

ГЕОРГИ СТОЕВ

ПОРЕДИЦА • СЪИДИТЕЛИ НА ВРЕМЕТО •

СИЖ

КНИГА ПЪРВА

под редакцията на
ВЛАДО ДАВЕРОВ

Георги Стоев

СИК

На Жаки...
от тати

Книга първа

„Времето, за което разказвам и медиите създадоха изкривен образ на голяма част от основните герои. Трагикомичният Бай Миле доби зловещи очертания. А всъщност беше мек и объркан човек, изцяло подвластен на лъжите си и на огромното влияние на Генерала. Надявам се бъдещите поколения да разберат това.“

Георги Стоев

Глава I

Седмица след убийството на Васил, Маджо организира футболен мач. Целта беше да сплоти колектива. Той излезе като капитан на старите служители във фирмата си, а Поли естествено поведе новите. Мачът се разви според очакванията. Старите победиха новите с шест на нула.

– Който играе срещу мен винаги губи! – подметна майтапчийски Маджо.

– Ще видим... – избърса потта от челото си Поли. Той беше свикнал да печели във всичко, с което се захване. – Този мач свърши, но първенството тепърва започва.

Във ВИС цареше неописуема паника. Всички знаеха, че Жоро не е Васил и ще го замести твърде трудно. Знаеха обаче и друго. Жоро беше наследникът. А наследникът пиеше до припадък, побъркан от страх. Очакваше всеки момент да го отсвирят.

Дебелия Андро прати свои хора да го намерят и да го докарат в дома на Пейчев.

– Какво си се разлигавил, лайно такова? – скара му се той. – Я се стегни!

– Нямам представа от бизнеса на брат си – изтрезня Жоро на секундата. – Пък и едва ли ще ме оставят жив.

– Брат ти го овършаха моят слуга Гоцев и слугата на Маджо – бай Миле.

– Какво да правя сега?

– Ще ме слушаш! – заяви му директно Андро. Той нямаше никакъв интерес да загуби групировката. Усещаше в Жоро огромна мощ. И реши да заложи на него.

– Помисли за детето на брат си – напомни му той. – Някой трябва

да се грижи за него.

– Прав си – кимна Жоро. – Никога няма да го оставя. Всъщност Жоро показва неподозирани качества.

Веднага събра около себе си десетина бодигарда с гигантски ръст и изгони рецидивистите, с които се размотаваше дотогава. Консолидира структурите на ВИС. Привика най-важните хора и директно им предложи:

– Ако искате да минете към СИК, веднага ви издавам присъди! Ваша воля. Ако останете, ще ви уважавам докато сте живи.

За известно време остави дрогата и алкохола, забрави курвите и се зае да възстанови могъществото на ВИС.

През това време бай Миле консумираше наградата си. Получи Боровец на тепсия. Любо от Видин и Дончо от морето смятаха, че разбират от туризъм само, защото са виждали туристи. Заедно с Иван Кубето набързо изгониха всички западници. Правеха каквото си искат. Бай Миле не им пречеше. Напротив играеше заедно с тях. Изпиваше всяка вечер кана уиски с прясно мляко, караше местните гангстери да играят кючек и лепеше банкноти по челата им. За нула време разсипаха бизнеса в района.

* * *

Бай Миле се беше разплул напълно. Не ставаше от масата и приближаваше 160 килограма.

– Облян съм целия в кръв... – обичаше да казва той след третото уиски. – Зад мен има само трупове.

Купи си мерцедес 8 класа с кърваво-червен цвят и го разнасяше гордо по пътищата на България. А в Боровец го научиха наизуст. Освен това се обличаше по изключително оригинален начин – целият в червено. Поради голямото си шкембе не носеше костюм, а навличаше червен панталон, червена риза и червен елек.

– Погледнете ме! Целият съм в кръв! – напомняше той.

Убийството на Васил свали акциите на силовите застрахователни компании. Хората разбраха, че гангстерите не са безсмъртни.

– Няма да ви плащаме повече! – пъдеха те посредниците. – Ченгелата ни пазят по-добре от вас!

Жоро им прощаваше, защото за него бе по-важно да оцелеят. Маджо обаче се разгневи. Той имаше амбиции да издигне СИК до висините на бизнеса и в никакъв случай не бе склонен да се откаже от бизнеса. Освен това зад гърба му стоеше Гоцев. Трябваше да се случи нещо и то

се случи.

Маджо свика общо събрание на СИК. Присъстваха Димата, Големият Маргин, Поли, Румен Пашата, Стоил и всички останали босове от групировката. Обстановката беше тягостна.

– Вие знаете, че съм против насилието, – започна Маджо – но сега наистина се налага. Оттук нататък няма да бием никого. Ще убиваме! Само така можем да върнем страха у хората. А той ни трябва. Без него не можем да си вършим работата.

Босовите реагираха различно. Пашата и Маргина наведоха глави, сякаш искаха да се крият от самите себе си. Стоил зяпаше встрани. Само Поли и Димата гледаха Маджо право в очите. Останалите се смразиха от ужас.

– Има ли някой, който иска да оглави новия бизнес? – попита Маджо. Каза го небрежно, но наблюдаваше внимателно реакциите на всички. Димата почти незабележимо вдигна ръка. След него стана Поли, прегърна Маджо и го целуна. От този момент потупването по рамото отпадна като ритуал.

Веднага след това Маджо напусна събранието. Влезе в лимузината си и облекчено въздъхна. Денят бе тежък за него. Наляха му чаша уиски „Royal Salute“ и му подадоха отворена кутия цигари „Davidoff“. Услужливо му поднесоха огънче. В първият момент той почувства безкрайно удовлетворение. После светът започна да изчезва на части. Завъртя се около себе си със скоростта на светлината. За секунди стана абсолютно неразгадаем. Обзе го неопишуем страх. До този момент сърцето му го слушаше безпрекословно. За първи път усети годините си, напрежение-то и цената на печалбата. Беше останал сам на върха, макар че започна след всички. Но разбра и още нещо – не е бог и не е безсмъртен!

По-късно лекарите установиха микроинфаркт.

Глава II

В тесен кръг Поли наричаше себе си циклофреник. Имаше предвид необуздания си характер и моментите, в които забравяше всякаква опасност и не се съобразяваше с никакви обстоятелства. Просто убиваше. Саморазправяше се безмилостно с всичките си опоненти.

Сега обаче си даваше ясна сметка, че Маджо го наблюдава под лупа. Знаеше всичките му номера и нямаше да му позволи да си вее байрака, както беше свикнал. Освен това около него плътно стояха Димата,

Маргина и Пашата. Пък и на Поли не му се искаше повече да скита като хъш по света. Реши твърдо да остане в СИК, да затвърди мястото си на изпълнителен директор и да чака удобен момент, за да направи собствен бизнес.

На общото събрание Поли неслучайно пое отговорността за най-трудния сектор – убийствата. Това бе големият му шанс да се наложи в структурата, макар че засега нямаше намерение да участва лично. Микроинфарктът на Маджо и последвалото го възстановяване му даде известна възможност да премисли нещата и да потърси решение. В крайна сметка Поли го намери. Една сутрин извика Женята в Борисовата градина и директно му заяви:

– Ти поемаш мокрите поръчки, приятелю!

– Не се чувствам достатъчно подготвен – уплаши се Женята.

Поли знаеше, че Женята наистина трудно щеше да се справи сам, обаче нямаше никакво намерение да отстъпва.

– Сега ще ти разкажа схемата. Създаваш си група от килъри, аз поръчвам на теб, ти поръчваш на тях.

– Ако стане фал винаги ще стигнат до мен.

– Ще стигнат и ще те вкарат в затвора, откъдето ще те извадя за нула време.

– Мога ли да откажа?

– Не можеш.

– Как така? – подскочи Женята.

– Вече знаеш схемата, Женчо – ухили се Поли. Наричаше го така заради пискливия му глас и страхливия му нрав. – Мръднеш ли, лично ще те отстрелям. – После го погледна право в очите и добави: – Ти си голям страхливец, Женчо! Ще свършиш работа. Пъзльовците знаете как да се пазите.

Разходката им продължи дълго. Поли винаги обичаше да си изпипва нещата. Обясни подробно как да се набират членовете на групата. Трябваше да бъдат бедни и неориентирани момчета от провинцията, на които бързо да се предложат прелестите на столичния живот. Не само жени, чалга и алкохол, но и кокаин.

– После ще ги убедиш, че стрелят само по лоши хора и всичко това е бизнес! Изкарване на пари. – наставнически продължи Поли.

– Те не познават оръжията – възрази Женята.

– Ще ги водиш всеки ден на Витоша да тестват всичко, което имаме под ръка!

– Друго?

– Проверявайте по десет пъти маршрутите за бягство. Не желая да бъде заловен нито един от тях! Ако се появи такава възможност, винаги можем да се откажем от един човек.

– Разбрах те.

– То не е много сложно.

Денят напредваше, но Поли не бързаше да освободи Женята. Навик му беше да изяснява всичко докрай, в най-тънки детайли. Погледна присмехулно разтрепераните му ръце и закачливо го плесна по китките:

– Я се стегни!

– Това ли е всичко? – бръкна си в джобовете Женята.

– Не е. Слушай ме внимателно, защото отгук насетне всичко е важно! Освен стрелбата на Витоша, твоите хора задължително трябва да посещават частните стрелбища. Така дори да ги заловят, те лесно могат да докажат откъде имат нагара по ръцете. Второ: Никога да не бягат панически след убийство! Ако пристигне полиция, да открият огън по полиците. Те са изключително страхливи и няма да ги подгонят. Трето: Веднага след това да хвърлят оръжието. Дори да са без ръкавици, няма прокурор, който може да докаже в съда, че убийството е извършено точно от нашия човек.

– Какво ще е моето възнаграждение?

– За теб, Женчо, никакво. Малко ли ти е, че ще си част от организацията?

– А за момчетата?

– Най-много до пет хиляди марки. Иначе ще се оядат и няма да можеш да ги накараш по никакъв начин отново да излезат на терен.

* * *

Времената бяха сравнително мирни и вечерно време се събирахме спокойно в една билиардна зала. Идваха момчета от всякакви групировки. Поли също минаваше, уморен до смърт от работата си в СИК. Обикновено си пушеше спокойно цигарата и си пиеше питието, без да обръща внимание на никого. Дразнеха го двама-трима души и особено един дебелак от Аполо. Беше грамаден мъжага, около сто и двайсет килограма и единственото му прегрешение се състоеше в леко непочтителното му поведение към Поли. Поздравяваше някак си небрежно и винаги изгвгваше обичайното за останалите: „Добър вечер, бате!“

Никеца нахлу в билиардната късно през нощта. Никой не знаеше откъде идва прякора му. Беше около двайсетгодишен, жилест и костелив разбойник от улицата. Не се съобразяваше с нито една групировка.

Въртеше се около старите бандюги, крадеше каквото намери и избощо не се отчиташе. Веднага се залепи за Поли.

– Здравсти, бате! Напоследък ме нагазиха борците, готов съм да направя всичко за теб, ако ме отгървеш.

Поли се усмихна ехидно и кимна към дебелака от Аполо.

– Виждаш ли го онзи?

– Виждам.

– Искам да го пребиеш.

– Дадено – изправи се Никеца, отиде при огромния мъжага и безочливо вдигна една от билиардните топки. – Защо и без шапка, тъпако? – попита той.

– С шапка съм – засмя се мъжагата. Огледа с насмешка два пъти по-дребното от него момче и преспокойно продължи да играе билиард.

И тогава Никеца изненадващо се нахвърли върху него. Владееше всички хватки на улицата. Успяваше да отбягва ударите, а самият той безмилостно го налагаше по раменните мускули и бицепсите. Така го изтощи и накрая го нокаутира. Получи се нещо като боксов мач, който развесели всички, включително мрачния до този момент Поли.

– Какво искаш за награда? – покани той Никеца на масата.

– Искам да ми дадеш наркотиците!

– Ти, луд ли си бе? – дръпна се Поли. Той знаеше, че Гоцев им беше разрешил да правят всичко. – Охранителни и застрахователни фирми, всевъзможни дружества и прочие. За наркотици обаче не даваше да се продума. Те щяха да привлекат вниманието на чуждите разузнавателни служби към България и при всички случаи да нарушат комфорта на бизнеса.

– В наркотиците има големи пари, бате Поли! – настоя Никеца.

– Остави ме да помисля!

– Ще те убедя – напусна заведението малкият. И така стана.

Глава III

Поли ми имаше голямо доверие. Външно аз по нищо не се различавах от другите борци. Носех същите гривни и ланци и се държах по същия начин. Поли обаче знаеше, че никога не вземам прибирзани решения и винаги внимателно изчислявам шансовете. Връчи ми Никеца и ми нареди заедно да проучим пазара на наркотици.

Вече бях понатрупал пари и карах спортно ауди – двувратка, с

двигател двеста коня. Събирах очите на всички маниаци. Натоварих Никеца и тръгнахме към сладкарница „Кравай“, която се водеше официалното свърталище на дилърите. По пътя ни засече някаква нещастна лада. Разрази се неопишуем скандал. Никеца без друго се правеше на борец, но този път надмина себе си. Докато се усетя изскочи от колата и заби два юмука на шофьора. Отвори вратата на ладата, извади ключовете от таблото и ги захвърли в центъра на задръстванията. Мина половин час преди да се размърдаме.

В „Кравай“ също предизвикахме огромна паника. Мен ме познаваха всички, което гарантираше сигурността на Никеца. От друга страна дилърите знаеха прекрасно, че групировките не се интересуват от наркотици. До този момент си живееха спокойно. Освен това всички се бяха напатели от лошия нрав на Никеца и се разбягаха. Остана единствено една мощна циганка – Зина от Благоевград.

– Какво искаш? – нахвърли се тя върху мен. Беше заобиколена от петнайсетина наркомани, изживяващи се като охрана. Можех да ги помета без никакви усилия.

– Остави я! – спря ме Никеца. – Ще работим с нея.

– Ай да еба и мамата! – разсърди се тя и отново седна на масата. – Ша работиш ти...

– От утре бачкаш за нас – вдигнах я аз.

– Няма!

– Няма ли? – хвърлих я на пода като чувал с картофи.

– Чакай – спря ме Никеца. Изгони циганката и започна да ме успокоява: – Гледай сега, Жоре, ние не можем да излезем на улицата. Трябва да уважаваме тези хора, защото те ще ни изкарват парите.

– Не мога да уважавам боклуци.

– Какво ти пука, бе?... Важното е да върви бизнеса. Така или иначе циганката се омете и на другия ден изобщо не се появи. Но както е известно няма празно пространство. На нейно място се появи друг боклук с прякор Невестулката.

– Чух, че търсите хора – седна той при нас.

– Търсим – потвърди Никеца.

– Ваш съм отгоре до долу, стига да ми разширите райончето.

Шмекерът си беше направил добре сметката. До този момент дилърите продаваха един до друг и никой не поглеждаше в торбичката на съседа си. Знаеха прекрасно, че ние не се интересувахме от наркотици и не се страхувахме от нищо. Разпространявахме само марихуана. Тя пристигаше предимно от южна България.

Нас ни снабдяваше някакъв тарикат от Сандански. Колкото и невероятно да изглежда сега, той пътуваше с автобус. Слизаше с два денка под мишница и се пазаряхме още на автогарата.

– Триста лева – подаваше редовно първата си оферта тарикатът.

– Двеста и двайсет – контрираше Никеца.

– Двеста трийсет – вдигаше онзи.

– Казах вече!

– ОК – купувахме стоката ние на двеста двайсет и докарвахме цената на дребно до два лева на цигара. От един килограм печелехме две хиляди лева.

Следващата седмица сладурът от Сандански отново пристигаше с денкове. И винаги се повтаряше същият цирк. Той с неговата си оферта, ние с нашата. Но парите наистина започнаха да капят.

* * *

Невестулката ни вършеше добра работа. На този етап ние продавахме единствено марихуана и колкото и да е странно, изцяло от хуманни съображения. Хората се напушваха, ставаше им весело, но това в никакъв случай не водеше до трайни зависимости. Невестулката също здравата се напушваше. После влизаше в някой киносалон и гледаше два филма един след друг.

– Направо ставам част от филма – обясняваше той. – След пет цигари се изживявам като който си поискам от героите.

Разбира се Невестулката намаляваше редовно част от марихуаната, която продаваше, за да избие петте цигари дневно. Иначе си вършеше работата съвместно и не ни създаваше никакви проблеми. Бяхме се разбрали предварително ние да не докосваме стоката. Никеца наблюдаваше него, а аз бях нещо като супервайзър и на двамата.

Някъде по това време се появи друг дилър, от когото заформящите се босове започнаха да купуват кокаин. Въртеше се около „Магурата“ и „Космос“. Знаехме го като Емо Курилеца. Снабдяваше го един баровец, бивш боксьор с големи връзки в градското управление на полицията. Викаха му Жицата. Беше женен за шведка, а и имаше големи връзки в Латинска Америка и оттам внасяше стоката. Не повече от един килограм. Толкова се продаваше в България.

Емил Курилеца свиваше малки пощенски пликчета, наподобяващи оригиналните и в тях слагаше точно един кантарен грам.

– Колко? – питаха го обичайните му клиенти.

– Сто и двайсет марки – прибираше парите с лявата ръка той, а с

дясната зад гърба си подаваше пликчето.

Сделката удовлетворяваше и двете страни, защото кокаина беше абсолютно чист. Много по-късно кантарния грам бе заменен от продаваем, който не надвишаваше повече от 0,7 мг и в него винаги имаше примеси. Но цената си остана – сто и двайсет марки.

– Трябва да гепим кокаина! – започна да ме убеждава Никеца.

– Не става без благословията на Поли – възпирах го аз.

Бедата беше, че Поли постоянно отсъстваше и трудно можехме да го намерим. С другите босове за наркотици все още не можехме да говорим. Тогава Никеца направи поредната си дивотия. Откри Емо Курилеца в един затворен двор в центъра на София, където събираше най-готините мадами и кандидатки за всякакъв вид „Мис“ – от „Мокра фланелка“ до „Мокри гащи“, заребяваше ги безплатно с кока. След което го удуши почти до смърт. Смяташе, че като смачкаме селското копеле лесно ще му вземем бизнеса. Но още на другия ден Курилеца се появи с кърпа около врата и кокаин в джоба, охраняван от полицейска кола с три цивилни ченгета вътре. Изобщо бизнесът с наркотици си беше полицейски и остана такъв.

Глава IV

Поли се убеди, че в наркотиците има много пари. Стана така, че той ни извика:

– Знаете ли, колко му излиза на онзи хитрец Жицата един килограм кокаин? – попита той.

– Около четирийсет и пет хиляди марки – отвърна му Никеца.

– Значи, ако го поомешаме малко и свалим грамажа, можем да постигнем двойна печалба?

– Естествено.

– И какво ни пречи да го направим?

– Жицата и Емо Курилеца са под закрилата на полицията.

– Ебал съм им мамата и на единия, и на другия – подскочи Поли. – Хич не ме интересуват нито те, нито техните пазванти!

Поли беше от тези хора, които не правеха нищо до половината. Захванеше ли се с нещо, то задължително придобиваше огромен размах. Така се получи и сега. Помоли дебелия Фатю да го свърже с братята Сайд – двама кюрди, които отдавна бяха разработили канала през България за наркотици към целия свят. Не искаха да продават тук, поради

няколко причини: Първо, защото пазарът беше нищожен за тях и вместо пари можеше да им създаде само проблеми. И второ – такава им беше договорната с Държавна сигурност.

– Дайте ми шанс – убеди ги Поли. Той наистина умееше това изуство, пък и беше същия като тях. – Ще развия бизнеса в цяла България, а може да мина и към Европа.

– Изглеждаш ни сериозно момче – съгласиха се братята. – Знаем, че нямаш пари, затова ще ти дадем пет кила кокаин, пък ти ще ни го платиш, когато го продадеш. Тогава ще говорим отново.

Поли дойде при нас твърде угрижен. Мълча дълго, преди да ни обясни какво точно е станало.

– Тези кюрди са сериозна работа – запали цигара той. – Оставиха ни на доверие кокаин за близо половин милион марки.

– Не може да бъде?! – подскочи Никеца.

– Може! Започвате да го продавате още от утре, но много внимателно. Повече от ясно е, че ако не им го платим ще ни изтрепят като мухи.

– Все още няма такъв пазар в България – обадох се аз.

– Знам, че няма и това най-много ме притеснява – стана Поли и започна нервно да кръстосва офиса. – Най-шибано ще бъде, ако всеки месец започнат да ни дават по пет килограма и да искат да им го плащаме предварително. Така, че си опичайте акъла!

Принципът в продажбата на наркотици не се е променил откакто съществуват. Основният доставчик не бива дори да се докосва до тях. Целият риск се поема от крайния дистрибутор, но там остава и доста голяма част от печалбата. Ние вече имахме опит с марихуаната, така че просто трябваше да го приложим към кокаина. Давахме грама на Никеца за осемдесет марки, той го препродаваше на Невестулката за сто марки, а Невестулката го изкарваше на пазара вече за сто и двайсет. Емо Курилеца и Жицата веднага се усетиха. Изтеглиха се леко встрани, но потърсиха закрила от ВИС. А Поли нямаше никакво намерение да се кара с Жоро. Така двамата станаха неуязвими. Освен това имаха протекцията на полицията.

Поли също развиваше активна дейност, макар че не му вървеше в нито едно от начинанията. Откри собствен офис и единственото умно нещо, което направи в него бе да монтира всякаква записваща аудио и видео-апаратура. Извика патрулиращите ченгета от района на „Раковска“, където продаваха най-много и им предложи процент.

– Чували сме за теб – изгледа го нагло офицерът. Другите двама

бяха сержантчета. – Знаем, че си държиш на думата.

– От вас искам само спокойствие – почерпи ги Поли. После ги отпрати с иронична усмивка.

Така полека настъпвахме на пазара, макар че вече омешвахме стоката. Обикновено с амфетамин. Никеца трябваше на първо време да вади от килограм най-много килограм и половина, заради конкуренцията с Емо и Жицата. След като зарибихме достатъчно клиенти минахме на друга схема – увеличихме мешавицата. От един килограм правихме два.

Големият Маргин не одобряваше залитането на Поли по наркотиците, но понеже му беше добър работник си затваряше очите. Другите босове в СИК също се правеха на разсеяни. Все пак Поли покриваше огромна дейност и те не искаха да му пречат на личния бизнес.

И тогава се появи Славчо Лимонадата. Беше си спечели прякора заради някаква малка фабричка в Орландовци, която произвеждаше фалшиви джусове, след това откри ресторант „Олимп“. А по-нататък се разви дори като banker. По онова време обаче приличаше на карикатура.

– Може ли да вляза? – показва той лисата си глава в офиса на СИК.

– Влез! – покани го Големия Маргин. Не познаваше този човек и не знаеше, че след смъртта на Васил бе свалил стикерите на ВИС и сега идваше да се предложи на алтернативната организация.

– Идвам да търся защита от вас. И да ви предложа съвместен бизнес.

– Какво имаш?

– Ресторант.

– Ние сме по застраховането – произнесе сакралната си фраза Големия Маргин. И добави към нея всичките си бъдещи проблеми: – Брат ми е по бизнеса, разбери се с него!

Славчо Лимонадата бързо усети накъде духа вятъра. Сдуши се веднага с Малкия Маргин и след месец вече двамата бяха съдружници в дискотека „Примо“, в подлеза на ЦУМ. Не измина дори месец и тя стана основен конкурент на дискотека „Нерон“.

* * *

Дискотека „Примо“ светкавично се превърна в най-известното място за пласиране на наркотици. Беше си наше и можехме да правим в нея каквото си искаме. Не се интересувахме от мнението на съдружника Славчо Лимонадата. Като всеки селяндур той трепереше само, когато се споменеше за кокаин. Ресторантът му обаче вървеше много добре и всяка вечер се пълнеше с тузари, свикнали да се развеселяват с дрога.

Трябваше по някакъв начин да се наместим там.

Избрахме една съботна вечер. Отидохме да вечеряме аз, Венци и Никеца. Стана ми смешно, когато видях на входа моя стар приятел Крейзи.

- Кво правиш тук? – попитах го.
- Охрана съм – дръпна се притеснително той.
- Сериозно ли говориш?
- Освен това съм портиер.
- Я, гледай ти? Друго?
- Шофьор съм на шефа.
- Друго?
- Действам като салонен управител.
- И колко ти плащат?
- 200 лева.

– Ти си луд бе! – шляпнах го зад врата аз. – Айде щом си салонен управител ми намери едно място и ни доведи шефа! Ние сме дошли при него.

– Не мога – скри се страхливо Крейзи зад бюфета. – Не ми дават да мърдам от тук!

Заведението наистина беше пълно само с тузари. Единствените свободни, три места забелязахме на една кръгла маса в дъното. На другите три седяха баровци в елегантни черни костюми и отпиваха аперитива си. Насочихме се натам.

– Не ви ли се танцува, момчета? – надвеси се над тях застрашително Никеца. Златният му ланец увисна над главите им като клуп на бесило.

– Ние сме адвокати – отвърнаха кой знае защо тези. – Не танцуваме.

– Маргарита Хранова пее. Трябва да ви се танцува – настоя Никеца. Във всички други заведения поканата за танц от хора като нас веднага издихваше присъстващите на масата. Явно тези тузари не познаваха жаргона.

– Танцува ви се – събори им питиетата Никеца и чак тогава костюмите го разбраха. Изчезнаха за секунди.

Настанихме се на техните места, на се оказа че няма сервитьори, които да ни обслужат. Подобно нещо ни се случваше изключително рядко. В нашите заведения си потрошваха краката, за да ни угаждат.

- Намеси се, тъпак! – магнах с ръка на Крейзи.
- Не мога – повдигна безпомощно рамене той. Този жест беше

достатъчен за Никеца да побеснее напълно. Дори двамата с Венци не можахме да го спрем. Мина като вихър през целия ресторант и заби страхотен юмрук на Крейзи.

– Развали ни цялата вечер – разкрещя се той. – Ти си виновен за всичко!

Изблъскахме Крейзи встрани и влязохме разядени в сервизните помещения. Очаквахме да видим всичко, само не и голата действителност. Всъщност тя беше полугола. Славчо стоеше прав със смъкнати гащи, а една от сервитьорките старателно му правеше свирка. Лимонадата буквално се ужаси като ни видя. Загуби ума и дума. Момичето обаче изобщо не ни обърна внимание, довърши си работата и едва тогава излезе.

Пазеше си хляба милата.

Глава V

Славчо Лимонадата минаваше за голям артист. Сменяше настроенията светкавично и използваше различни състояния, докато намери най-точното и според него най-правилното за момента. След като го набарахме в сервизните помещения първо разигра страх, сетне гняв и накрая се спря на надменност.

– Какво искате момчета? – изправи се той. – Аз съм съдружник на Малкия Маргин, не можете да ме пипнете.

Всъщност говореше само на мен, защото аз единствено знаех точно как стоят нещата. Пък и се познавахме. Другите двама изобщо не му бяха известни.

– Спокойно! – хванах го под ръка. Той обичаше йерархията и една баданарка не му беше излишна. Издърпах го настрани и отпратих Венци и Никеца да си пият питиетата на вече освободената маса. – Искаме да продаваме кокаин в твоето заведение.

– Кокаин! – зяпна Славчо. – Ти знаеш ли какви хора идват тука?

– Каквито и да идват, до един обичат дрогата. Не се притеснявай!

– Няма да стане тая работа – тръгна към канцеларията си ресторантьорът. Веднага се сетих, че ще се свърже с Малкия Маргин по телефона. Аз тогава вече имах мобифон и го изпреварих.

Обясних цялата ситуация на Маргина, без да споменавам нищо за кокаина. Оставих най-важното за финала:

– Ще има далавера и за теб – казах му аз. – А най-вероятно ще вземеш и дял от ресторанта.

– Става – съгласи се той.

Следващите десетина минути се забавлявах да гледам как Венци и Никеца си пият питието и нагло оглеждат дамите в ресторанта. Славчо се появи по-кротък от агънце. Изглежда Малкия Маргин го беше отрязал от корен.

– Съгласен съм, момчета! – угоднически ме заведе той до масата на моите хора. – Не е лошо да ме осведомявате от време навреме какво става.

– Седни и почерпи! – покани го Венци.

– Не ми давай акъл.

Лимонадата се настани край нас и смени настроението. Първо се направи на сериозен бизнесмен.

– Я ми кажете, момчета за какво ми е този стикер отвън щом можете да ме работите както си искате? Нали си плащам застраховката?

– Да, ама не плащаш за охрана – засмях се аз. Този пиниз Поли го беше измислил. Застраховката покриваше щети, нанесени от други, а ние можехме да влизаме и да правим каквото си искаме, ако заведението нямаше договор с някоя от нашите охранителни фирми.

– Големи пичове сте! – развесели се Лимонадата. – От всичко смъкват парите.

– Ти да не си по-добър? – контрира го Никеца.

– Не ме мисли мен, момче. Преживял съм комунизма, ще преживея и вас. Дори да изям един бой, в болницата ще ме оправят, ама ти някой ден ще се намериш в канавката с куршум в главата.

– Не питай старило, а питай патило – опъна се Никеца. – Ти може да си дърта маймуна, ама аз съм на улицата откакто се помня.

– Бъркаш, тарикат. Налиташ като пале. По-добре питай старило, отколкото патило. И помисли за това, което споделих с теб!

Никеца избягваше всякакъв вид разсъждения, но Славчо се оказа твърде убедителен. Думите му го накараха да замълчи и видимо да осмисли казаното. Настроението на масата рязко падна. Тогава Лимонадата се обърна към Крейзи и дълго го наблюдава. Онзи стоеше пред изхода на ресторанта спаружен като попикано мушкато.

– Уволнен си! – посочи го Славчо. – Да не съм те видял повече тук!

Крейзи изхвъркна на секундата. Лимонада ни изгледа победоносно и кимна към съседната маса, където седяха две много хубави мацки. Бяха около тридесетгодишни, но си личеше, че са добре отгледани и хранени.

– Виждаш ли я тази? – посочи той brunetката. – когато бях в

телевизията тя беше гранд-дама. Не съм си помислял и да я докосна. А сега ми е гост в ресторанта, ще и платя сметката и още тази вечер ще я нанижа на шиша.

* * *

Точно в този момент обаче в ресторанта влез Баш Найден. Беше с рибарски ботуши, комуфлажни дрехи и две въдици. Връщаше се от риба.

– Днес наистина не ми е ден – поклати глава Славчо. Те бяха комшии, набори и съученици с Баш Найден. И се познаваха от четиридесет години.

– Здравсти! – настани се на нашата маса дъртият каналджия на коли. През последните месеци той си живееше екстра. Плащаше тридесет процента на организацията и правеше каквото си иска. На риба ходеше да се напие и задължително след това минаваше през луксозния ресторант на комшията си. Обичаше да го дразни.

– Нали съм ти казал да не идваш така облечен тук? – ядоса се Славчо.

– Не мрънкай, а ми дай нещо за ядене!

– Аз да не съм сервитьор? – скочи Лимонадата. Избърза крачка и се скри в сервизните помещения.

– Я го гледай ти, набора! – ухили се бате Начко и се развика колкото му глас държи. – Жено, ела тук... върни се!

– Каква жена бе? – опули се Никеца.

– Ами ние в маалата така му викаме. Славчо Жената. Когато беше малък, му стигаха два шамара и хукваше да търси майка си.

Славчо отново се показва зачервен като рак. Изприпка бесен до масата.

– Моля те, Найдене, аман заман. Поне тук не ми викай така!

– Много ми пука! Ще ми сервираш ти, иначе няма да те оставя на мира!

Славчо се ужасяваше от необуздания нрав на Баш Найден. От него можеше да се очаква всичко. Затова застана смирено край масата и кротко попита:

– Какво искаш?

– Какво имаш?

– Нали знаеш, класата на ресторанта. Предлагаме всичко.

– Донеси ми тогава клитор от колибри!

– Стига с твоите групости.

– Добре де! Дай луканка!

Лимонадата пъргаво изтича до кухнята и след пет минути се върна с огромна чиния, в която освен аранжирани резенчета луканка, беше сложил няколко стръкчета магданоз и една маслинка.

– Какво е това, бе? – ядоса се Начко.

– Каквото поръча...

– Абе, донеси ми една цяла луанка да си я режа! Не ми пробутвай боклуци!

Славчо се видя в чудо. Целият ресторант наблюдаваше с любопитство резила му. И наистина се върна с цяло парче луканка.

– Къде ми е дъската? – извади рибарския си нож Баш Найден.

– Идва – подскочи като младо момиче Лимонадата. Изчака Баш Найден да си нареже луканката по свой тертип и услужливо се наведе над него: – Нещо за пиене?

– Ракия!

– Едно шише стига ли?

– Сипи, ако нема – донеси! – изтегна се на стола Баш Найден. – Колко – толко... се е малко!

– Тука ли да седя?

– Кво ще правиш тука, бе? Ти си персонал! Ще надничаш зад завесата, докато не те повикам.

През това време Маргарита Хранова панически се изнесе от ресторанта. По-голямата част от посетителите, също напуснаха. Баш Найден се напиваше неудържимо.

– Искам палачинки фламбе – присети се изненадващо Ресторантът наистина предлагаше такава екстра, но работното време на майстора отдавна бе приключило. Това обаче избщо не смути Баш Найден.

– Ей сега ще ти направят в кухнята – предложи му Славчо.

– Аааа, няма кухня... тука пред мен... И ти ще ми ги правиш!

Сега вече на Славчо му дойде много, макар че нямаше никакъв изход. Позеленя, посиня, вдигна кръвното, но в крайна сметка сложи пресилката, загаси осветлението и започна да прави на Баш Найден палачинки фламбе. Старанието му се оказа недостатъчно.

– Не мога без музика! – развика се Баш Найден. – Пусни ми „Тигре, тигре“ и „Радка пиратка“

От този тап на тържеството ние вече не издържахме. Оставихме шашардисания Славчо да се оправя сам и си тръгнахме. Преди изхода погледнахме назад. Лимонадата въртеше палачинки фламбе като фокусник, а децибелите на двете популярни песни можеха да пометат

стъклата на прозорците.

Глава VI

Излязохме от ресторант „Олимп“ и докато се намествахме в колата от тъмното подобно призрак изскочи Крейзи. Изкара ми акъла. Никеца толкова се ядоса че отново скочи да го бие. На мен обаче ми дожая и го възпрях.

– Видяхте ли какво стана? – проплака Крейзи. – Уволниха ме заради вас, момчета!

– Добре де, качвай се! – казах му аз. Той мина първо от моята страна, после от другата, сетне отново от мойта страна. В началото мислех, че съвсем е полудял, докато се сетя, че колата ми е двувратка и Крейзи трябва да седне на задната седалка при Никеца. Предпочиташе аз да му отворя и евентуално да го защитавам, ако онзи дивак отново му налети. В крайна сметка стигнахме до споразумение.

– Ела, бе кретен! – махна му великодушно Никеца. – Няма да ти направя нищо!

По пътя Крейзи за пореден път смени няколко цвята – пребредня, почервеня, стана на петна и когато се убеди, че наистина повече няма да яде пердах възвърна нормалния си вид. Както и вроденото си нахалство.

– Гладен съм – изърси той.

– Еба ти нахалника! – отново подскочи Никеца.

– Спокойно – разделих ги аз, ще те заведем в една денонощна кръчма да хапнеш.

Наближаваше три през нощта и сервираха предимно скара. Крейзи се нахвърли върху кебапчетата, сякаш никога през живота си не бе виждал подобно нещо. Когато се позасити изненадан установи, че Никеца си е направил две линии кокаин и без да му пука от околните, най-спокойно си шмърка.

– Дай малко! – надникна любопитно зад гърба му той.

– Натъркай си венците с остатъка – великодушно му разреши нашият човек. – Повече ще ти дойде много.

Крейзи разтърка венците си, а през това време Никеца опъна още две линии. Остатъците отново отстъпи на Крейзи. И той изведнъж стана изключително приказлив. Започна да говори за неща, за които никой не го питаше.

– Копелета, ще ви кажа една тайна.

– Не ни викай, копелета – сръза го на момента Никеца.

– Добре де, симпатяги... Ще ви кажа една голяма тайна. Напоследък в ресторанта идва някакво ново шефче на СДС – Иван Костов, за да манджари постни ястия.

– Ние не се занимаваме с политика – прекъснах го аз.

– Ти само чуй! Славчо ни е наредил, когато се появи същия тоя Костов да го извикаме в ресторанта, дори да се намира на Луната. Смята че един ден ще стане голям шеф. Да не кажа – най-големият.

– И какво от това? – намеси се Венци.

– Засега нищо особено. Лимонада седи до вратата и не смее дори да приближи масата на Седесарчето. А онзи, момчета, е голям грандоман. Поздравява го малко преди да излезе, но съвсем небрежно. Най-много да му кимне: „Здрасти, Славе!“ После си тръгва.

– Голяма новина ни каза.

– Тайната между двамата е, че Костов яде за осемдесет лева, а Славчо редовно му издава фактури за сто и шейсет, като първи кокошкар, а на другият скръндзлъка не му позволява да му опрости цялата сметка и да почне да го купува на едро.

Никой от нас не знаеше кой е тоя Иван Костов. Историята мина и замина покрай ушите ни. Крейзи обаче продължи:

– Седесарчето има някаква булка Елена, която също идва отвреме навреме. Дори води приятелки. Хапват, пийват но не плащат абсолютно нищо.

– И какво от това? – почеса се зад врата Венци. – Ние го правим всеки ден.

– Нали знаеш, че Слави си купи един вехт мерцедес-пура?

– Знам.

– През лятото – същата тази Елена, дотолкова се сприятели с Лимонадата, че поиска от него да закарам дъщерите и до морето.

– Хубави ли са?

– Гола вода.

– И какво друго стана?

– Ами Славчо усети накъде духа вятъра и за първи път подхвърли на Елена, че някой ден може да помогне чрез мъжа си, да заделят някой лев.

– Брей! – опули се Никеца беше вече тотално надрусан. – Става интересно!

– В политиката има много пари, момчета – заключи мъдро Крейзи. – Лимонада може да ви изглежда тъпак, обаче е голям хитрец.

Аз разбира се си давах сметка, че това, което ни съобщава Крейзи е информация с голяма стойност. Венци също. Макар и надрусан Никеца без съмнение оцени по достойнство казаното от вече поизветрелия бивш охранител на „Олимп“.

– Ставай да те черпя една проститутка – вдигна го той за яката.

– Откъде ще ми я намерите? – изненадващо се сви на кравай онзи.

Направо се уплаши.

– Как откъде, бе? Ние контролираме един куп заведения с курви.

– Щом искате! – умърлуши се окончателно Крейзи. Закарахме го в един от най-модерните клубове и накарахме сводниците да строят всички проститутки пред него.

– Изберирай – посочи му ги Никеца.

Крейзи ги погледна бегло, после сведе глава. Виждахме как се смаяла пред очите ни. Направо изчезна.

– Какво ти става бе, Крейзи? – повдигна му брадичката Никеца.

– Водете ме на Лъвов мост, братко, там ще си избира! – хвана ме за ръката той.

Въпреки късния час пред един от хотелите стърчаха две изключително красиви и наточени циганки с прекрасни перуки. Ставах за всичко.

– Избери си, която искаш – посочи ги Венци.

– Не стават, братко! – за пореден път отказа Крейзи.

– Бе, ти, луд ли си? – нахвърли се върху него Никеца.

– Нещастен съм – клюмна съвсем Крейзи и ни разказа такава история, че изпопадахме от смях.

Оказа се, следното: Крейзи то този момент беше общувал единствено с първата си братовчедка и само тя можеше да го възбуди. Смяташе се за изключително грозен, какъвто си беше и се притесняваше от красивите жени. Нямахе никакъв опит. Комплексите му надхвърляха височината на Айфеловата кула.

– Давай по-надолу, към булевард „Христо Ботев“ – скърши умолително ръце той. – Там си имам едно място, което добре познавам.

Ние вече бяхме доста подпийнали и решихме да изкараме нощта докрай с него. Мястото му беше нещо средно между градинка и разчислено за строеж пространство. Около него се въртяха две три абсолютно неугледни момичета, от които той избра най-грозната. Нямахше повече от метър и петдесет и само от разстояние двайсет сантиметра можеше да се досетиш за пола й.

– Голям ненормалник си! – огледах я аз.

- Вкус, братко! – повдигна рамене той.
– Нямаш проблем, обаче ще го свършиш на капака на колата, пред нас! С тая смръдла вътре не те пускам.
– Както кажеш – смъкна си гащите Крейзи и хвърли грозотията върху капака.

Ебането изобщо не му вървеше и той започна да я лиже. Направо ни се доповръща. Никеца допиваше някаква бира и с отвращение гледаше голото му дупе. В един момент изля остатъка и завря бутилката в задника му. Това изглежда помогна на Крейзи. Навири краката на проститутката и за малко да влязат в двигателя. Едва тогава започнахме да се забавляваме, но изненадващо се появи репортер от „Нощен труд“. Крейзи побесня. Настигна го, взе му фотоапарата и го захвърли в реката.

Когато се върна, проститутката вече беше изчезнала. Крейзи ни се разсърди и дори не пожела да го закараме до Орландовци, където живееше. Така завърши нощта.

Глава VII

Постепенно сложихме ръка върху марихуаната и кокаина в цялата страна. Марихуаната вървеше много по-лесно и в големи количества. Кокаина тръгна по-трудно, заради цената. Започнахме да го мешаме все повече и повече, докато го докарахме до четири-пет процента. В началото стривахме амфетамин в него, но той също ни излизаше скъпо. После минахме на аспириин и аналгин.

Търговията с наркотици има някои особености, които са напълно непознати за обикновения човек. Всички смятат, че босът печели най-много, обаче истината е, че по трасето се губят маса пари. Почти нямаше дилър, който да не шмърка, а такива бяха и повечето от посредниците. Невестулката дори го пушеше. Така го блъскаше по-бързо в главата, но после трябваше да избива количествата с мешавици. Получавахме го на кубчета и Невестулката поставяше по едно в стъклена лула, след което я подгръвяше отдолу и пред очите ни добиваше подчертано блажен и същевременно агресивен вид.

СИК не желаше да има нищо общо с наркотиците. Трийсетте процента от продажбите прибираще лично Поли. На всичко отгоре участваше и като пълна партия в разпределението на останалите пари, тоест взимаше процент и от нашата печалба. И тогава Никеца се огледа в

хероина.

В общи линии до този момент го избягвахме, защото знаехме от него измъкване няма. Продаваха го предимно арабите. Те се бяха настанили на „Граф Игнатиев“, където откриха дюкяни за дюнер-кебап, но всъщност пласираха дрога. Дилърите също идваха от арабския свят. До един имаха смъртни присъди, заради всевъзможни глупости, които там се наказваха жестоко. В България ги вмъкваше техен човек, защитен от нашите власти. Нямаха никакъв изход. Можеха да ги накарат дори да хвърчат като птички, така че продажбата на наркотици минаваше за помилване.

Детската сладкарница „Ну-погоди“ също отдавна не беше детска. Там също се пласираше дрога. Сладкарница „Преспа“ по това време държеше един агент на Държавна сигурност и член на ръководството на ЦСКА, когото знаехме като Спиро. Редовно го посещаваха Стоичков, Костадинов, Любо Пенев и другите звезди на отбора. Не се интересуваха от неговия бизнес, просто се черпеха заедно. Нямаха никаква представа за търговията на арабите. Спиро държеше сладкарницата под аренда. След смъртта му я купи Костадинов и направи няколко обекта от нея.

Спиро се правеше, че не знае какво става в заведението, но всеки месец премаше великодушно по хиляда и повече долара рушвет, заради млъчанието си. Както и заради сигурността, която им осигуряваше.

Никеца, разбира се не пропусна да се включи. Намерението му беше да провери как върви бизнеса с хероин. Първите риби се оказаха двама върли наркомани.

– Какво ви мъчи, пичове? – посрещна ги той.

– Имаме на две места по трийсет излишни марки – отвърнаха му те.

– Ясно. Чакайте ме тука! – остави ги Никеца, прескочи до аптеката и се върна с два блистера аспирин. Той обичаше да се забавлява. Стри го набързо, опакова им го и им пробута дозите. После се покри.

Наркоманчетата пристигнаха отново половин час по-късно. Бяха разбрали, че са минати. Този път ги посрещна арабина, който беше оставил Никеца да го замести.

– Дадохме си парите за нищо – проплакаха те. – Пробутали сте ни тебешири.

– По-спокойно! – утеши ги арабина, веднага му стана ясно какво е направил Никеца. Даваше си ясна сметка, че едва ли ще го открие някъде наблизо и за да няма скандал покри дивотията му с две истински дози.

Ние обаче вече знаехме колко много хляб има в героина.

Разбрахме и нещо друго – контролът върху продажбите отдавна се държеше от две ченгета. Оперативни работници, офицери от Първо районно управление. Даниел Капсъза го знаехме, защото беше син на известен генерал и известно време тренира борба. Тошко Слона беше по-неизвестен за нас. Контролираха целия район и осигуряваха безопасност на арабите. Срещу това получаваха процент. Даниел беше особено нагъл. Имаше връзки със всички групировки, а работеше самостоятелно. Изнедаваше безмилостно дребните мошеници. Печелеше луди пари и ходеше на работа с Ягуар. Когато началниците му направиха забележка, го смени и си купи лилаво Ауди кабриолет. Тошко Слона също не му отстъпваше по алчност, но беше значително по-корпоративен. Той преговаряше с арабите, помагаше да внасят стоката и уговаряше условията. Каквито и да бяха двамата полицаи, те контролираха пазара. И те обираха големите пари.

– Шефе, ако не влезем в героина изпадаме от играта – отиде директно при Поли Никеца. – Там са огромните мангизи.

– Направи ми схема на търговията от начало докрай и на основните участници в нея.

– Дадено.

Два дни по-късно Поли ни извика и ни нареди да уредим среща с полицейчетата. Сценарият беше прост, но винаги даваше резултат. Събрахме цялата бригада, която по това време наброяваше четиридесет души. Струпахме се под едно затънтено заведение, където Женята трябваше да доведе офицерчетата. Това стана някъде в късния следобед. Даниел и Тошко Слона изглеждаха много уплашени. Очите им шареха като на подгонени зайци.

– Много се оядохте – започнахме да им подвикваме ние. – Пълните си джобове за нас нищо няма.

– Отдавна не съм шибал полицаи – изцепи се един от нашите хора.

– Много хубави семейства имате! – ухили се Никеца. Бяхме пробвали тази психологическа атака много пъти и тя вършеше работа. Поли пристигна елегантен и важен. Влезе в кафенето, настани се на масата при ченгетата и директно ги подхвана:

– Чувам, че се замогвате момчета, а за нас нищо не остава.

– Ние сме дребни риби – отвърна му Даниел. Той се правеше на потворен, а Тошко Слона си мълчеше.

– Дребни, ама печелите луди пари. И не искате да играете с нас.

– Кажете си офертата и можем да помислим.

– Офертата ми е да ти разпоря задника.

Даниел млъкна изненадан от арогантността на Поли, но запази самообладание. Тошко Слона проговори за първи път:

– Аз съм с вас – съгласи се той.

– Каква друга оферта ни предлагаш? – обади се след известно време Даниел.

– Другата ми оферта е, да ти разпоря задника два пъти – засмя се Поли.

Така прибрахме бизнеса с хероин. Само че разделихме двамата приятели. Даниел се завря под крилото на Мето от Илиянци, а Тошко Слона остана при нас.

Глава VIII

Бизнесът с хероин тръгна стремително нагоре. Дрогата пристигаше в големи продълговати пакети увити с кафяв скоч. Миризмата блъскаше право в главата. Търговията се оказа по-лесна от всички останали, въпреки че ни създаде много проблеми. Женята побърза да приватизира полицейчето Тошко Слона. Завря го в някакъв апартамент под наем, уж да го пази, а всъщност го използваше, за да купуват двамата стоката и Никеца изведнъж стана по-долна ръка. Женята купуваше на едро грама за десет марки. Продаваше го на Никеца с осем марки по-скъп, от които тридесет процента отиваха директно за Поли, а в останалите той участваше като партия. Никеца продължаваше по веригата към Невестулката. Там един грам вече излизаше двадесет и две марки. Поли отново взимаше тридесет процента от четирите марки и участваше като партия. От Никеца хероина се прехвърляше към Невестулката. Той го пласираше на улицата по тридесет марки и печелеше най-много от всички. Освен това измисли някакъв нов пиниз: Мешеше наркотика с кодеин и паркизан, след което го продаваше на най-различни порции – от пет до двайсет лева.

За отрицателно време Невестулката забогатя неимоверно много. Купи си мощен мотор Ямаха, с който дефилираше по цял ден по централните софийски улици. Когато кокаинът съвсем го възнасяше из облаците си беше по една спринцовка хероин, за да се приземи.

С времето Невестулка толкова се забрави, че бизнесът започна да запада. Той беше странен човек. Имаше апартамент в центъра на София и се славеше като изключителен домошар. Почти не излизаше, освен

когато трябваше да се изфука с мотора си. По цял ден гледаше видео, готвеше, чистеше, переше и изобщо се държеше като госпожица. Към наркоманите обаче беше безмилостен. Прибираше им всякакви вещи за неплатени дългове, от транзистори до хладилници. Към дилърите също се отнасяше като феодал. Плащаше им само с дози и никога не се бъркаше за пари. Експлоатираше ги докрай. Милост проявяваше единствено когато искаха да се обзаведат. Подаряваше им фризери, микровълнови печки и всякакви други уреди. Постепенно те започнаха да го лъжат, той избиваше загубите с намаляване на дозите и все повече мешавица, докато накрая стигна до пълен крах. Наложил се да се намеси Поли.

Срещата се състоя на пазара Илиянци. Мето излезе сбригадата си от сто човека, а Поли пристигна с двадесет. Двамата се прегърнаха като истински босове, макар че все още бяха най-обикновените служители на фирмите. Без съмнение високопоставени, но все още чиновници. Оттеглиха се в най-близкото кафене.

– Как си? – приятелски попита Поли. Даваше си сметка, колко е важно да бъде дипломатичен и същевременно вече кроеше планове за бъдещето. – Идвам да се разберем, вместо да се караме.

– Казвай – посрещна го доста приветливо Мето.

– Предлагам ти да разделим улицата на две. Колкото за теб, толкова и за мен.

– Как да стане това?

– Ще определим мешавицата. Нашите дози и вашите дози, трябва да бъдат еднакви, а кой колкото купи. Ако продавате по-чист хероин, ще ни отнемете клиентелата.

– Съгласен съм, стисна му ръката Мето.

След тази договорка улицата се успокои. Бизнесът потръгна. Шибаното на наркотиците е, че скарват най-добрите приятели. Така се случи между Женята и Никеца. За месец се намразиха до смърт. На всичко отгоре Никеца започна да шмърка кокаин, а Поли не одобряваше.

– Не можеш дрогиран да вършиш сериозен бизнес – караше му се той. – Ще изпуснеш конците.

По това време Поли беше открил нова дискотека в центъра на София и Никеца често я посещаваше. Понеже не смееше да се дрогира обикновено се напиваше като свиня. Имено там се запознах с новия любимец на Поли – някакъв полуграмотен идиот, помак от Родопите. Видах му Чарли, а как се казваше в действителност никой не знаеше.

Лятно време ходехме заедно на море. Отсядахме в най-хубавите хотели. Чарли успя да влезе под кожата на Поли до такава степен, че дори

спеше в неговата стая. Водеше се нещо като охрана. Тази година отседнахме в Гранд-хотела на курорта „Свети Константин“. Ние вече знаехме, че Чарли е точно толкова прост и глупав, колкото изглежда, но Поли още се заблуждаваше. Нужен му бе един единствен ден, за да стигне до нашия извод.

– Шефе – похвали му се на сутринта Чарли. – Тия балъци бяха напълнили хладилника докрай и аз го ометох.

– Балък си ти, тъпанар такъв! – избухна Поли. – Сега трябва да плащам всичко, което си изпил и изял, на тройни цени.

Поли продължаваше да мъкне Чарли след себе си. Ползваше го като куче-слуга. Нощем в дискотеката двамата се напиваха, колкото могат да издържат. Освен това шмъркаха кокаин.

Никеца също се появяваше, по-късно. На него му беше забранено да се друса, за да си върши работата. Той обаче не се съобразяваше особено, както направи и тази вечер. Влезе в тоалетната, затвори кабинката и опъна две линии кока върху капака на тоалетната чиния. Поли веднага го усети. Нахлу след него и с мощен ритник изби вратата. Никеца разбира се го чу, но не му се разделяше с ценния материал. Успя да изшмърка само едната линия.

– Аз какво съм ти наредил бе, глупак? – започна яростно Поли, след което се засмя. Явно беше в добро настроение. – Защо шмъркаш боклучи? – извади той от джоба си сто грама чист кокаин. – Ей сега ще ти направя две линии, а това, „майката на майките“.

Кокаинът наистина беше абсолютно чист. Никеца изшмърка своите линии и подаде свитата на тръбичка банкнота на Поли. Той също приключи със своя дял. Явно беше прекалил тази вечер, защото сополите му потекоха като реки. Точно в този момент влезе Чарли.

– Ти пък какво търсиш тук? – опита се да го спре Никеца.

– Има ли и за мен? – ухили се селяндурът. После видя, че Поли е целият в сополи и предано започна да ги ближе.

Никеца бе виждал много неща през живота си, но никога подобна низост. Стана му лошо. Върна се в дискотеката, където го последваха Поли и верният слуга Чарли. Всички бяха толкова надрусани, колкото позволяваше човешкият организъм. Курвите около тях се кикотеха, без да знаят защо.

– Аз съм Царят на улицата и всички ченгета работят за мен! – кресеше Поли.

– Не си цар, крал си – целуваше го Чарли.

Никой от тях не забеляза, че Женята е влязъл в дискотеката и ги

наблюдава абсолютно трезвен. Огледа обстановката внимателно, обиколи заведението и тихо приседна до Никеца. След като Женята бе приватизирал Слона вече не се обичаха особено. Разговорите им бяха свързани предимно с бизнеса. Този път обаче Женята му заговори като приятел на приятел:

– Дребният е деградирали напълно. Виждаш ли го на какво прилича? – кимна той към Поли.

– Ние работим за него – възрази Никеца. Изглеждаше доста учуден от злостните думи на Женята. Все пак той минаваше за най-верният човек на Поли.

– Може и да работим, само че ми кажи за какво? Прибира ни всичко.

– Предлагаш ли ми нещо?

– Предлагам ти да те снабдявам с материал. Тошко Слона вече е изцяло мой човек. Ще работим отделно, ще спечелим много пари.

– Ами, ако Поли разбере?

– Как ще разбере, не го ли виждаш какъв парцал е?

– Откъде ще взимам стоката?

– От един гараж в нашия квартал.

Женята си тръгна толкова незабележимо, както и дойде. Измъкна се без да пийне нищо и без да се сбогува с никого. Никеца остана като замаян. Явно беше един от добрите му дни. Опита кокаин от „майката на майките“ и получи страхотно бизнес предложение. На всичко отгоре от съседното сепаре му намигна Елена-барманката от дискотека „Нерон“. Седеше там с мъжа си от началото на вечерта. Елена беше известна хубавица и макар, че минаваше трийсет години, нямаше наебаване. Докато работеше в „Нерон“ я чукаха всички шефове, а след това винаги по двама бригадири, защото един не й стигаше. За да не им бърка имената, тя ги наричаше Вихър и Балкан. Тази вечер киснеше тук със своя законен мухльо, за да проси работа от Поли.

– Седни в съседното сепаре – беше и казал той. Поръча бутилка уиски и добави: – По някое време ще се разберем.

После съвсем забрави за нея покрай кокаина, пък и не беше от мъжете, които предпочитат жените пред пиенето.

– Да те изчукам ли в сепарето? – веднага подаде Никеца.

– Мухльо то може да се събуди – кимна Елена към мъжа си.

– Да вървим в тоалетната тогава?

– Трябва ти още един, Вихъре! Сам няма да се справиш, намери си Балкан...

– Чакайте малко – настани се между Чарли и Поли Никеца.

Двамата тъкмо се убеждаваха колко са велики и как ще превземат целия свят.

– Какво искаш, лъвчето ми? – изгледа го с мътен поглед Поли. – Не виждаш ли, че си говорим за бизнес.

– Искам да си поговорим малко за курви.

– И за коя курва по-точно?

– За Елена барманката. Седи в съседното сепаре с мъжа си.

– Аз май я забравих – поклати глава Поли, но хич не се развълнува.

– Чарли ще е единият ебач, а ние двамата ще хвърляме чоп – извади монета той. – Ези или тура?

– Ези.

– ОК – хвърли монетата Поли и загуби. После великодушно отпрати двамата към тоалетната, където Елена вече ги чакаше.

Награбиха я още с влизането. Никеца ѝ скъса бикините, а Чарли ѝ подаде кура си, за да го налапа. И двамата бяха достатъчно дрогирани. Можеха да продължават така с часове. Елена точно това искаше. Тя беше ненаситна. Мъжът и обаче се пробуди и тръгна да я търси. Размина се с Чарли на вратата на тоалетната. Вътре беше доста сумрачно и той сънливо погледна към някакъв мъж, който се клатеше.

– Има ли тук някаква Елена? – попита махмурлийски мухльото.

– К'ва Елена бе? Не виждаш ли че пикая? – изгони го Никеца.

Рано сутринта всички излязоха от дискотеката, сякаш са играли на кегли. Нямаше нито един нещастен.

Глава IX

Късно следобед Никеца се събуди изветрял и първата му мисъл беше да информира Поли за предателството на Женята. Женята обаче го беше изпреварил. Той не можеше да живее без интриги. Изтърсил се при Поли и предал информацията точно в обратен вид. В смисъл, че не той, а Никеца му предложил да прескочат организацията.

Беше хубав неделен ден. Един от малкото, през които можех да отморя вкъщи. Поли ми звънна на пожар привечер. Той ми имаше пълно доверие и винаги говореше почтително с мен.

– Какво стана? – качих се аз до къщата му в Бояна.

– Слез във фитнеса, сега ще ти донеса нещо за пиене – отвори ми той. Изглеждаше блед, недоспал и изключително нервен.

Усетих веднага, че се е случило нещо много лошо.

Фитнес-залата представляваше неголямо помещение с два аквариума вместо стени. В единия плуваха акули. В другия пирани. Заварих Женята да хвърля живи хамстери на пираните и да им се кефи, докато ги изяждат. Макар че работехме заедно, той никога не ми е бил приятен. Сега съвсем ме отврати.

– Твоят човек Никеца е решил да работи зад гърба ми – влезе като градоносен облак Поли.

Веднага усетих интригата. Малко по-късно разбрах откъде идва. Женята съобщил за срещата пред гаража, а Никеца наистина се появил там в уговорения час. Поли беше от хората, които проверяваха детайлите. Появил се на същото място преди Никеца. Оттук нататък нямаше какво да кажа в защита на приятеля си, макар пределно добре да съзнавах коварството на Женята.

– Искам да ми го доведеш – отпи от уискито Поли. – Ще го закопаме в двора.

– Прости му! Момчето все пак не е свършило нищо лошо.

– Как така не е свършило? Опитва се да измами шефа – обади се подмазвачески Женята.

– Добре де – взе алтернативно решение Поли. – Прати му хора да го натрошат.

– Послушай ме Поли, Никеца е свестен човек – намесих се аз.

– Не може да мине без нищо. Трябва да плати някаква глоба!

– Колата – подсказа Женята.

Никеца си беше купил една спортна хонда, а заедно с него притежавахме тежко БМВ 7 за специални случаи. Женята знаеше това отлично. И не пропусна случай да ни натопи:

– Взимаме му хондата, продаваме общата кола, ти си получаваш своята част, а частта на Никеца делим на три.

– Щавиш свои.

– Предложението е добро – приключи разговора Поли и с това реши въпроса.

Пътят ми към София не беше от най-леките. През цялото време си мислех как да спася Никеца. Намерих го и му обясних сложността на ситуацията.

– Да се върнем при Поли и да му разкажем голата истина – предложи той. Работеше отскоро в системата и не познаваше добре схемата от интриги, сплетни и заблуди.

– Няма как – спрях го аз. – Женята веднага ще каже, че те е тествал

за лоялност.

Все пак намерих решение на въпроса. Имахме агенти в тогавашното ДЗИ и МИК. Твърде често застраховахме несъществуващи, скъпи вещи, след което ги обявявахме за изчезнали и им вземахме парите. Изкарвахме поне по една две хилядарки на месец, без никакъв зор. Убедих Никеца да блъсне спортната си кола в един стобор и после извиках един от агентите, с които разполагахме. След това отново се качих при Поли.

– Нашият човек е много зле – казах му аз. – Катастрофирал е жестоко.

– С коя кола?

– Със спортната.

– Забрави за нея, но прибери другата.

– Вече съм го направил и ти нося парите.

– Тоя Никеца пак се измъкна – обади се Женята.

– Остави го! Човекът е контузен – каза Поли. Той си беше такъв. Не знаеш кога да чакаш от него добро и кога зло.

Този път наистина измислих акцията отначало докрай. Спортната кола на Никеца беше застрахована с пълно каско и момчето си взе всичките пари. Половината от мангизите за БМВ-то и без друго си бяха мои. Другите Поли опрости с обичайното си великодушие.

– Вземи ги – каза ми той. Женята се изприщи от злоба.

– На нас не ни трябват, нали? – погледна Поли към него.

– Както кажеш, шефе – сведе поглед Женята.

* * *

Седмица по-късно се разбра, че Никеца се е оправил и отново шета по софийските заведения. Улицата той познаваше добре. Тя не представляваше никаква трудност за него. Слуховете бързо достигнаха до ушите на Поли и една нощ той ме повика в едно от известните софийски заведения. Телефонът ме събуди около четири часа.

– Много ли е спешно? – попитах.

– Идвай веднага! – каза Поли.

Пристигнах в заведението около пет часа сутринта, когато всички нормални хора се бяха изнесли. Едва намерих къде да паркирам. Поли беше курдисал своята черна 8 класа напреко на улицата. Изобщо не се интересуваше дали някой може да мине.

В заведението също сварих странна картинка. Целият персонал плюс охраната стоеше мирно и не смееше да шукне. Масите и сепаретата бяха празни. Поли водеше оживен разговор с една изключително

грозна курва.

– Бог е любов. Бог е в нас, а не някъде имагинерно съществуващ. Всички ние носим божие то царство в сърцето си, но не го осъзнаваме. Разбираш ли ме?

– Нищо не разбирам – гледаше го изумено курвата.

– Да ти еба майката! – зашлеви я Поли и най сетне ме видя. Махна с ръка да се приближа.

Аз знаех, че това заведение се охранява от Аполо. Затова много се изненадах, когато видях дузина юнаци разтреперани от страх.

– Какво става, Поли?

– Нищо особено.

– Какво правят охранителите от Аполо навън?

– Изгоних ги да си търсят да воюват с някого.

– За какво ме викаш?

– Никеца е отново по улиците, моето момче, и върлува както си иска. Този път ще го заровим!

– Недей така, Поли – седнах до него аз. Грозната курва ме погледна като Богородица и без никаква причина измърка:

– Господине, бог е любов!

– Слушай сега – измъкна ме от сепарето Поли. Минахме през заведението и влязохме в неговата 8 класа.

– Никеца трябва да го убием тази нощ.

– Защо си се разбързал толкова?

– Не искам от теб услуга. Ето ти десет хиляди долара – подаде ми една пачка той и извади дамско пистолетче от джоба. – Ти ще му позвъниш, а аз ще го гръмна.

– Постъпваш глупаво, шефе. Ти обичаш да обмисляш нещата.

– Има още нещо – натисна бутона за пепелника той. В него имаше поне сто грама чист кокаин от „майката на майките“. – Шмръкни малко и ще дойдеш на моя акъл!

Поли знаеше много добре, че аз не употребявах и не обичах наркотиците. Въпреки това ми подаде специално инкрустираната си тръбичка за шмъркане. Не беше никак трудно да имитирам. След което отново се върнахме на темата.

– Теб няма да те видят, но ще видят мен! – ядосах се аз.

– Няма значение. След пет години ще те измъкна от затвора.

– Помисли още един път нужно ли е да го правим!

– Няма да мога да заспя, ако не го ликвидирам това копеле!

Помълчахме малко, всеки вторачен в собствените си проблеми.

– Ще направим грешка, Поли – отворих отново разговора аз. – Ако убием Никеца, ще наплашим нашите хора. Никой вече няма да су чувства сигурен.

– Знам, че мога да разчитам на теб! – съгласи се изненадващо Поли. – Приемам го като довод. Искам обаче да му отрежем ушите, за да се разбере, че не е слушал.

– Добре де, ушите ще му отрежа аз. Само да не е тази сутрин, че съм много уморен.

– Дадено! Но не мога да те пусна така.

– Какво още искаш?

– Подарявам ти курвата. Води я където искаш. Вече ми се спеше много и не ми се спореше с Поли.

Затова я качих в колата си, а тя искрено ми се зарадва.

– Този Поли е много готин пич – хвърли се на врата ми курвата, още на първия завой. – Цяла вечер ме забавлява, а на края ми подари такова готино момче.

– Откъде си? – срязах я аз.

– От Костинброд – отвърна ми мадамата.

Не ми се минаваше край автогарата, но нямаше как. Оставих я да си вземе автобуса, след което се прибрах да си доспя.

Глава X

Гоцев настани Маджо в Правителствена болница. Осигури му условия като за държавен чиновник. Освен това го посещаваше всеки ден и се грижеше да не му липсва нищо.

Маджо беше благодарен за грижите, но за първи път усети страх от смъртта. Направо се докосна до нея. Премисли целия си живот. Той обичаше безумно родителите си и своя по-малък брат. Нямаше данни за спортист, обаче влезе в най-трудния спорт – борбата. Искаше да докаже на себе си и на другите, че има воля да побеждава. Стигна до училище „Олимпийски надежди“ с достойнство. Не побеждаваше, обаче правеше добро впечатление. Учителите го обичаха. Беше интелигентен, учеше се добре и спазваше правилника. Около него гъмжеше от европейски, световни и олимпийски шампиони. Повечето от тях се държаха като абсолютни простаци и наистина бяха такива. Маджо ги изстрадваше. Той завърши като един от най-добрите ученици, но въпреки това го пратиха на границата. Направиха го картечар. През това време колегите му от

интрена обикаляха из целия свят и се бореха за славата на България.

Любовта дойде при Маджо във вид на прекрасно селско девойче. Той я прие непосредствено и простодушие, както всяко добро момче. Вярваше в Бог и семейството. Родил му се дъщеричка и двамата със жена му я отглеждаха с огромна любов. После най-изненадващо с него се случиха странни неща.

Първо се появи Гоцев. Трябваше да открадне един куфар, а не беше крадец. После пое ангажмента да стреля по жив човек, пред хотел „Севастопол“, а не беше и убиец. След това се наложи да поеме отговорност за убийството на един от най-добрите си приятели, а беше предан приятел. Накрая стана бос на босовете, без да го е искал никога.

Момичето, в което се бе влюбил някога, се превърна в зряла и красива жена. Не му прощаваше любовниците, нито пък се блазнеше от огромните пари, с които я засипваше. Държеше се гордо и независимо. Свързваше ги единствено любовта им към вече порасналата дъщеря. Изглеждаше така, сякаш Маджо командва всички и всичко, а всъщност той бе зависим от обичайните човешки и дребни житейски проблеми, които важат за най-обикновените семейства. И точно тогава го посети Гоцев.

– Как си? – попита той.

– Не съм добре, началник – отвърна Маджо. – Мисля, че е най-добре да напусна.

– Какво да напуснеш?

– Бизнеса.

– Бих искал да ти кажа, че вече не съм ти никакъв началник. Ние сме приятели. И те моля да не се плашиш от едно дребно заболяване.

– Сигурен ли си, че е дребно?

– Нищо ти няма. Пък, ако си решил да се махнеш, къде ще отидеш?

– Някъде далеч.

– Какво ще стане с родителите и брат ти? Ти ги обичаш толкова много, че ще им се обаждаш всеки ден. Веднага ще те засекат.

– Нямам ли изход?

– Изходът е отново да минеш през входа, моето момче – прегърна го бащински Гоцев. – Твоето място е тук, а аз съм до теб.

– Ще ме защитиш ли?

– Ти вече имаш много врагове. Не забравяй Дебелия Андрю и Малкия Черешар.

– Това е минало.

– Миналото винаги се връща – усмихна се ехидно Гоцев. – Кой взе решението за Големия Черешар? Аз или ти?

Болничната стая беше цялата в бяло. Чистотата просто скърцаше. Отвсякъде лъхаше на смърт и скука.

– Как ще го карам тоя живот? – въздъхна Маджо.

– Ще ти кажа нещо, което не съм признал на никого – приседна до него Гоцев. – Когато бях в Щатите също изпаднах в подобна депресия. Около мен се въртяха вече няколко разузнавателни централи, шпиони от висока класа, въобще хора, които можеха да ме арестуват и да ми отрежат главата всеки момент. Тогава отидох на психотерапевт. Това не е обичайна практика, но аз си го позволих. Не съм му разказал подробности – стана Гоцев и започна да кръстосва стаята по диагонал. – Намерих друг начин да изложа проблемите си. И знаеш ли какво ми отвърна той?

– Няма откъде да знам.

– Хвана ме за ръката и ми каза: Дръж се за мен!

– Какво трябва да направя аз?

– Ето ти моята ръка. Дръж се за мен! Бъди Гоцев и не се плаши от нищо! Не се ядосвай! Когато събираш хората си им говори кротко, тихо и убедително. Не си създавай излишни проблеми и не приемай проблемите на момчетата като свои.

Маджо замълча. Следобедът се стопи и в стаята настана сумрак. Гоцев се залепи за прозореца. Остана там, докато напълно се мръкна.

– Какво прави моето момче? – попита той преди да си тръгне.

– Продължавам! – отговори му Маджо.

Глава XI

След като разсипа финландското селище и хотелите в Боровец, бай Миле търпеливо изчака лятото и се зае да унищожава морските хотели на групировката. Всъщност до този момент той изобщо не беше ходил на море. Майка му и баща му бяха обикновени работници и го отгледаха до сто и шейсет килограмов, двуметров мъж в Ботунец. Преди да замине за Югославия не беше виждал нищо друго освен отсрещния баир. Продължаваше да се облича в червено и да се вози в червената си 8 класа. Разгони всички чужденци за нула време.

– Господин бай Миле... – редуваха се пред него тур-операторите. – Повече няма да сключваме договори с вас.

– Много ми пука! – гледаше ги пренебрежително той. – Не ми трябвават джагатайци, които не могат да платят сметка под сто долара.

Всичко това изглеждаше изключително забавно отстрани, но в крайна сметка бай Миле приключи годината с един милион марки загуба. Разнасяше гордо шкембето си наляво-надясно, щъкаше с тънките си крака в горещия пясък и поддържаше мита за себе си с невероятна сила. Все още му вярваха, че целият е окъпан в кръв, пък и никои не забравяше убийството на Васил.

Неговите вършачи Любо и Дончо най-редовно минаваха през заведенията през ноща. Обираха оборота и го изпиваха, където им падне. На всички въпроси бай Миле отговаряше с едно изречение – Оставете вършачите да с вършеят. Пари винаги могат да се изкарат.

Сетне бай Миле се разполагаше в първото сепаре, поръчваше си каквото му скимне и вперваше телешки поглед в нищото. Едно обаче му беше пределно ясно – Димата и Големия Маргин го мразеха неистово. Обичаше го единствено Маджо, но и той нямаше да му прости един милион марки загуба.

Лятото отмина, дойде зимата и бай Миле отново се завърна в Боровец. Димата и Поли отидоха да проверят как върви бизнеса. Първо се разходиха, за да ориентират в курорта. После поразпитаха за цените. Накрая намериха дебелака, поздравиха го и поискаха от него да ги заведе в едно от заведенията си.

– Нямате проблем – закара ги той до абсолютно чужда кръчма. Неговите не бяха добре заредени и правеха много малък оборот. А той не искаше да се излага.

– Я гледай ти? – учуди се Димата. – Двайсет маси по сто марки са си две хиляди марки на едно седане. – Руснакът обичаше да брои чуждите пари и го правеше постоянно.

– Така е – потвърди гордо бай Миле. Той не бе виждал подобна печалба никога през живота си, макар че околните заведения печелеха точно по толкова.

– Браво, бай Миле – допи си питето Поли. – Добра работа си свършил. Айде сега тръгвай да те черпим една курва, нали всичките са наши.

Бай Миле продължаваше да има огромен проблем с жените. Пазеше тайната дълбоко в себе си. Въпреки, че всички го възприемаха като кървавия бос, той си живееше девствен или полудевствен. Почти селска мома.

– Оставете тая работа, момчета! Много съм уморен – опита да се отърве бай Миле.

– Този път няма мърдане – бутна го Поли и тримата тръгнаха към един от най-големите хотели.

Проститутките си седяха там. Намираха се блондинки от всякакъв размер. Брюнетките също предлагаха огромно разнообразие. От червеносите имаше една единствена представителка, а за най-перверзия вкус на дивана се излежаваше апетитна албиноска.

– Избирай! – посочи ги Поли.

– Ей тази, по-дебелата – плахо погледна към брюнетките бай Миле.

– За нас малката русалка – издърпа едно златокосо миньонче Димата.

– Какво да я правя сега? – втрещи се бай Миле.

– Еби я в гъза – подхвърли му Поли.

– Ама ще има ли време – съвсем откровено попита дебелакът и Димата се заля от смях.

Заведоха малката русалка в една от стаите и започнаха да я чукат разделно. Поли работеше отзад, докато тя усърдно правеше минет на Димата. Единствено бай Миле стоеше встрани.

Поли приключи набързо и насмешливо му намигна:

– Включвай се тя няма дори да разбере.

Този път бай Миле не се поколеба дори за миг. Замести Поли твърде успешно. Когато свършиха отде в тоалетната и гордо се изпика в мивката. А на сутринта беше нов човек.

Бай Миле вече се чувстваше мъж.

* * *

На другия ден следобед бай Миле гордо влезе в една от чайните около ски-пистата. Нямаше никакви конкретни намерения. Огледа се и седна на самотна маса, скътана в ъгъла. И тогава я видя.

Тя не изглеждаше красива. Нито пък чаровна. Излъчването ѝ беше на интелигентна жена, която трудно можеш да спечелиш с бабаитщина. Бай Миле обаче трябваше да поддържа имиджа си на наемен убиец и страшилище за всичко живо. Неистово му се прииска да я заговори. Само той си знаеше, че това огромно тяло отглежда душа на мишок и въпреки това този път преодоля огромната си плахост пред жените. Премисли всички възможни обръщения, които помнеше от филмите. Нито едно не му вършеше работа. Накрая се премести на нейната маса и изтърси най-глупавото възможно нещо:

– Как си, зайо?

– Не съм ти никакъв зайо – сопна му се мадамата.

– Ами какво си?

– А ти какво търсиш?

– Гимнастички с малки и големи пички – изчерпа целия си репертоар бай Миле. Не можеше да си спомни нито един друг комплимент.

– Аз не съм гимнастичка – стана възмутено жената и му отвъртя в движение един шамар. – Какво искаш от мен?

– Ако знаеш к'во ти мисля, близнаци ще родиш – вдигна се на свой ред и бай Миле. Той никога през живота си не беше се бил. Не знаеше дори как да върне шамара на жената, но природата му го подсказа. Зашлеви я с опакото на ръката. Тя падна на земята, погледна го гневно и пред смаяните погледи на останалите посетители напусна заведението.

На другия ден бай Миле разрови целия курорт, докато открие къде квартирува жената. Забрави изобщо за имиджа си. Купи й красиво, златно колие, почука на вратата и падна на колене.

– Прости ми, миличка! – сведе глава той. Нямаше как да не излъже. Затова съзливо продължи: – Не съм такъв, обаче войната в Сърбия ме промени. Ти знаеш ли какво е да видиш деца, нанизани на щикове?

– Не знам и не ти прощавам. Засега – отвърна му тя. Но взе колието.

Глава XII

Любовният живот на бай Миле изглежда потръгна, но проблемът с липсващия милион остана. По цял ден мислеше как да го уреди. Мъкнеше всевъзможни ченгета в Боровец. Черпеше ги и се опитваше да изкопчи някаква информация, която да му помогне. Те обаче също не знаеха нищо съществено. Когато Маджо излезе от болницата и се прибра да се възстановява вкъщи, на бай Миле отново му се наложи да фантазира. За него не беше особено трудно.

– Как си, шефе? – седна бай Миле до Маджо. Изглеждаше наистина загрижен за здравето на боса, пък и двамата се харесваха.

– Оправям се по малко. С теб какво става?

– Ченгетата ми докладваха, че Малкия Черешар се друса всеки ден в „Мираж“ и ни се заканва – излъга без да му мигне окото бай Миле. – Решили са да ни нападнат.

– Имаш ли някакви планове?

– Ами аз за какво съм, шефе?

– Колко пари ще ти трябват?

– Ако забравим за онзи милион, нямаш проблем.

– Не искам само Малкия Черешар – скочи Маджо. Параноята го

друсаше яко – Искам цялата организация.

– Смятай ги свършени!

– И още нещо – намести се върху възглавниците Маджо. – Никога повече не губи толкова много пари!

– За догодина вече съм уредил, шефе! – отново извади торбата с лъжите бай Миле. – Направо ще зарина курорта с туристи, а те ще напълнят касата.

Маджо все още се чувстваше невъзстановен и му се щеше срещата да приключи. Знаеше, че бай Миле ще му поиска пари. Навремето Гоцев го беше научил как става това. Симулацията на щедрост винаги правеше впечатление. Генералът броеше парите предварително, но създаваше впечатление, че вади от пачките колкото са му попаднали между пръстите. Те никога не надминаваха три четири хиляди марки. Маджо усвои номера с лекота. Прилагаше го дори по-добре от Гоцев.

– Дай малко спешни мангизи! – не издържа бай Миле.

– Имам само тези – извади двайсет хиляди марки Маджо и ловко дръпна от тях седем хиляди. – Ето ти половината за разносните по акцията.

Бай Миле доволно ги прибра в джоба си, но още в колата ги преброи. Веднага разбра, че са го минали, но нямаше какво да направи. Тези също му стигаха, за да завърти няколко софри. Нямаше никакво намерение да унищожава когото и да е.

Като всеки умен мъж Маджо постоянно се учеше от по-мъдрите. Беше наблюдавал внимателно генерала и взе неговата проникателност, както и разбирането му за психологията на другите. Изобщо не си въобразяваше, че бай Миле може да оправи нещата нито пък му беше простил загубеният милион. За заплахите на Малкия Черешар обаче му повяра и веднага нареди бригадите да излязат на дюшеци.

– Гответе се за война – привика той бригадирите. – Знаете колко е отмъстително малкото лайно. Имам информация, че се готви да ни нападне.

След инфаркта Маджо придоби навици на истински кръстник. Пушеше с цигаре и по особен начин любимите си „Davidoff“. След инфаркта имаше леко изкривяване в лявата част на устата и съвсем заприлича на Кръстника. Не го правеше нарочно, просто така се случи. Всеки ден преполовяваше бутилка уиски „Royal Salute“. Въпреки болестта, следеше много внимателно какво правят неговите най-близки съдружници. Особено го тревожеше Големия Маргин. Посещаваше всяка вечер дискотека „Примо“, където се напиваше заедно с бодигардовете. Оставяше

колата си без охрана, с един бивш шофьор от УБО.

– Ти си ми най-добрият приятел от училището – привика той бившия си съученик. – Как можеш да се държиш така безотговорно?

– Пазя се – защити се Маргина.

– Постави се на мястото на Малкия Черешар и ще разбереш, че може да те гръмне, когато си поиска. Единствената ти защита е някакъв си дъртак.

– Преувеличаваш.

– Нищо не преувеличавам, Маргин. Просто не искам да те загубя.

Маргина се отнасяше лекомислено към Малкия Черешар и изобщо не го бръснеше за слива, но Димата и Поли приеха сериозно думите на Маджо и завързаха втора кола с охрана зад себе си. Още същата седмица прескочиха до Боровец. Те добре познаваха бай Миле и знаеха, че е голям тиквеник, но все пак той бе осветкал Големия Черешар. Структурите му наистина съществуваха. Завариха го мъртво пиян.

– Ще се заемеш ли с тази работа сериозно? – попита го Поли.

– Вече съм дал дума – олюля се бай Миле. – Само че този път ще го направя грамотно.

Димата и Поли веднага усетиха колко глупаво е да се залага на бай Миле. Дебелакът нямаше да свърши работа. Имаха един офицер-командир на взвод от СОБТ и решиха да се обърнат към него. Извикаха го на обичайното място.

– Десет хиляди долара, за да смачкате Малкия Черешар!

– Нали знаете, че ние не можем да убиваме. Можем само да наказваме – предупреди ги офицерът.

– Накажете ги жестоко – подаде му пачката с долари Димата. – Те вече имат нов офис, защото Малкият Черешар е суверен и не иска да ползва нищо, което е било на брат му.

СОБТ беше всъщност „Специализиран отряд за борба с тероризма“. Ползваше се с пълна автономия. Началниците им понякога уведомяваха главния секретар на МВР преди частна акция и дяляха парите с него, но обикновено излизаха, когато той отсъстваше от страната. Този път нападнаха по обяд. Нямаха късмет с Жоро. Той беше напуснал офиса десет минути по-рано. Намериха Маймуняка и новото лъвче на Жоро – бившия портиер и сводник от Боровец Косьо. Направо ги смачкаха от бой. Баретите истински мразеха империята ВИС. Повечето от тях бяха също бивши спортисти, на които не им стискаше да влезнат в бизнеса. Един комплексар забеляза портрета на Васил зад бюрото на Малкия Черешар. Злобата направо го побърка. Извади нож и избоде очите на

Големиа Черешар, след което подхвърлиха наркотик и незаконен пистолет на Маймуняка и Косьо. После ги арестуваха. Вестниците отразиха операцията като голямо постижение на полицията в борбата им срещу организираната престъпност. Поли и Димата не бяха доволни. Основната цел остана невредима.

Същия месец от Благоевград пристигна Чарли заедно с Кирчо Малкия, известен още като Буята. Бяха ги подгонили някакви бивши барети, които завладяха този край на България за нула време. На всичко отгоре на двамата им течеше дело за убийство, което бяха извършили след напиване в дискотека. Жертвата беше местен дисководещ.

Чарли помъкна след себе си бригада от близо петдесет човека, но отново се запи с Поли и Киро Малкия му я отмъкна. Беше поредното джудже в бизнеса, обаче работеше здраво. Нае огромен офис в центъра на София, събираше бригадата редовно пред него и говореше на хората си вдъхновено, подобно партиен ръководител. Те го слушаха и изпълняваха всичко. Поли веднага забеляза това. Харесаха го.

Жоро остана силно изненадан от нападението над новия му холдинг. Нямаше никакво намерение да се кара с когото и да е, но имаше достатъчно връзки, за да разбере как се е случила случката. Той беше пробил в БОП – „Борба с организираната престъпност“. Имаше достатъчно купени офицери, които не можеха да му откажат нищо.

– Поли има нов човек – извика един от тях. – Кирчо Малкия от Благоевград. Върши му много работа.

– Да го арестувам ли?

– Прибери го! После ще го разменим за Маймуняка и Косьо.

След убийството на брат му, Жоро наследи верността на Маймуняка и Косьо. Държеше на двамата и не можеше по никакъв начин да си обясни агресивността на Маджо. Нямаше как да знае за лъжата на бай Миле. Въпреки това все още не търсеше отмъщение, макар вече да го замисляше.

Кирчо Малкия живееше в апартамент под наем. Командваше отряд безмилостни престъпници, но изпитваше неописуем страх от селската си булка. Ходеше да дръпне по една ракийка обикновено при комшиите. Не го черпеха те, черпеше той. Така направи и тази вечер. Тъкмо слагаха пипера върху салатата от кисело зеле, когато се чу трясък от разбиване на врата. Маскираните служители от БОП нахлуха в апартамента му като по учебник и намериха единствено една уплашена, свита в ъгъла жена. Кирчо Малкия се кри при комшиите цялата следваща седмица.

Жоро съвсем загуби равновесие. Обикаляше бесен разрушения си

офис и се чудеше как да излезе от ситуацията. Накрая прати послание до Поли. Разбраха се срещата да се състои в един часа след полунощ по средата на булевард „Витоша“. Беше забележителна гледка. Жоро пристигна с всичките си бригади и паркира от лявата страна. Поли също домъкна целия си наличен състав и паркира отдясно. Двамата се изправиха един срещу друг през улицата, извадиха мобилните си телефони и започнаха преговорите.

– Какви искаш? – попита го Поли.

– Искam си Маймуняка и Косьо.

– А какво предлагаш?

– Ще спра издирването на Кирос Малкия.

– ОК – съгласи се Поли, но точно в този момент нервите на Жоро не издържаха. Захвърли телефона на тротоара, изрита го и пресече улицата без никаква охрана.

– Едно нещо не мога да разбера, Поли, нито пък ще ви го простя: защо сте изболи очите на брат ми?

– Не съм бил там – повдигна рамене Поли.

Жоро беше изключително смело момче и Поли уважаваше това. Двамата изпитваха симпатия един към друг, но все пак бяха в различни лагери. Поли понечи да се извини, но добре, че не го направи. Извинението едва ли щеше да бъде прието.

Глава XIII

За разлика от другите, Поли държеше в главата си точна тактика и стратегия за завладяването на целия бизнес. Той не беше карикатура като бай Миле и не се правеше на страшен. Беше наистина зловеща фигура, което хората около него усещаха веднага. Ходеше винаги в черно. Не забравяше фабрикантското си потекло и се отнасяше към останалите с огромно пренебрежение, граничещо на моменти с презрение. Притежаваше интелигентност и опит, каквито те нямаха. Знаеше точно каква цел преследва, а те просто искаха да изкарат по някой лев. Вечерно време сваляше костюма, макар, че отново се обличаше в черно яке и черни дънки. Рядко проявяваше каквато и да е емоция. Пушеше замислен в любимото си сепаре, заобиколен от бригадирите си и кроеше своите планове.

Нахлу в провинцията постепенно и почти незабележимо. Първо започна да обикаля по-големите градове. Вербуваше бригадите, създадени

преди него от ВИС. Правеше го съвсем просто.

– Вашата организация вече не съществува, момчета – тръгваше открито той към същността на въпроса. – Ние сме застрахователна компания СИК и владеем изцяло ситуацията.

Вярвах му безрезервно. Не им минаваше дори през ум да му откажат. Вечно намръщеното му лице ги плашеше, но преди да си тръгне той винаги ги успокояваше:

– Не се безпокойте, колеги! Ако някой ви притеснява, кажете, че работите за Поли.

Всъщност Поли първи въведе почти като закон това обръщение. Всички ние бяхме длъжни да се наричаме помежду си „колеги“. Единствено той беше „дежурният“. Обаждахме му се по телефона по следния начин:

– Ало, търся дежурния!

– Дежурният се обажда, колега! Кажете какво има? Колкото и да е странно една толкова елементарна хватка обедини хората около Поли. Почувствахме се едно цяло, а той не загуби нито грам от мощта си.

Аз обаче отдавна не харесвах Поли. Изобщо не му се хванах на вълицата. Дразнеше ме всичко, което ни караше да правим. Дори дреболии като например да наричаме „колеги“ сервитьорите и сервитьорките във всички заведения, за да свикваме с обръщението. Но истинската причина за моята неприязън идваше от намерението му да убие Никеца. Все пак той беше вкарал наркотиците, той ги беше разработил и той ги беше наложил като бизнес за организацията. Освен това Поли ни ограбваше безмилостно. И това никак не ми допаднаше.

На всичко отгоре се появиха някакви странни момчета с огромни корема, които никога не бяха помирисвали тепих. Наричахме ги „наяли се и подстригали се“. Те именно, окончателно развалиха имиджа на борците, но Поли ги толерираше.

– Вие сте ударни и силови бригади, момчета. Заебете ги другите! Те печелят повече пари от вас, но ние можем да ги глобим и да ги потрошим, когато си поискаме.

Това никак не ни успокояваше. Един ден Никеца се обади на Венци, Венци се обади на мен и тримата се качихме на Витоша.

– Това не може да продължава повече така – отвори разговора Венци. – Трябва да предприемем нещо.

Никеца беше най-малък от нас, обаче познаваше прекрасно улиците. Знаехме, че в миналото си е крал дори с циганските банди. Нямахме никакви илюзии, но за сметка на това бе изградил великолепно чувство

за самосъхранение. Помнеше много добре предупреждението на Славчо: „Вие, момчета, сте за временно ползване! Някой ден ще си изтрият задника с вас и ще ви изхвърлят.“

– Минавало ли ви е някога през ума, че ние всъщност нямаме никакви професии? – влезе остро в разговора той. – Крадците на автомобили и апартаменти притежават огромни умения. Всеки от тях работи с всички видове шперцове, апаратури за декодиране и какво ли не, а ние сме само машина за сплашване.

– Така е – протвърдих аз.

– Някой ден това ще отmine и какво ще правим тогава? – продължи Никеца. – Трупаме пари за задници, които ще ни забравят на секундата. Не ви ли омръзна да бъдем терористи?

Ние наистина бяхме такива. Правехме каквото си искаме и никой не ни търсеше отговорност. Достатъчно беше да имаме разрешението на върховния бос, а понякога и това не бе нужно.

Никеца предложи да започнем бизнес, което силно ме възмути. Не можех да си представя, че трябва да слугувам на хора в заведение, вместо да вляза посреднощ и да изритам половината посетители.

– Имам идея – включи се отново Никеца. – Изваждаме някой топ-крадец на автомобили от бригадата и започваме да го охраняваме ние. После ще пласираме колите по собствени канали.

– Те са несигурни хора – контрирах аз. – Винаги могат да се оплачат на друга бригада или да те изпеят в полицията. Зарежи!

През цялото време Венци мълчеше и внимателно ни наблюдаваше. Познавахме се от деца, но напоследък той се беше променил неузнаваемо. Гълташе анаболи и пиеше алкохол, което беше убийствена комбинация, освен това си биеше хормон на растежа. Това съвсем го разсипваше. Озлоби се като куче.

– Знам решението на проблема – спря ни той на пътеката. – Ще убием Поли.

Направо замръзнахме. Не ни пукаше, когато пребивахме някого от бой, но никога не помисляхме за убийство. До този момент винаги спазвахме невидимата черта на границата между уличното престъпление и небитието.

Въпреки това, аз съвсем сериозно се замислих дали убийството на Поли не е истинското решение на проблема. Напоследък той се държеше отвратително и по всяка вероятност смяташе, че държи всичко в ръцете си. Имах обаче един навик – никога не вземах прибрзани решения. Премислих йерархията в организацията много внимателно.

– Вижте какво, момчета – казах на двамата си приятели аз. – Не можем да вземем мястото на Поли. Над него е Маджо, над Маджо е Гоцев, а над Гоцев е Дебелия Андро.

– И какво от това? – озъби се Венци.

– Твърде високо са, а на всичко отгоре не ни обичат открай време.

– Хич не ми пука, пък и Поли изобщо не се пази. Влизам и го застрелвам, без да ми мигне окото.

– Нека да го премислим още един път. – успокоих го аз.

– Няма какво да го мислим. Елате да ви покажа автомата. – поведе ни към София Венци и ни вкара в мазата на кооперацията си.

Там си беше подредил истинско стробище. Мишените бяха учебниците на по-малката му сестра. До този момент аз го гледах с насмешка, но той наистина извади един автомат от времето на първата световна война. Наричаше се „Судаев“. Пусна силна музика на касетофона и простреля мишените с удивителна точност. После се обърна към нас:

– Смятам първо да убия някой друг за проба. Така май ще е по-добре.

– Кого? – попитах аз.

– Джоката – отвърна мигновено Венци. Мразеше го още от мига, в който ни беше завел при Гоцев.

– Ще стане голям скандал. Остави!

– Тогава ще гръмна бездомен клошар или циганин от Филиповци. Никой няма дори да ги потърси.

Венци беше най-добрият ми приятел от детството. Напоследък не го виждах често, но смятах, че го познавам добре. А сега виждах съвсем различен човек. Нямах представа какво става с него. Предстоеше ми да го открия.

Глава XIV

През последните месеци Венци очевидно ме избягваше. Виждах редовно колата му пред едно кафене в квартала, но никога не се отбивах. Заведението беше доста силно. Имаше няколко билиардни маси, десетина покер автомата и голяма клиентела. Държеше го един дърт тарикат – селянин от Баня. Познавах го от дете. Изглеждаше доста представителен на вид с къдравата си коса и добре поддържаното катинарче. Дори внушаваше респект. Без катинарчето обаче веднага заприличваше на мишка и на най-обикновен селски хитрец, каквото си беше. Кафенето се

помещаваше в сутерена на четириетажната му къща. Нагоре изобщо не беше измазана и триста квадрата стояха абсолютно празни. Селският тарикат обитаваше една стаичка зад кухнята на заведението и в общи линии живееше като скот. Любимото му занимание бе да разказва за миналото си и да раздава акъл на по-младите.

– Голям пич бях някога,... баровец, – омагьосваше той Венци. – Питай старите гангстери за Чука!

– Питал съм вече – успокояваше го Венци и двамата вземаха щеките, за да играят бiliarд.

Без съмнение го правеха майсторски. Това още повече ги сприятели. Освен това Чука черпеше борчетата, които навестяха кафенето и ги пускаше да играят бiliarд без пари. Венци пък на свой ред черпеше Чука. Нито една от бригадите не знаеше кой точно охранява обекта. И това беше една от най-тънките хватки на селския хитрец.

– Снощи се видях с този – обясняваше им Чука – Онази вечер се видях с онзи. Утре ще ми дойде на гости еди кой си.

Момчетата бяха млади и му вярваха. Чука наистина не плащаше рeket и постепенно Венци се привърза към него. Дори го защитаваше.

Познавах семейството на Чука много отдавна. Бяха обикновени хорица, без никакви претенции. Затова изключително се изненадах, когато разбрах че се е разделил с жена си. Някой ми спомена, че живеел с младо и доста красиво момиче. Изглеждаше ми невероятно. В първият момент дори не обърнах внимание. Но един ден го видях.

Всъщност минах да навестя Венци. Вече знаех че той кисне денонощно в кафенето. Намерих го на една крайна маса заедно с Чука. По онова време в главата ми нямаше нищо друго освен начини за шавене на всевъзможни тарикати. А в това заведение безспорно имаше много хляб.

– Здравсти, мъжки! – посрещна ме Чука.

– Не ми викай мъжки! Търсиш си белята – отвърнах му аз.

– Защо бе, момче? Идва от мъжкар.

– Нямам намерение да ти обяснявам защо.

– Той ми е приятел – намеси се Венци.

– Много ми пука какъв ти е – срязах го аз. Разговорът очевидно не вървеше, пък и ние двамата с Чука не се харесвахме. Точно когато се канех да го предбия, Венци отново се намеси:

– Що не си стиснем ръцете – предложи той. – Така де я се виж какво голямо момче си – добави угоднически Чука. – И аз бях като теб, но сега за нищо не ставам.

– Ще ти стисна ръката, ако ми кажеш къде си държиш парите – засмях се аз.

Изобщо не очаквах старият тарикат да поеме. Той обаче прие думите ми съвсем насериозно. Огледа се и тихо прошепна:

– В Копенхаген, ... само долари и марки.

– Защо пък в Копенхаген? – изненадах се аз.

– Закопани – наведе палец към земята Венци.

– Сериозно ли говориш?

– Напълно сериозно. Запечатвам ги в найлонови пликове. Веднъж дори имах проблем след един голям порой. Водата изрови плик с десет хиляди долара.

– И къде е твоят Копенхаген?

– Е, това вече един господ знае! – намуси се старият тарикат, след което се надигна и учтиво ни напусна: – Извинявайте момчета, ама съм много уморен и отивам да спя.

С Венци си помълчахме достатъчно. Толкова, колкото могат да го правят приятели от детинство. Аз усещах какво мисли той и той усещаше какво мисля аз.

– Не го прави! Чука ми е истински приятел – погледна ме Венци.

– Той е идеалният обект – казах. – Ще го въртим на шиш, докато признае къде е неговият Копенхаген.

– Забрави за този разговор.

– Нямам такова намерение.

Венци, разбира се, не се съмняваше, че когато намисля нещо, трудно може да ме спре. Затова стана още по-настойчив.

– Направи ми услуга, остави човека на мира!

– Ти съвсем си се разпарцаливил – станах аз. Погледнах косо към бара и останах като гръмнат. Там стоеше удивителна жена и с вроден, неподправен финес разливаше коктейл в чашите на трима идиоти.

Глава XV

В първият момент реших, че жената зад бара е поредната курва. Гарваново-черната ѝ коса се спускаше почти до кръста и в слабото ѝ, почти кльощаво тяло се чувстваше някаква спотаена агресия. Когато се изправих до нея, с изненада установих колко съм бъркал. Лицето ѝ имаше изключително правилни черти и маслинено-черните ѝ очи излъчваха оная мекота, характерна единствено за децата. Беше по-висока от

обичайния ръст, но това не ме смушаваше. Тялото й се спускаше отгоре надолу в абсолютно съразмерни пропорции, стоеше просто като излято. Веднага ми стана ясно, че не можеш да изпиеш коктейл направен от тази жена и да я забравиш. Нещо повече. Не можеш да я видиш на улицата и да я забравиш. Дори най-лошото – изобщо не можеш да я забравиш. Тя засядаше като кост в гърлото.

– Как си, колежке? – поздравих я аз. Обикновено никога не тръгвах към такива директни запознанства, без да попитам с кого си имам работа, но този път не издържах. Пък и Поли ни задължаваше да се обръщаме към всички с „колега“, за да свикваме.

– Ти да не си барман? – подсмихна се жената.

– На барман ли ти приличам? – побеснях аз. Държах на имиджа си и смятах, че всички трябва да знаят кой съм и какъв съм.

– Нарече ме колежка?! – усмихна се меко жената и гневът ми отмина като лятна буря.

– Колкото да се запознаем – ухилих се аз. Бях запленил от нейния чар и мекота. После кимнах към стаичките зад служебните помещения: – Баща ти как те пуска да стоиш до толкова късно на бара?

– Това не е баща ми – обърна се присмехулно тя към Чука. След това ме погледна право в очите и аз забелязах в нейните стаен смях: – Това е мъжът ми.

Останах като гръмнат не можех да си представя как такъв идиот като Чука живее с подобно момиче. Сигурно съм изглеждал доста странно, защото жената леко ме побутна:

– Желаете ли нещо от бара?

– Не, благодаря – отвърнах аз. – Как се казваш?

– Мелания.

– Странно име.

– Кръстена съм на първата любов на баща ми. Иди при Венци, после ще дойда да си поговорим.

– Ти познаваш Венци?

– Познавам и теб.

Върнах се в сепарето и дълго наблюдавах как Венци губи на бийард. Играеше доста нескопосно. Явно днешният ден не беше от най-добрите за него. Когато най-сетне седна до мен ядосан, го попитах:

– Какво си разказал на Мелания за мен?

– Не всичко, но много – призна си той. – Всяка вечер кисна тук.

– Да не си влюбен?

– Не знам как да постъпя – отбягна отговора Венци. – Чука ми е

един от най-добрите приятели.

– Как може Чук да ти е приятел? И да разрешава на момичето си да работи по никое време?

– Тя спи по цял ден. Чука я пуска вечерно време, за да си заработи парите.

Венци стана и отново отиде на билиардната маса. Изглежда този път играта му спореше, защото изобщо забрави за мен. Аз постоянно поглеждах към бара с надеждата Мелания най-после ще го напусне и ще се присъедини към нас и няколко пъти тя улавяше погледа ми. За мое съжаление посетителите не свършваха. Чука си беше направил добре сметката. Мелания ги привличаше като магнит.

– Какво става? – издърпах аз Венци от билиардната маса. – Тия пациенти докога ще киснат в заведението? Ако се наложи ще ги разгоня.

– Спокойно – наля ми питие той. – Всеки момент ще се изметат и Мелания ще дойде.

Моментът ми се стори цяла вечност, но в крайна сметка тя наистина седна в нашето сепаре. Говореше меко и провлачено, сякаш току що измисляше думите. С Венци се държеше изключително приятелски, както и той с нея. Но мен принуждаваше да бъда груб, дори брутален.

– Много ти е дълго името – подхвърлих ѝ аз. – Каж ми как ти казват близките?

– Мели – отвърна наперено тя.

– Не те ли е страх да седиш по това време на нощта сама с двама мъже? Любовникът ти да спи през три помещения?

– Не ме е страх. Аз си падам по бандити.

– Откъде разбра, че сме бандити? – изненадах се аз.

– Усещам ви. Само че вие сте от организираниите.

– Какво?

– Предпочитам истинските – напевно започна разказа си Мели, подчертавайки всяка дума. – Те действат сами и поемат отговорност.

– Познавала ли си някого?

– Имала съм своето минало. Бях доста време любовница на Адем.

Каза го съвсем спокойно, без носталгия, но и без омраза. Адем беше легендарен гангстер от близкото минало. Хубавец от цигански произход, който работеше предимно с българи. Занимаваше се с наркотици. Наистина действаше като вълк-единак и дори в затвора зачитаха авторитета му. За мен беше цяло чудо как се е отървала от него.

– Хвалиш ли ми се с този циганин? – попитах я аз. Нещо в нея ме предизвикваше да ѝ говоря все по-агресивно. – Да не би и ти да си

циганка?

– И какво? Ще ме отхвърлиш ли, ако ти се предложи?

– Направо ще те изритам.

Веднага усетих, че не съм достатъчно убедителен. Това още повече ме ядоса. Наистина предпочитах блондинки, но Мелания изглеждаше като жена от друга планета.

– Какво правиш при този дърт Чука? – стоварих юмрук върху масата аз.

– Кротко, бе! – намеси се Венци, а Мели дори не помръдна:

– Търся спокойствие – разтегли за пореден път думите тя. – Адем беше красив и имаше пари, а сега е под земята. Вие живеете бързо и умираете бързо. Трябва ми такъв стар тарикат като Чука, на когото мога да разчитам. Дори да понатрупате някой лев – продължи наперено Мели. – Босовете ви могат да ви изхвърлят всеки момент. Пет пари не струват.

Навън зората се прокрадваше между блоковете. Трябваше да ставаме. С просто око се виждаше, колко е влюбен Венци в Мелания. На мен също ми харесваше. Тръгнахме по улицата като двама мирни граждани, но още на първата пряка той ме спря:

– Сега разбра ли защо искам да убия Поли? Друг начин да спечеля такава жена като Мели – няма.

– Разбрах – прегърнах го аз. – И ще ти помогна.

Глава XVI

Офисът на СИК се пълнеше с бизнесмени всяка сутрин. Всички искаха протекции и съвместно участие. Това им даваше сигурност, независимо от предварително изчислените загуби. Поли водеше преговорите дълго и тягостно, но те имаха достатъчно търпение. Понякога седяха цял ден.

Поли беше забелязал, че Венци не се чувства много комфортно и го извика при себе си. Същият ден Бен Търпин се появи пред кабинета на изпълнителния директор с явното намерение да проси пари.

– Вървя надолу, братко – оплака му се той. – Дай едно рамо.

– Аз буквално затывам – отблъсна го Венци. – Не мога да ти помогна.

Точно в този момент Поли реши сам да погледне кои са чакащите. Забеляза веднага Венци и го извика без да се съобразява с реда, по

който бяха пристигнали бизнесмените. Двамата влязоха в кабинета му и се затвориха за дълго време.

По това време организацията се занимаваше активно с връщане на неизплатени дългове. Отначало взимаше трийсет процента и кредиторите бяха доволни. После мина на петдесет процента. Кредиторите си замълчаха недоволно, но нямаше какво да кажат. Накрая Поли отсече:

– Прибираме направо стоте процента. Те и без това са ги загубили вече.

Всъщност ние работехме на партия с полицаите. Преговорите вървяха кратко и делово. Появяваше се някакъв майор и искаше да разговаря със шефа на групата.

– К'во ще го правим тоя? – питаше той. Имаше предвид длъжника.

– Делим наполовина и аз забравям за неговата жалба против вас.

– Дадено! – съгласяхахме се ние. – А какво ще стане, ако откажем?

– Ще пусна жалбата – отговаряше равнодушно офицерът.

Както и да е, този бизнес вървеше горе-долу добре и никой нямаше нищо против никого. Заедно с полицаите обирахме длъжниците и не давахме нищо на кредиторите.

Слънцето продължаваше да си свети през деня, а нощно време изгряваше луната. Животът вървеше добре, но не и за Венци.

– Какво искаш? – попита го Поли.

– Парички – заяви откровено Венци. – Закъсал съм яко.

– Не само ти си закъсал. Моето момче! След смъртта на Васил, хората не ни приемат сериозно и едва свързваме двата края.

– Как да ти вярвам като гледам улицата.

– Какво става на улицата?

– Женята държи всички наркотици. Без него никой не смее да продаде нито грам.

– Заеби Женята! Пуснал съм го отдавна на пангара – изсмя се Поли.

– Изчакай ме да свърша с другите и ще се поразходим в горичката.

Поли интригантстваше по негов си, неповторим начин. Привикваше ни един по един и в частен разговор и ни караше да се чувстваме негови доверени приятели. Досещахме се че ни работи, но въпреки това му вярвахме. А Венци най-много от нас.

– Имам оферта за теб – хвана го под ръка Поли и го поведе по една пуста алея. – Трябва да вземем четиристотин хиляди долара. Делим четирийсет процента за нас и шейсет за кредитора. Никакъв СИК, остава си между мен и теб.

– Мога ли да привлека Жоро? Сам няма да се справя. Освен това,

той ми е най-добрият приятел.

– Вземи, ако искаш още двадесет души и си харчете вашият дял както намерите за добре. На мен ми е все едно.

– Кой е длъжникът?

– Пепи Чейнчаджията ще ви каже.

Пепи беше известен още като Амигоса, заради навика си да нарича всички „амиго“. Бивш национален състезател по плуване и комшия на Маджо от Силистра. Той имаше изключително здрави позиции. Нямаше равен при пробутването на „кукли“, „врътки“ и всякакви други чейнчаджийски хватки. След завръщането си от Унгария, направо превзе Магурата. Не блестеше с интелект, но омайваше наред с многобройните си шмекерии. Още през комунистическо време успя да прескочи „куфарите“ и да стане слуга на „чичковците“. Те го обичаха и го подкрепяха.

Пепи беше първият, който откри чейнчбюро в комплекса на ЦСКА с прикритото съдействие на Доцента. То работеше много силно. Всички пристигащи и заминаващи спортисти обменяха валутата си там. След смъртта на Доцента, Пепи разшири дейността си. Създаде малка финансова къща с подкрепата на два „куфара“, на които Гоцев имаше пълно доверие. Те именно го представиха на Генерала като изключително верен човек.

Пепи нарече къщата естествено „Амигос“ и започна да пере пари през нея с пълна сила. Имаше зад гърба си защитата на най-силните хора в държавата. И нямаше никакви скрупули. Гоцев предвидливо разпита Маджо за него:

– Нали сте живели на една улица?

– Комшии сме.

– Какъв е той – куражлия, безразсъден...

– Пълен страхливец.

– Точно такъв ми трябва – кимна генералът. Смяташе да прекара всичките мръсни пари през финансовата къща на Пепи и по никакъв начин не се нуждаеше от инициативен човек.

Пепи, разбира се се държеше безкрайно глупаво. Акълът му стигаше колкото да замени вече отмрялото „другарю“ с „амиго“. Това обаче не смущаваше Гоцев. Умен човек и съвършен психолог, той много добре знаеше кой за какво става. Понякога се дразнеше от простотията на чейнчаджията, но знаеше, че хората са несъвършени. Когато ги използваш по предназначение – вършат работа. Поли също се заинтересува от Амигоса. Даваше си ясна сметка, че не може да го върти на пръста си,

но от друга страна копелето въртеше огромни кеш пари. За съжаление беше под егидата на много силни хора и най-вече на Гоцев. Този път Генералът очевидно създаваше финансова структура извън обсега на Дебелия Андро. Сигурно му бе писнало да контролира само силови структури, които охраняват парите на Луканката. С Пепи се познавахме от спорта. Броях го за половин човек и никога не му обръщах особено внимание. Когато отидох в офиса му смятах, че ще ме посрещне от вратата. Там обаче се оказа секретарката му.

– Господин директорът е зает в момента – възпря ни вежливо тя.

Това ми дойде твърде много, а Венци направо побесня.

– Какъв господин директор – развика се той. – Къде е този цървул?

Влязохме при него и го заварихме в изключително жалко състояние. Беше облечен в елегантен костюм, но видимо пиеше втората си бутилка уиски, а на всичко отгоре на бюрото му имаше преполовен блистер с диазепам.

– Загивам, момчета! – изхленчи Пепи. – Няма как да обясня на Големия Амиго къде са четиристотин хиляди долара. Разчитам изцяло на вас.

Разкри ни истината стъпка по стъпка. Дал двайсет хиляди лихварски долара на неизвестни бизнесмени назаем и те му върнали петдесет, после им дал петдесет хиляди, а те му върнали сто. Накрая им дал четиристотин, след което строителите на съвременна България изчезнали. И сега големият гявол Пепи Амигоса се чудеше как да се измъкне от положението.

Длъжниците всъщност бяха измамници от класа. Бяха извъртели Пепи благодарение на огромната му алчност. Сега се движеха из София с една кирлива баничка, която използваша за прикритие. Венци веднага предложи да я простреляме със стария му автомат „Судаев“.

– Те сами ще се сетят за какво става дума и ще върнат парите на секундата – изгледа ме освирепял той.

Аз обаче обичах да премислям нещата и никога не действах импулсивно. Претеглих всичко за и против. И накрая му казах:

– Потрай Венци! Първо мисля да купим един професионален фотоапарат за хиляда и седемстотин марки.

Глава XVII

Хората наистина вече не се страхуваха толкова от нас, колкото

преди години. Поли беше абсолютно прав. Освен това в бизнеса навлязоха безброй ченгета с опит и запазили връзките си с полицията. Старите методи отдавна не действаха. Лесно беше да хванем длъжниците, да ги натрошим и да ги захвърлим в някое дере, но това едва ли щеше да ги накара да върнат парите. Особено когато ставаше дума за почти половин милион долара.

– Ще заснедем целия им живот – предложих аз на Венци. – Всичко от сутрин до вечер.

– Не те разбирам – отвърна ми той.

– Ще ти стане ясно по-късно.

Тъй като Поли не наблюдаваше операцията и ни беше дал картбланш, повикахме Никеца. Той изглеждаше най-невинно от нас, макар че беше откровено дете на улицата. Никой нямаше да му обърне внимание, когато го види с фотоапарат в ръка. После се заехме да търсим възможно най-безличната кола, обаче ударихме на камък. Всичките ни приятели караха класни автомобили. Взехме един по-старичък мерцедес с матирани стъкла от един познат и го паркирахме като начало пред офиса на двамата длъжници.

Те бяха твърде постни на вид плъшоци с плешиви глави, но за сметка на това имаха огромно самочувствие. Така и не разбрахме с какво точно се занимават. Вероятно мамеха хората, които се нуждаеха от инвестиции и крадяха пари от алчни глупаци като Пепа Амигоса. Щъкаха по цял ден из града със смешната си баничка. Никеца заснемаше всеки миг от ежедневието им: как жената на единия връща детето от детска градина, как идват от работа, как обядват, как се прибират вкъщи и така нататък. Единственото, което не ни се отдаваше, бе да заснедем най-ранните часове на деня, защото нито един от нас не можеше да се вдигне от леглото преди десет. На всичко отгоре по-дребният плешивец забеляза мерцедеса.

– Тръгвай! – казах аз веднага на Венци.

– Тази кола изгоря... – отвърна ми той.

Оказа се прав. Ченгетата разпиляха къщата на нашия познат още същата нощ. Разпитвах го за какво ли не. Стана ни безпределно ясно, че двамата плешивци имат огромни връзки с властта. И още нещо – връщането на дълга щеше да бъде по-трудно, отколкото си представяхме.

Отказахме се от колата и започнахме да следим плешивците пеша. С изненада установихме, че вече са наели бодигардове – двама едри здравеняци. Седяха до тях дори, когато си купуваха банички и боза от намиращата се непосредствено до офиса им лавка. Още същия ден ги

проследихме и разбрахме, че са действащи барети от поделението във Враня. На другия ден ги заснехме. Вечерта пробутахме готовите снимки в караулката пред поделението. С многозначителна бележка: „Вижте какви пазители на реда имате!“ От този момент не ги видяхме.

Междувременно Пепа Амигоса почна да се изнервя. Обикаляше из офиса си като изтърган и постоянно ни навикваше:

– К'во става бе, момчета? Големия Амиго всеки ден ме пита кога ще си върне парите?

– Появиха се усложнения – отвърнах му аз. – Засега не ти се урежда въпроса. Освен това инвестирахме доста пари – обади се Венци, който обикновено си мълчете. – Трябва да ни ги възстановиш.

– Не давам нищо.

– Щом не даваш ти предлагам друг план за действие.

– Какъв?

– Разстрелваме единия и другият ти връща веднага парите.

– Дума да не става! – подскочи Пепа. – Ще ме разпънат на кръст.

– Нали се хвалиш, че мангизите на всички бивши и настоящи ченгета са при теб – напомних му аз. – От какво се плашиш?

– Защо не ги разстреляте и двамата тогава? – изненадващо се съгласи Амигоса.

– Защото труп пари не връща – сръза го Венци. Това, като че ли украти Чейнчаджията и го върна на земята. Беше изключително скръндзлив, но все пак ни възстанови десетте хиляди марки, които бяхме похарчили дотук. Поли също загуби търпение. Привика ме в офиса и за първи път ме посрещна по-изнервен от обичайното си състояние:

– Какви ги вършите, Жоро? Мина цял месец...

– Оказа се по-трудно, отколкото си мислехме. – отвърнах му аз. След което му разкрих плана си.

– Няма лошо – съгласи се поуспокоен той. Замисли се за миг, подари ми една от редките си усмивки и намигна: – Какво ще кажеш, ако вземем всичките пари?

– Нали знаеш, че ако онези се обадят на ченгетата, ще ни заковат като пирони при взимането на парите? Друга работа е Пепа да си ги получи сам. Той поне има записна заповед.

– К'во ми пука? Измислете нещо! Не забравяйте, че четиридесет процента са сто и шейсет хиляди долара, което значи осемдесет за вас и осемдесет за мен, а четириотин хиляди са по двеста за всеки.

– Както кажеш.

– И още нещо – спря ме на вратата Поли. – Дал съм ви хубава

работа, но ако не я свършите в най-кратък срок, ще я прехвърля на Женята.

Не скрих нищо от разговора си с Поли пред Венци. Проблемът беше, че трудно ни се удаваше да заснедем сутрешното отиване на детето в детската градина. Аз изобщо не можех да стана толкова рано и затова разчитах на Венци. Разбрахме се още на другия ден той да ги заснеме. Към единайсет часа го потърсих по телефона, за да проверя дали е свършил работата. Никой не вдигна. Мен и без друго вече ме гонеше параноята, затова веднага отидох у тях. Първо звъннах, сетне започнах да ритам вратата, докато Венци ми отвори.

– Изкара ми акъла – навиках го аз. – Имаме ли снимки?

– Нямаме – наведе глава Венци. – Снощи бях в кафенето при Мели и се ухап.

Обикновено владеех нервите си, но този път ги изтървах. Освен пари щяхме да загубим и доверието на Поли. Зарязах Венци и хукнах към кафето. Намерението ми беше съвсем директно да заплаша Мелания, че ако продължава да омайва Венци ще и се случи най-лошото. Нямах представа точно какво. Просто трябваше да я отстраня от моя приятел.

Кафенето пустееше и на входната му врата висеше табелка „Затворено“. Това изобщо не ме спря. Минах през задния вход и измъкнах Мелания направо от леглото.

– Здравсти – посрещна ме с типичния си напевен глас и спокойствие тя.

– Слушай ме внимателно и настоявам всичко да си остане между нас!

– Така да бъде.

– Искам да оставиш Венци на мира, защото не може да си върши работата. И да не се държиш като мръсница.

– Мръсница съм, вярно е! – разтегли думите тя в типичния си стил.

– Само, че хубава мръсница...

– Вместо да ни пречиш на бизнеса, помисли за бъдещето си – вече по-кратко продължих аз. Дори седнах на един от столовете.

– За бъдещето мисли мъжът ми.

– Чука не ти е никакъв мъж. Той си има семейство и три деца. Никога не се е развеждал, за да се жени за теб.

– Няма за кого друг да се хвана. Вие сте организирани бандитчета. Днес ви има утре ви няма.

– Не бъди толкова сигурна. Старият тарикат може да гушне босилека много преди нас. И тогава ти отново ще излезеш на пистата.

– Мислиш ли? – разтегна съвсем думите Мелания.
– Сигурен съм.
– Тогава ще те послушам. Смятай Венци за свободен. Още от тази вечер.

Глава XVIII

На Карамански му писна да се крие в затвора и реши да го напусне. Не че му беше лошо там. Шмъркаше си на воля, пък и не минаваше седмица без да му домъкнат някоя курва. На всичко отгоре го пазеха.

Първата му работа след като излезе бе да се огледа и да види кой в какви позиции е в момента. Веднага забеляза, че СИК е здраво организирана и поне в този момент трудно пробиваема. ВИС му изглеждаше доста разклатена. Освен това Жоро явно не искаше да влиза все още в никакви конфронтации. Затова атакува там. Прати да отвлекат Владко Малкия, който държеше няколко силни заведения в „Надежда“ и владеше целия квартал.

– Подписвай, че ми прехвърляш целия си бизнес! – плесна му шамар той.

– Ама как така?

– По най-обкновения начин и пред нотариус – посочи той един едър, остриган нула номер мъж, който седеше готов да удари печата.

– Не искаш ли да работя за теб?

– Хич не ми трябваш – напъди го Карамански. Само след седмица с типичната си наглост той превзе хотела на Хранков в Суходол. Нанесе се там с всичките си мангали, рецидивисти и боклуци, след което безцеремонно нареди на собственика да изгони другите гости:

– Не искам никой да ми пречи – размаха пръст той. – С теб ще си оправим сметките, когато реша да напусна.

Така се обзаведе с офис, за който не беше инвестирал нито стотинка. И не го напусна, докато не разсипа всичко докрай.

Бившият гребец бе изключително суетен човек. Не изтърпя дори месец и започна да навлиза в центъра на София. Возеше се обикновено с две коли, заобиколен от седем-осем яки момчета. Посещаваше всеки ден любимото си заведение „Кимбо“ на булевард „Патриарх Евтимий“.

– Борчетата са мои – хвалеше се той. – Винаги ще се върнат да работят за мен. А Маджо е една мишка. Крие ми се, но намеря ли го ще го смачкам.

* * *

Бай Миле не познаваше Карамански лично. Обаче го смяташе за страшилище, както повечето от гангстерите. За разлика от Маджо той обикаляше по цяла нощ улиците и даваше ухо на всякакви слухове. Така винаги научаваше първи какво се случва в ъндърграунда.

– Появи се проблем – събуди един ден малко преди обяд Маджо той. Това не можеше да си го позволи никой друг. Единствено бай Миле беше винаги добре дошъл в този дом.

– Какъв е проблема? – почерпи го Маджо с бутилка уиски. Той имаше слабост към дебелака и разчиташе на него. Бе убеден, че когато ножът опре до кокала, бай Миле ще го забие без да му мигне окото.

– Карамански ходи по заведенията и навсякъде се заканва.

– И какво толкова плямпа?

– А бе не е много приятно.

– Не съм девица де... Слушам те! – подкани го Маджо.

– Казва, че ще те шиба – свенливо сведе глава бай Миле.

– Мислиш ли да направиш нещо по въпроса?

– Естествено. Само, че са много народ.

– И сигурно ще ти трябват спешни пари?

– Ще трябват – потвърди бай Миле. Той всъщност беше дошъл точно за това. За негово съжаление този път не улучи момента.

– Остави ме да помисля малко – излезе от стаята Маджо.

Карамански го комплексираше още от Унгария. Съзнаваше прекрасно, че трябва да се справи с него, за да продължи напред.

След микроинфаркта Маджо бързо възвърна формата си. Играеше редовно джитбол и скуош и от време навреме се посборваше с момчетата от охраната си. А тя вече беше доста внушителна. Движеше се с четири коли на две смени. Планът му обаче не включваше нито един от хората около него.

– Няма спешни пари, Милчо – върна се той при дебелака, който зяпна от изненада. Верен на себе си бай Миле се хвалеше навсякъде колко жизнено важен е за оцеляването на боса.

– Как така няма?

– Сам ще се справя – отпрати го Маджо. – Върви си гледай другата работа!

Вечерно време София беше все още слабо осветен и доста неуютен град. Четирите коли на Маджо паркираха пред кафене „Кимбо“ абсолютно необезпокоявани от полицията. Наскачаха единствено

охранителите около Карамански.

– Спокойно – влезе в кафенето Маджо. – Кажи на момчетата си да мируват. Няма смисъл да се трепят. Ще се разправяме само аз и ти.

Карамански без съмнение притежаваше огромен артистичен талант. Не беше от най-смелите и Маджо го разбра още в Унгария. За сметка на това играеше прекрасно ролята на злодей, която всички приемаха като истинска. Създаваше впечатление на едър, здрав мъж, макар и разплут от разгулен живот.

– Да не искаш да се биеш с мен? – ухили се той на дребничкия Маджо.

– Позна.

Следващите събития се развиха сравнително бързо. Първо Маджо скочи върху Карамански и го събори. После Карамански успя да се изправи и хвана Маджо отзад. Може би смяташе, че до тук ще свърши всичко. Маджо обаче нямаше никакво намерение да се предава. Приложи му раменно хвърляне и го просна през масата. Тя се разцепи на две. Така ги завариха полицаите. Собственикът Кимбо се беше обадил навреме. Изглежда разбираше, че този път без полиция няма да се справи.

Глава XIX

След този побой цената на Карамански рязко падна, а Маджо утвърди авторитета си на улицата. Всички отдавна го възприемаха като бос на босовете, обаче сега вече го уважаваха и като мъж. Саморазправата му с гребца изненада мнозина. Дори самия Карамански. Той се покри в хотел „Хранков“ лишен от уважението на собствените си хора и усилено започна да замисля отмъщение.

На Маджо това му бе безпределно ясно. Двамата се познаваха твърде добре от много години. Всеки от тях играеше ту с белите, ту с черните фигури, което в общи линии нямаше никакво значение. Знаеха си ходовете, почти до края на партията. Маджо не се съмняваше нито за миг в реваншизма на Карамански. А Карамански усещаше нарастващата параноя на Маджо. Нямаше съмнение, че скоро щеше да бъде поръчан.

Всъщност Поли и бай Миле трябваше да разсъждават за две оферти по двеста хиляди марки. Едната оферта за Малкия Черешар, а той се пазеше много сериозно, така че и можеше да се приеме като покана за чисто самоубийство. Другата изглеждаше възможна. Колкото и да се пазеше, Карамански вече не беше същата фигура от близкото минало. Дори

се смяташе за лесен обект. Влиянието му намаляваше всеки изминал ден, а както е известно в джунглата слабите и ранени животни падат първи.

* * *

Поли безпорно притежаваше силен характер и знаеше как да си гони целите. Отдавна смяташе да тества Женята, но го спря болестта на Маджо. Този път възнамеряваше да пусне него в действие. Щеше да прибере за себе си сто и седемдесет хиляди, да даде на Женята трийсет, а той на свой ред да ги разпредели между екипа си. Дотук всичко изглеждаше добре, но Поли прекрасно знаеше, че ще трябва да се бръкне с още десет хиляди марки за текущи разходи и после трябваше да премахне Женята. Не можеше да остане такъв важен свидетел жив. А това не му се нравеше. Изпитваше необяснима привързаност към дългото, нескопосно момче. Освен всичко друго Поли научи по свои канали, че поръчката е дублирана. Той имаше определени симпатии към бай Миле, макар в конкретния случай те да не вършеха никаква работа. Двеста хиляди марки си бяха добри пари. Стана му ясно едно – който успее първи, той ще ги спечели.

* * *

Бай Миле също разбра за двойната поръчка. Той разсъждаваше по някакъв свой, изключително оригинален начин и поради тази причина никой никога не можеше да го предвиди. Освен обичайните си парцали Любо, Дончо и Иван Кубето, напоследък се беше снабдил с още един – Мени от „Дружба“.

– Не изоставям другарите си от затвора – обясняваше наред той, въпреки че никога не бе влизал дори в ареста. Изобщо бай Миле лъжеше както дишаше.

Той имаше друг план за действие. Възнамеряваше да даде на тези четиримата по двайсет и пет хиляди марки, за себе си да остави сто. Така щеше да върне част от дълговете си и да му останат около двайсет хиляди кебапчета, две бъчви вино и десетина бутилки уиски. Колкото и да му беше симпатичен Поли, бай Миле за първи път гледаше на него като на съперник. Не му се изпускаше подобна софра.

* * *

Дебелия Андро наблюдаваше с нарастващо недоволство

напрежението между групировките. Особено го тревожеше упадък на ВИС. Той откровено смяташе да прехвърли горивата на Жоро и агресивността на СИК хич не му харесваше. Реши да ги пораздруса със всичката сила на властта, с която разполагаше. Междувременно извади отнякъде поредния си кадър Дончев и му даде монопол върху вноса на газта. Въпреки, че беше вече свързан и с Мултигруп, издърпа килимчето под краката на Илия Зъбчето без да му пука. После изненадващо заяви, че се кани да напусне политическата сцена и да се отдаде на бизнес. Обяви назначението си като личен представител на руснаците в България.

Стратегически тези ходове бяха изключително добре замислени. Генерален представител на Газпром или на Лукойл в България практически ставаше безсмъртен. Нямаше смисъл да го убиват, защото на негово място веднага щеше да се появи друг и най-вероятно руснак. Никой нямаше куража да играе срещу милиарди долари. И Гоцев го знаеше прекрасно. Все пак той принадлежеше към тайните служби, където информацията се изсипваше денонощно. На всичко отгоре Дебелия Андро му беше дошъл до гуша. А и нямаше никакво намерение да остави своите хора от СИК без защита.

– Изнасяме се всички в явочната квартира в Гърция! – нареди той. – Този път и аз ще дойда с вас.

Още същия ден през границата минаха Маджо, Големия Маргин, Димата, Стоил, Поли, Пашата и бай Миле. Дебелакът се чувстваше особено щастлив от поканата. За първи път го приобщаваха към обществото на големите босове. Поли също беше доволен. Няколко дни преди това Маджо му прехвърли пет процента и го направи съакционер. Стоил обаче напоследък се чувстваше крайно подтиснат. Мартина заемаше позициите му с настояща последователност. Позволи си да направи нещо, което никой друг не би помислил. Покани от Унгария без да пита старият си шеф Митко Бретона.

* * *

Както се очакваше Гоцев ги остави сами първата седмица. Пиеха по цял ден и чукаха местните курви, а вечерно време играеха на карти. Маджо обаче неси губеше времето. Наблюдаваше всеки един от тях много внимателно.

Маргина го радваше най-много. Бе твърдо момче с як характер и гледаше право напред. Такъв човек трудно можеш да пречупиш. Познаваха се прекрасно още от училището и Маджо знаеше, че като кураж и смелост Маргина винаги го е превъзхождал. Уважаваше го и го

обичаше. Истински късмет за него да работят заедно.

Димата бе съвсем друго нещо. Хитър и коварен, с безброй комбинации в главата си. Вадеше ги, както фокусник вади зайци от ръкава си. Не случайно го наричаха „Стратега“. В двойка с Маргина двамата бяха незаменими.

Маджо се отнасяше към Стоил предпазливо и винаги с едно наум. Не отричаше бизнескачествата му, но никога не забравяше, че е човек с двойно дъно. Беше безумен страхливец, който за да се докаже пред себе си, вършеше невероятни неща. Винаги държеше резервен план в джоба. Без съмнение организацията имаше полза от него, макар че усилията да го наблюдаваш какво прави горе-долу се изравняваха с това, което правеше. Поли беше същият като него, само че значително по-лош. Все едно да държиш пепелянка в джоба си. Никога не знаеш кога ще те ухапе. Логиката на Маджо бе проста: По-добре да държи тази змия близо до себе си, отколкото да попадне в чужди ръце.

* * *

Най-странната фигура в цялата компания безспорно се явяваше Пашата. Той се появи отникъде като акционер и за него се знаеше само, че е далечен роднина на Гоцев. Маджо го харесваше много. Държеше се изключително учтиво и никога не повишаваше тон. Отстъпваше при всеки спор с Димата и Маргина. Никога не заплашваше, предпочиташе да убеждава. Смушаващ бе единствено фактът, че въпреки благото си поведение вече имаше две бригади, които безмилостно щавеха из София. Дори обекти на СИК. Едната бригада водеше Вили Културиста, а другата един бивш офицер от БОИ – Бюро за оперативно издирване към МВР – Жоро Плувката. Поведението им се приемаше като изключително некоректно. Не зачитаха никого за нищо. Дори, когато се засичаха с други бригади на СИК, лъжеха безогледно. Заявяваха връзки с конкретният ресторант или кафене от години, а всъщност познаваха собствениците от няколко дни. Маджо си даваше ясна сметка, че Пашата е подводницата на Гоцев. Никога не знаеш дали те наблюдава с перископ и кога ще изплува над водата.

Бай Миле си беше бай Миле. Маргина не можеше да го понася и постоянно го пъдеше. Маджо не му обръщаше никакво внимание, не защото не го харесваше, а защото го познаваше прекрасно и знаеше, че няма кой друг да го вземе. Затова му вярваше безрезервно.

* * *

Къщата в Гърция представляваше двуетажна постройка с няколко спални на втория етаж, голяма дневна на първия и предверие със столове за чакащи.

Дебелакът обикновено прекарваше времето си с ръце в джобовете, шетайки навсякъде. Не го свърташе на едно място. Случи се така, че той първи посрещна Гоцев. Генералът обичаше да се дегизира и в първия момент бай Миле не го позна. Видя висок, представителен мъж с очила и брадичка катинарче, загледа го подозрително и чак тогава разтвори ръце:

– Ти дойде най-сетне, повелителю наш! – нахвърли се да го целува той.

Гоцев не обичаше фамилиарниченето и с ехидна усмивка го отблъсна.

– Какво правиш, момче?

– Екстра съм, повелителю!

– Как върви чакалъка с Цеца Величкович?

– Е, женен съм вече. Не посягам на чуждо.

– Браво – ухили се Гоцев. – Ние най-сетне да се видим у жена, а ти у приятели.

Бай Миле не разбра нищо от майтапа. Той изобщо трудно схващаше всичко извън специфичните си дейности – убийства, кюфтета, червено вино. Засмя се за компания на големия бос и в същия момент видя, задаващия се по пътеката Митко Бретона.

Глава XX

Стоил покани Митко Бретона в гръцката къща поради една основна причина – знаеше, че не си поплюва и че е единственият човек, на когото без да му пука ще се изправи срещу Големия Маргин. Всъщност Митко нямаше респект от никого. Неговите приятели от УБО му помогнаха да развие верига от казина в Унгария и той ги ръководеше доста успешно. Все още го залъгваха, че има проценти в петролната фирма, въпреки че в последно време не получаваше вече никакви дивиденди от нея. Стоил прибираше печалбата. Кълнеше се, че защитава интересите му, а в действителност ги предаваше. Интересуваше се изключително от себе си.

Стоил правеше голяма грешка. Той не подозираще колко много се е променил и поумнял Бретона. Може и да не знаеше за всички интриги,

но познаваше механизма на интригантството в българските групировки. Не бе имал вземане-даване с Генерала, макар че двамата се бяха виждали. Пък и имаха достатъчно информация кой е единият и какъв е другия. Дегизировката на Гоцев изобщо не заблуди Митко.

– О, Генерале – провикна се към него той. – Какво си обрасъл като зъл пес около мъдете?

– Маджо ще ти обясни – засегна се генералът. Той не беше свикнал на такова отношение. За Митака обаче Маджо не представляваше нищо. Изненада се безкрайно много, когато разбра как е станал бос на босовите. Познаваше го от борбата и от „Магурата“ без да го смята за някаква съществена фигура.

– Я Маджо не го броим за човек – продължи на селския си диалект Митака. – Я него не съм го шибал, ебал съм шефа му Гената.

Бай Миле слушаше изумен разговора между митичния Генерал и слабо познатия му Бретон. Митака също познаваше бегло бай Миле още от иманярските му години, но нямаше никаква представа какви ги е вършил след това. За него той беше просто един смешен дебелак, почти карикатура.

– Не обиждай повелителя! – опита да се намеси бай Миле.

– Какво го обиждам, бе? – сопна е Бретона. – не виждаш ли, че това което жените носят между краката си, той го е окачил на устата си.

– Забранявам ти да му говориш така! – реши да се прави на страшилицето от кръчмите бай Миле.

В същия момент получи страхотно кроше в лявата скула. Просна се на земята като прострян. Почти загуби съзнание. Митака го погледна пренебрежително и го подритна по задника, колкото да се увери, че е жив. Гоцев обаче се втурна да го свестява.

– Недей с лошо, мойто момче! – обърна се той вече по-кратко към Бретона. – Събрали сме се тук да се повеселим и да уточним някои неща.

Митака изобщо не му обърна внимание. Влезе наперено в голямата дневна, където всички с изключение на Стоил го посрещнаха с огромна изненада.

– Не ме гледайте така! – ухили им се той. – Навън лежи един дебелак, идете да му помогнете!

Всички освен Маргина и Поли изхвъркнаха, за да видят какво е станало. Стоил също любопитно надникна, след което отпраши да докладва на Маджо за пристигането на Митака. Искаше първи да му съобщи каква е била причината да го покани и защо селяндурът е тук.

– Нокаутирал си дебелака – поздрави Маргина стария си приятел Бретона. – Изпреварил си ме! Аз го гоня цяла седмица, за да направя същото.

– Добре дошъл – подаде му ръка Поли значително по-сдържано. Той знаеше, че Митака е същият убиец като него и пристигането му съвсем не е случайно.

След десетина минути всички се върнаха в дневната. Митака вече се беше разположил край масата и доволно пиеше водка. Вторачи се в Димата и Пашата на секундата.

– И вие ли станяхте борци, бе? – смръщи се той. – Я вас не ви помня, ама може и да сте били...

Пашата се славеше с търпението си, обаче не обичаше да го обиждат. Веднага скочи на бой. Маргина застана между него и Бретона.

– По-спокойно, пичове! Тук сме само приятели и съакционери. Няма защо да се караме.

Известно време всички се гледаха мрачно и наблюдаваха как Бретона си пие водката. Той пък изглежда не забелязваше никого. Напрежението поотмина и сигурно щеше съвсем да се стопи, но Митака отново се заеде с Димата и Пашата.

– Вие не може да не сте били борци! – ухили се отново той. – Ама сигурно сте борци за свобода?

* * *

Генералът мина през дневната и се качи при Маджо, без дори да обърне внимание на тази реплика. Беше се овладял напълно. Завари Стоил точно когато се опитваше да изложи своята версия за пристигането на Митака.

– Няма друг начин да се лишим толкова лесно от него – повдигна рамене той. – Нали знаеш, че аз не правя нищо лошо на никого, а най-малко на колеги – изгледа го съмнително Маджо.

– Ами тогава да работим с Митака! – на секундата обърна плочата Стоил.

Генералът не го прекъсна. Остави го да си каже всичко докрай. След това деликатно го отпрати:

– Слез долу да помогнеш на Милчо! Момчето не е добре.

Маджо се чувстваше крайно неудобно пред Гоцев. Беше допуснал във вилата да се появи човек, когото Генералът поне според него не вкарваше в сметките си. Това първо. И второ – Митака със своята селяндурщина нагруби най-големия му благодетел.

– Ще ида да го застрелям – извади Маджо автомат „Скорпион“, който винаги държеше под леглото си. Не го мислеше сериозно, но все пак трябваше да прояви някаква инициатива пред Генерала.

– Седи мирен! – изкриви устни Гоцев. – Знаем как стреляш.

Всъщност Гоцев никога не бе забравял за Бретона. Отстрани го от България, обаче имаше едно наум, че някога може да му потрябва. Той беше прагматик. Рядко се поддаваше на емоции. Вече замисляше план в коя точно схема да го вкара. Безпокоеше го съвсем друго.

– Остави селянчето на мен! – успокои той Маджо, който и без друго имаше огромен комплекс от Митака. – Наблюдавай внимателно Стоил. Щом може да ти извърти такъв номер, очаквай всичко от него.

– Както наредиш.

– И още нещо. Дръж бай Миле близо до себе си. Мисля, че след днешния ден той ще ни е верен до гроб.

Двамата си наляха по чаша уиски, колкото да имат нещо пред себе си. Маджо дори запали цигара, пъхната в любимото му цигаре и започна да издухва дима по обичайния си след инфаркта начин. Нервите му явно не издържаха.

– Какво правим оттук нататък? – попита той.

– Седите си кротко тук и чакате да ви дам знак – отвърна генералът.

– Нали сме големи босове?

– Ти казваше, че всеки може да бъде мишка в дадена ситуация?

– Налага ли се?

– Дебелия Андро е над всички. Както ви създаде, така може да ви унищожи.

– Ако случайно – разпери ръце Маджо, – ние ще си останем ли босове?

– А кой друг?

Маджо отпи от уискито не повече от глътка, а Генералът дори не погледна към чашата. Говореха си съвсем приятелски. Ако ги подслушваха, едва ли щяха да се досетят за естеството на разговора.

– Разбрах всичко – отговори Маджо.

– Не си разбрал основното – отвърна му Генералът. – Извикай бай Миле и Поли. Който ти отговори точно какво е казал Сталин, той е твоят човек.

– Сега се връщам – вдигна се Маджо.

Бай Миле тъкмо се беше освестил от крошето на Митака. И в най-прекрасна форма, той никога нямаше да се досети за прословутата реплика на Сталин. Изглежда тъпо Маджо, след което виновно наведе глава:

– Още ме боли скулата, шефе!

Поли схвана веднага за какво става дума. Приседна на един от фотойлите и се загледа в тавана.

– Има човек, има проблем! – каза сякаш на себе си той, после замислено потри брадичка: – Няма човек, няма проблем!

На Маджо повече не му трябваше. Върна се при Гоцев без да обърне никакво внимание на Митака. Бретона не се развълнува особено, изчака го да излезе и отегчено заяви на останалите.

– Кажете на вашия измислен шеф Маджо, че ще забравя за тази година изгнание в Унгария срещу пет милиона марки. На толкова съм си изчислил загубите.

След това се вдигна тежко от стола, пътьом подритна съвзелия се бай Миле и вече на вратата ехидно подметка:

– Тръгвам си момчета, много е скучно при вас.

Глава XXI

Докато босовете се криеха в Гърция, аз реших да приключа окончателно с дълга на двамата плешивци към Пепа Амигоса. Този път поех всичко в ръцете си. Станах рано един понеделник и попълних колекцията си от снимки с отвеждането на детето на по-едрия от съдружниците в детската градина. Албумът ми получи завършен вид. После с Венци и Никеца се уговорихме да атакуваме.

Плешивците се пазеха доста добре, но ние също имахме вече опит. Най-удачно изглеждаше да загачим единия от тях, когато изкарва колата си от гаража. Освен това знаехме колко уязвими са хората рано сутрин и как трудно реагират в необичайни ситуации. Венци не дойде на уговорената среща, но Никеца се появи. Бяхме научили в най-тънки подробности разписанието на съдружника с детето. Появихме се пред гаража точно когато онзи се канеше да извади колата. Нахлузахме маските и влязохме вътре.

– Не се стряскай – хванах му ръцете аз. Усещах, че мъжът е загубил ума и дума от страх, обаче това ни вършеше работа. Разчитахме именно на стреса.

– Какво искате момчета? – успя да сглоби с разтреперан глас изречение той. – Ако сте от някоя бригада, ще се разберем.

– Искам да ти покажа един албум – отвърнах му. През това време Никеца ме замести, за да мога да разгръщам страниците.

В първия момент плешивецът съвсем се обърка. След това постепенно започна да осъзнава за какво става дума. Накрая направо истеризира.

– За парите на Пепи Амигоса ли става дума?

– Може би най-големите пари, които си откраднал...

– Трудно ми е да ги извадя веднага.

– Направи поне вноска.

– Търсите ли нещо друго от нас?

– Ние не търсим нищо – избоботих с преправен глас. – Просто разглеждаме снимки.

– Кажете ми поне кои сте?

В моя план на действие имаше още една изненада. Всички бизнесменчета от калибъра на двамата плешивци отдавна бяха свикнали с „борците“, „боксьорите“, „каратистите“ и прочие. Психологически тези названия отдавна не въздействаха. Затова без да ми мигне окото изтърсих:

– Ние сме от фракция „Нови терористи“.

Сега вече човекът едва не припадна. Видимо загуби представа за ляво и дясно, за горе и долу, за ден и нощ. Увихме устата му с тиксо, сложихме му белезници и го завързахме за една тръба на парното. После му взехме ключовете за колата и гаража и го заключихме вътре.

Предварително бяхме разработили адвоката на двамата съдружници. Знаехме от Пепи, че именно той им дава акъл как да не върнат парите. Спрях колата близо до кантората около часа когато онзи си беше изпил кафето и потегляше с типичната за тази професия чанта нанякъде. Никеца изскочи с метален прът и го удари в свивката на десния крак. Адвокатът се сви от болка, обаче преди това Никеца успя да му прошепне в ухото:

– Никога повече не давай лоши съвети!

Следващата ни задача бе вторият съдружник. Него също бяхме прочули достатъчно добре.

Офисът на фирмата се намираше на третия етаж в една стара сграда. Състоеше се от кухня и хол. Външната врата на кооперацията се заключваше, но опитният крадец Никеца нямаше никакъв проблем да се покатери догоре. Хвърли вътре ръчна граната с отдавна изтекъл срок за годност. Изобщо не можеше да се отваря. Даде ни я Димата. В същото време аз се обадих от един уличен телефон. Звънях дълго, докато найсетне вторият плешивец вдигна телефона.

– Следващия път ще получиш граната, която няма да остави следа

от вас – изръмжах му аз. – Освен това иди освободи съдружника си от гаража, за да не се задуши. – След което затворих.

Пеппи Амигоса ни звънна още същия ден вечерта. Двамата плешивци вече се бяха обадили, че още на другия ден започват да погасяват дълга си. Изглеждаше много доволен и ме покани да се видим във фитнеса, който посещаваше. Той никога не говореше за работа по телефона. Мен обаче ме интересуваше отсъствието на Венци. След дълго търсене го намерих:

– Защо не се яви на срещата? – попитах.

– Нали знаеш как стоят нещата – студено ми отвърна той.

Не беше трудно да се досетя кого има предвид. Качих се на колата и я паркирах на прилично разстояние от кафенето на Мелания. Знаех, че обича да играе на покер-автомат с малки кредити след последния клиент и зачаках това да стане. Някъде около полунощ лампите наистина загаснаха. Влязох вътре през задния вход.

– Нали ми обеща, че повече няма да закачаш Венци? – тръгнах вбесен към нея.

Мели беше същата, каквато я знаех. Дългите и коси се спускаха по тялото ѝ като потоци. Огнено черните ѝ очи искряха. Излъчваше неповторимия си чар с лекотата, с която пеперудите прелитат от цвят на цвят. Изобщо не изглеждаше смутена. Още по-малко объркана.

– О, ти ли си – долепи си тя плътното до мен. След това лекичко ме избута към стената и започна да ме разсъблича.

Бях изключително изтощен от деня. Напрежението си казваше думата. Можеше да ме пребори дори муха. Мели, разбира се, имаше съвсем други намерения. Опря ме до стената, сетне се извъртя и докато се усетя вече я чуках.

– Да влезем вътре – предложих аз.

– Шът – сложи показалец пред устните ми тя. – Вътре спи мъжът ми.

– Голяма мръсница си! – казах и за втори път, откакто се познавахме аз. – Кой знае колко мъже си прецаквала по този начин?

– Много са – прошепна ми тя, задъхана. – Сега можеш да си върнеш за всичките. – Изстена болезнено и съвсем тихо добави: – Знаем къде Чука си държи парите.

Не и обърнах никакво внимание, обаче тя се оказа настояща. След минути се отпусна в ръцете ми заговорнически ме прегърна.

– Петстотин хиляди марки не те ли интересуват? Едва тогава я оставих. Цялата ми умора се изпари като вода върху котлон. Направо не

ми се вярваше.

– Като знаеш къде са парите защо не си казала на Венци?

– Защото не може да измисли нищо друго освен да убие Чука. Ще ни арестуват още на другия ден. Венци ми каза, че ти си по плановете.

– А после какво да те правя? – отблъснах я ядосан аз. – Ти си една най-обикновена курва.

– Курва съм естествено. И се страхувам, че рутината на семейния живот, ще убие постепенно всичко курвенско в мен. А не ставам за нищо друго.

– Върви на майната си – започнах да се закопчавам аз.

– Искам да живея с теб – усмихна се мило тя.

– Ти искаш, но аз не.

– Имам качества. Не ми трябва моя живот, ще живея твоя живот.

– Добре тогава кажи къде са парите?

– Няма да стане толкова лесно – усмихна се лукаво тя.

– Омръзна ми да си губя времето с теб – отворих този път главния вход аз и излязох на улицата. Не бях минал дори пет метра, когато Мели се показа на прозореца.

– Всички се връщат при мен – подвикна ми тя. – Не го забравяй!

Прибрах се вкъщи и заспах като труп. Все пак се сетих да си навия будилника и на следващата сутрин се появих навреме на уговорената среща с Пепи Амигоса. Дори паркирахме заедно. За мое учудване Венци също беше там.

Преди да влезем в сауната не говорехме нищо съществено. Пепи в общи линии бе доста глупав човек и нямаше какво толкова да ни каже, обаче обожаваше конспирацията. С Венци дори не си разменихме погледи. Беше ме изключително яд на него. Без малко да ми провали цялата акция.

– Много съм ви благодарен момчета – седна между нас Амигоса. – Ония плешивци ми върнаха сто хиляди долара и обещаха да се отчетат в най-кратък срок.

Венци нямаше никаква заслуга. Остави ни двамата с Никеца да свършим черната работа и се появи едва когато дойдоха парите. На всичко отгоре Пепи ни огледа голите гърбове и изненадан възкликна:

– Вие да не сте били при една пичка бе, симпатяги! Не бях забелязал белезите по моя гръб, но видях тези по гърба на Венци. Явно Мелания ползваше един и същи почерк.

Напуснахме фитнеса без да си кажем повече нито дума. Всеки се качи на колата си. Единствено Амигоса изглеждаше безкрайно щастлив.

Аз имах някаква дребна, но неотложна работа и се прибрах късно вечерта. Имах навика да оставям колата далеч от блока и винаги на различни места, като преди това обикалях района, за да го огледам. Венци не знаеше това. Забелязах го веднага. Беше легнал в градинката пред входа ми с автомата „Судаев“ и ме чакаше. Аз обаче нямах намерение вече да се прибирам. Качих се на Бистрица и си наех стая в хотела.

Тази нощ беше една от най-кошмарните в живота ми. Близък приятел искаше да ме убие. Венци очевидно беше влюбен в Мелания. Аз също я исках. Тя се оказа права – всички се връщаха при нея. Ако трябваше да постъпя разумно, бях длъжен да съобща за конфликта в бригадата и там да решим въпроса. Все пак бях член на организация. Организация, която от известно време започнах да ненавиждам.

* * *

Денят ми започна трудно. Събудих се с мрачни предчувствия и докато минах през утринния тоалет си мислех най-лошото. После започнах да се подготвям за това, което ме очакваше. Първо обух дънките, след това навлякох пуловер и над тях шушляков панталон и шушляково яке с два големи джоба. Чак тогава сложих латексовите ръкавици. Те ми бяха нужни, за да разглобя пистолета „Макаров“ на части, да изтрия всяка една от тях, а след това и патроните. Не трябваше да има никакви отпечатащи. Аз не съществувах.

Идваше ред на резервното оръжие – револвера „Smith & Wesson“. Той нямаше как да откаже. Него също разглобих и почистих, за да не оставя следа от присъствието си. Едва тогава тръгнах. Вече знаех какво ми готви деня.

Разплата с Венци.

Късно вечерта паркирах далече от неговия блок. Скрих се в храстите и зачаках. Венци се върна след полунощ. Предварително бях вдигнал предпазителя, защото тишината издаваше всеки звук. Спря точно там, където очаквах. Известно време колата остана на мястото си, сякаш бе мъртва. После изненадващо се отвори дясната врата и от нея слезе Мелания.

Книга втора

„Открай време всички искат да заровят истината. Но тя винаги намира пролука. Понякога изригва като гейзер, друг път извира незабележимо и ни залива подобно планински поток. От истината няма къде да се избяга и тази книга е посветена на нея.“

Георги Стоев

Глава I

Гоцев не се чувстваше уютно в Гърция. Изпитваше известна привързаност към момчетата, но трудно търпеше простотията им. Все пак повече от живота си бе прекарал под маската на дипломат и то не къде да е, а в САЩ. Върна се в България и още на третия ден потърси среща с Дебелия Андро.

– Дай ни възможност да ядем бял хляб – примоли се той. По това време беше натрупал вече милиони долари, но въпреки това се чувстваше несигурен без протекцията на Луканката.

– Какъв бял хляб? Кажи си откровенно, че става дума за пари – посрещна го този път доста хладно Дебелия.

– Не си прав, Андро! Тези хлапета аз ги създадох и имам отговорност към тях.

– Това изобщо не ме интересува.

– Как така?

– Стоях зад теб години, имаше пълни протекции и в един момент се забрави. Реши, че ти командваш парада.

– Грещиш, Андро – съвсем се смали Генерала. – Готов съм да ми-нем под твоята шапка и да правим всичко, каквото наредиш.

Гоцев притежаваше изключителен актьорски талант. Благодарение на него се задържаше във високите етажи на властта или в подножието ѝ близо петдесет години. Знаеше, че тези номера не минават пред Дебелия, но въпреки всичко реши да опита.

– Кажи ми поне един път, когато не съм изпълнявал това, което си поискал от мен?

– Не се лигави – отблъсна го Андро. – Не ти прилича. Този път смятам да те пенсионирам завинаги.

– Завинаги ли?

– Точно така. На всичко отгоре храненикът ти хич не ми харесва.

– Кой храненик?

– Маджо или както там го наричат.

– Момчето е добро, Андро.

– Приключихме разговора! – отпрати го Дебелия. – Поздрави семейството си от мен.

През следващите два дни Гоцев не можа да се докопа за втори път до Дебелия. Андро на свой ред знаеше, че Генерала го търси, обаче изчакваше удобния момент. Той обичаше да се държи като Господ, пък и в известен смисъл се смяташе за такъв. Играеше с огромни пари и на практика с всички енергийни ресурси на държавата. Беше най-довереният човек на Москва. Генералчетата като Гоцев изобщо не му правеха впечатления. Смяташе ги за дребни наемници и пешки от големия шах. На третия ден великодушно разреши да го пуснат в кабинета му.

– Дълго те мислих – посрещна благо Генерала Дебелия Андро. – Познаваме се отдавна и реших да не те оставям в калта.

– Благодаря ти – едва не му целуна ръката Гоцев. Той умееше да се прави на по-тъп, отколкото беше и по такъв начин винаги печелеше благоволението на висшестоящите.

– Нека твоите босчета се върнат и продължат бизнеса с петрола. Условието ми е едно – да се скрият в миша дупка и да не им чувам имената.

– Ще стане.

– И още нещо – изгледа Дебелия под белите си вежди Гоцев и в типичния си стил се почеса по задника: – Искам седемдесет процента от печалбата.

Гоцев си даваше ясна сметка, че неговите момчета губят позиции всеки ден извън България. За бизнеса бе изключително важно да се чува кой къде се намира и какво прави. Улицата бързо забравяше бегълците и си намираще нови герои. Затова върна цялата група от Гърция още на другия ден, след като получи разрешение.

Базата на Маджо се намираще в хотел „Аякс“, под полите на Витоша. Държеше го Жоро Гюлето – бивш гюлетласкач. Изключително прост селянин, наследил четирийсет декара ниви по тия места, които постепенно се превръщаха в безценни. Първата му работа беше да продаде половината от тях и да спретне хотела, втората да го даде под наем на Младен за седем хиляди долара на месец. Маджо, разбира се, не плащаше нито цент. Това му беше абсолютно противоположно. Той знаеше само да взима. Изненада се изключително, когато намери нови

наематели след завръщането си.

- Какво си направил ти бе? – хвана за яката той Жоро Гюлето.
- Мислех, че никога няма да ви видя – смутено се оправда онзи.
- Нали съм ти наредил да не мислиш! Това не е работа за теб.
- Стрших, шефе.
- Имаме ли да ти даваме нещо?
- Ами по седем хиляди долара на месец...
- Смятай дълга за изчистен и отгук нататък сме ти гости. Няма смисъл да броиш нито месеците, нито годините.

* * *

Първата задача на Маджо бе да събере акционерите на общо събрание. В заседателната зала насядаха Големия Маргин, Димата, Поли, Пашата Стоил и бай Миле. Настроението беше приповдигнато, тъй като вече си бяха вкъщи. От друга страна обаче нямаха никаква представа как ще се развият в бизнеса.

– Вижте какво, момчета – изложи им фактичeskото положение на нещата Маджо без да се бави. – Всичко си остава за нас, но от петрола трябва да заделяме седемдесет процента за Андро.

- Колко? – скочиха другите.
- Чухте ме добре.
- А Генерала не ни ли защити? – подскочи Маргина.
- Прави каквото може човекът. Нали знаете колко трудно се рита срещу ръжен!
- Да еба мама му да еба мръсна, гадна, долна да еба! Мръсен педераст! – скочи Димата. – Не трябваше да се хващаме с Генерала, а направо с Дебелия.

Той наистина смяташе Гоцев за гей и според много от колегите си имаше известно право.

Глава II

Борбата е особен вид спорт. Тези, които побеждават на тепиха, не винаги са първи в живота. Световните и олимпийски шампиони достигат своя връх в най-активната си възраст, а другите трупаха само злоба, комплекси и завист. Маджо беше точно от тях. Но той пък имаше друг талант. Умееше да ръководи и управлява.

Офисът му се намираще в центъра на София и представляваше

непристъпна цитадела дори за съакционерите му. Никой от тези, които го посещаваха не можеше да паркира на по-малко от две преки. Съществуваше строг режим на проверка и той се обявяваше предварително. Десетина охранители претърсваха с металотърсач дори жените. Изтърбушваха им чантите, оглеждаха ги под полите, събуваха им панталоните. Маджо вежливо се извиняваше, но не отстъпваше от правилата.

Поли се появи в офиса една сутрин и се настани като всички други пациенти на наредените в коридора столове. Беше облечен както обикновено – с черните си дънки и мърлявото пуловерче. Огледа с любопитство насядалите около него бели якички, един през друг в по-скъпи костюми. Бизнесдамите направо го разсмяха. Бяха се накиприли като за модно ревю. Всички в коридора, приличащ повече на приемна в поликлиника, отколкото на бизнес-салон, очакваха от Маджо пари. За тях той беше господин Директорът. Големият бизнесмен и бъдещият собственик на Голяма международна банка, а Поли го знаеше просто като Маджо. Кирливо селянче от Силистра, станало по някаква случайност бос и отявлен измекар на един ретрограден генерал.

От върха на аристократичното си потекло Поли гледаше с огромна насмешка целия цирк. В ранното си детство бе виждал подобна картинка пред кабинета на баща си, без да разбира за какво точно става дума. Сега знаеше, че цялото усърдие е за малко пари, за средни пари или за много пари. Учудваше го единствено факта, кой ги раздава. А ги раздаваше Маджо. Обаче си даваше ясна сметка, че в конкретния случай и той зависеше от него.

Към един часа през нощта момчетата от охраната се раздвижиха.

– Накъде сте тръгнали?

– Отиваме до KFC – отвърна на поносим английски един от тях.

– Купете порция пилешки крилца и за мен.

– Имаш ги – отвърна му някакъв младок, който очевидно го познаваше.

Охраната на Маджо се ползваше с особен статут. Беше абсолютно неприкосновена и стоеше в йерархията дори над останалите акционери. Когато му готвеха в ресторант двама души от охраната висяха през цялото време около готвача и следяха какво слага в тиганите, а след това задължително опитваха от храната. Към KFC се отнасяха по-либерално, тъй като от там на знаеха на кого продават пилешките си крилца. Въпреки това те също пристигаха на трапезата пред Маджо нахапани.

– Вие сте недосегаеми – внушаваше им Маджо. – Никой не може да ви обижда, нито да ви докосва.

Бяха му верни до смърт. Дълго време той се хранеше заедно с тях и им поръчваше от най-скъпите френски вина. Подиграваха му се, че харчи около две хиляди лева за обяд на своите гавази. Това не му правеше впечатление. Той знаеше какво прави. С времето Маджо изгради гвардия, каквато нямаше никой друг.

Към три часа редиците на бизнесмените оредяха, но Поли все още седеше на един от столовете. Видимо нямаше никакво намерение да си тръгва. Охранителите на Маджо имаха нареждане да се държат изключително учтиво, въпреки големите си правомощия. Почти като госпожици. Най-едрият от тях се наведе над Поли и с баритонов глас го подкани да си тръгва:

– Извинявай, но шефът няма да те приеме днес.

– Извинявай, но му кажи, че ако не ме приеме, проблемът със Сталин остава неразрешен – ухили се ехидно Поли.

После в чакалнята настъпи мъртва тишина. Дори мухите се скриха. Отвън се чуваше скърцането на завиващите трамваи и обичайната градска гюрултия. На горния етаж някой пусна водата на казанчето в тоалетната, майка се скара на детето си, тропна врата. Поли продължаваше да стои като сфинкс. Така минаха още четири часа. Огромният охранител излезе от кабинета на Маджо, приближи се до него и мазно се огъна.

– Шефът нареди да ти предам една усмивка – подсмихна се той.

– Като те гледам така, ще отнесеш един пълнител – отвърна му съвсем сериозно Поли. – Доста си понаедрял.

Охранителят се оттегли заднишком и едва влезе в рамката на вратата. След малко отново се появи. Посочи любезно входа към кабинета и се оттегли на прилично разстояние. После застана пред нея като скала.

Поли познаваше добре мерките за сигурност на Маджо. Бодигардовете му бяха предвидили всичко. Нямаше никаква възможност да влезе с огнестрелно оръжие, нито пък с каквото и да било взривно устройство. Пробойната се намираще в тъпите им глави. Нито един от тях не знаеше дори грам за силата на информацията. Заглушаваха целия офис с апаратура за около сто и петдесет хиляди долара, но изобщо не можеха да си представят, че някой ще се вмъкне вътре с миниатюрно касетофонче. Поли направи точно това. Той знаеше, че няма да го предждобят, обаче за всеки случай взе със себе си любимия нож. Ако случайно някой се сетеше да го пребърка, Поли щеше да вдигне неопикуем скандал. Дори да му вземеха ножа, касетофончето пак щеше да остане в него.

Маджо имаше кабинет от комунистически тип. Гостът се настаняваше зад огромно бюро по дължина, а той седяше някъде далеч, почти в

отвъдното. Така се запазваше дистанцията пък от гледна точка на сигурността беше значително по-безопасно.

– Кажи – опита някаква усмивка към Поли той.

Поли не му отвърна нищо. С човека в далечината беше спал в едно легло, беше делил залякка си и целия си странен и твърде опасен живот. Не можеше да проумее грандоманията му, но съзнаваше прекрасно, че това е част от занаята. Когато Маджо го попита в Гърция дали знае за прословутата реплика на Сталин, Поли веднага се досети за кого е предназначен куршумът. У него имаше нещо от ловджийските кучета.

Животът го беше обучил да мрази неистово стълбата на системата и да отмъщава по всякакъв начин. А сега му се отдаваше възможност да се намеси пряко. Поли си даваше ясна сметка, че ако се стигне до този изстрел България вече няма да е същата. Единствената му грижа беше каква цена ще вземе за това.

– Какво правим с другаря Сталин? – приближи се безцеремонно до Маджо той. Придърпа стол и седна на разстояние, което позволяваше касетофончето да записва.

– Не те разбирам – повдигна рамене Маджо. – Какво е казал другарят Сталин знаеш добре, и си поел ангажимент да го изпълниш.

– А колко ще ми плати другарят Сталин?

– Нищо. Ти си гражданин на държавата. Колкото за теб, толкова и за другите.

Поли се облегна на стола дълго наблюдава как светлината се свлича от прозорците и над София идва нощта. До този момент дори не беше му минавало през ума, че ще седи в приемната на един от съакционерите си цял ден, за да го приемат. Още повече, когато трябваше да поеме огромен риск.

– Даваш ли си сметка какво ще стане?

– Ще бъде добре за всички нас.

– А кой ще понесе отговорността?

– Каква отговорност?

– За сделката.

– Както се случи.

– Може ли да пратя други да я подпишат?

– В никакъв случай – подскочи Маджо. Той процеждаше думите си през зъби: – Сделката я подписваш само ти.

– А кой ще понесе евентуалните загуби? – просъска Поли.

– Който изпадне от каруцата. Ти си богомолец, братко! Бог ще ти помогне каквото и да направиш.

– Не намесвай името, Христово!
– Не аз съм следвал богословие, а ти!
– Слушай, мой човек – навдигна се от стола Поли, така че касетофончето да може да запише всяка дума. – Искаш да убия Дебелия Андро, нали? Това струва пари. Никакви дивиденди не ме устройват.

– Ще го убиеш и ще си сядаш на задника! Ние сме едно цяло и ти си част от нас! – побесня Маджо. После изведнъж се усети и отново върна конспиративния тон: – Глупости говорим, Поли. Ако всеки от нас си свърши добре работата, може и да се намерят пари!

На Поли повече не му трябваше. Напусна офиса без да се сбогува с никого.

Глава III

Отношенията между Маджо и Маргина бяха твърде сложни. Първият поддържаше връзките с Гоцев и изграждаше имидж на бизнесмен от европейска величина. Вторият обаче беше истинското лице на фирмата, страшилище за улицата и кошмар за полицаите. Всеки от двамата изпитваше респект от другия, но очевидно се обичаха. Всъщност Маджо държеше сделките с петрола, които носеха големи пари, но ги делеше с останалите акционери. Нямаше никаква официална длъжност. А Маргина се водеше президент на застрахователното дружество. И там командваше еднолично.

– Чуй ме сега, Маргин! – предупреждаваше го преди всяко общо събрание Маджо. – Може и да ти се поскарам пред другите, обаче трябва да ми пазиш авторитета. Тая пасмина се държи здраво само с единоначалие.

– Върши си работата – повдигаше равнодушно рамене Маргина. На него никой не можеше да му бъде началник. Знаеше го той, знаеха го и другите.

Димата не вярваше на никого от съдружниците си. Съзнаваше прекрасно, че са го приели във фирмата поради благоволенieto на Маджо, но никак не му се вярваше то да е вечно. Виждаше добрите качества в Маргина – смелостта, куражът, с който се изправяше срещу всяко предизвикателство и в известен смисъл доблестта му, но също не му се вярваше това да е вечно. На останалите не обръщаше никакво внимание. Всъщност Димата попадна в компанията предимно заради личните си качества. Въртеше с лекота невероятни интриги и в главата му винаги

имаше поне две резервни комбинации за печелене на пари. Беше умен и находчив, което го правеше нужен. Но беше също така коварен и недоверчив, което го правеше опасен. Едноличната му фирма стана надзорник в застрахователната компания. Нито една сделка не можеше да мине без негово знание. Така получи пълен контрол над потока от пари, без да се води официално втори човек.

Сравнен с него Маргина изглеждаше като кротко и добро момче от провинцията. Това разбира се, не беше вярно. Маргина все още се изживяваше като бивш полицай, уважаваше реда и се отнасяше добронамерено към бившите си колеги. Никои не смееше да му поиска пари, обаче се случваше той сам да спре край някой патрул и да хвърли пачка долари:

– Да има за дечицата...

Офисът на застрахователната компания разполагаше с президентски кабинет, в който Маргина приемаше само официални гости. През другото време стоеше в общата стая на Поли и Димата и си убиваше времето с празни приказки. Всъщност голямата работа вършеше Поли. Другите спяха до обяд, прескачаха до офиса, колкото да напомнят, че са шефове, избираха си някоя приятна кръчма за следобед и се връщаха привечер. Нямаха представа, че Поли записваше всеки техен разговор. Той се стремеше да знае всичко, което става във фирмата и наистина бе най-информиран от всички.

В един прекрасен ден на Поли му се наложи да излезе спешно. Маргина тъкмо беше дошъл на гости. Димата отваряше бутилка уиски. Поли бързаше, обаче не забрави да включи касетофончето. На другия ден чу следния разговор:

– Тоя за какво го държим тук? – подхвана Димата. – Като змия в пазва е.

– Недей така, Дима! – спря го Маргина. – Поли върши цялата работа.

– Не вярвам човек като него да бачка за толкова малко пари.

– Защо да са малко? Нали сме му дали наркотиците на улицата?

– От наркотиците се печели колкото за семки.

– Гледай си паничката Димчо. Престани да се вторачваш в чинията на другите.

– Като си толкова гявол, знаеш ли къде отиде Поли сега? – присви устни Димата. Той говореше бързо и енергично, сякаш искаше да каже всичко, което знае накуп.

– Нито знам, нито ме интересува.

– Отиде при Владо Фибъра.

– Фибъра е в Бразилия – изгледа го съмнително Маргина.

– Тук е мой човек! Както виждаш и ти не знаеш всичко! Фибъра беше странна фигура. Преди години го наричаха още Дъстин Хофман поради поразителната му прилика с американския актьор. Още преди това го знаеха като Владо Бореца, а всъщност беше сол–ташак на Жоро и го следваше неотлъчно. Митичният му образ се градеше върху едно измислено убийство.

След като Жоро излезе от затвора, двамата обикаляха денонощно софийските кръчми. Една нощ срещнаха в полутъмен подлез неколцина пияни мъже и Малкия Черешар се заяде с тях от скука. Искаше му се да се сбие с някого. Те обаче се оказаха корави копелета. Изобщо не се огънаха. Започнаха да го налагат яко, докато Фибъра подскачаше около тях като паяк. Жоро не беше от страхливите. Извади ножа си и преряза гърлото на единия от противниците си. Другите тутакси се разбягаха. В подлеза останаха само той и неговия лакей Владо Фибъра.

– Слушай ме добре сега, Дъстин Хофман! – хвана га за яката Малкия Черешар. – Ти поемаш цялата вина. Мен ме няма в този подлез.

– Добре, Жоре! – сви се страховито Фибъра.

На другия ден обаче отиде при брат му Васил и разказа цялата история открай докрай. Васко побесня. Кръстоса стаята си десетина пъти преди да вземе решение.

– Виж какво, гнусно лайно! – удари с юмрук по бюрото си. – Давам ти петдесет хиляди долара да се махнеш отгук завинаги. И да не си продумал!

На Владко му омекнаха краката от изненада. През целия си живот той не беше виждал повече от десет лева закуп. Привидя му се огромен бизнес в далечни страни, сред екзотични народи.

– ОК, шефе – съгласи се той. – Няма да те предам. Още същата седмица замина за Бразилия, но само след година се върна по-беден отколкото е бил дори в детското си креватче. Беше похарчил всичко до цент заедно с дузина международни бандити. Единствената му придобивка се явяваше полуфалшив аржентински паспорт, с който можеше засега да се придвижва нагоре–надолу по света.

Димата обаче отново стана жертва на своята мнителност. Появяването на Фибъра не му изглеждаше случайно. Смяташе, че се е завърнал в България, за да прокара нов канал за наркотици и Поли участва в него. А всъщност Поли само искаше няколко паспорта от латиноамериканския свят.

– Колко можеш да ни изкараш? – питаше той Фибъра и го гледаше изпитателно отгоре надолу.

– Колкото кажеш – лъжеше Владко. – Аржентински, бразилски, парагвайски, мексикански, нямаш никакви проблеми. – Беше толкова огладнял горкия, че обещавахе каквото му падне.

– От всички по един – отсече Поли. – Искам ги до една седмица.

Димата влезе лесно в дирите на Фибъра и го покани в заведението, което държеше заедно с Маргина и Маджо – „Тримата мускетари“. Управляваше ш една опитна и много красива дама. Курва още от комунистическо време, работила дълго време за Държавна сигурност. Казваше се Бианка. Настани ги в служебното сепаре на СИК и веднага прати най-добрите сервитьорки да ги обслужват.

– Я ми кажи, какво правиш в България? – тръгна директно Димата.

Като бивш пьнкар и играч на джаги, той не разбираше нищо. Нито от дипломация, нито от конспирация.

– Развявам се – ухили се Фибъра. Мишата му физиономия излъчваше лукавство по навик, иначе казваше истината.

– Знам го аз т'ва „развявам се“. Въртите с Поли сделка за милиони.

– Е – прибра главата си между раменете Владко. Учуди се дали пък наистина не въртят сделка за милиони, макар да знаеше, че става дума само за четири паспорта.

– Колко бяло можеш да внесеш?

– Колкото искаш – подскочи Фибъра. Веднага му стана ясно накъде бие Димата.

– Сериозно?

– Напълно сериозно. Само трябва да ми дадеш някакво капаро.

Димата веднага сглоби поредната си комбинация. Нямахше да е лошо този балък да внесе стотина килограма кокаин и след това да го убият като гарант по сделката. После го огледа внимателно и видя, че е толкова парцалив, колкото беше преди да замине за Бразилия. И веднага сътвори втора комбинация.

– Ти по-рано се занимаваше със сериозни неща? – наля му уиски в чашата той.

– Отдавна беше – наведе скромно глава Фибъра.

– Виждаш ли се със Жоро?

– Е, той не ми обръща никакво внимание...

– Защо не го убиеш? – прошепна му в ухото Димата. – Ще изрџсим от Маджо много пари и ще делим на две.

– Дотам ли го докарахте? – сепна се Фибъра. – Да се избивате един

друг?

Димата замълча и огледа разсеяно заведението. Около кола се въртеше Поли, гаджето на Поли.

– Искаш ли я тази? – тупна по гърба той Фибъра. – Аз черпя.

– Не е лоша – кимна Владко.

Димата понечи да стане, но изведнъж се сети, че той все още не е чукал Поли, гаджето на Поли.

Танцьорките знаеха много добре какво се иска от тях. Едно кимване ги свалеше до тоалетната на долния етаж, където обслужваха най-важните клиенти. Димата направи точно това. Той не обичаше да го гледат в очите долнопробни курви. Чукаше ги винаги отзад.

– Но аз съм гадже на Поли! – проплака Поли.

– Аз пък съм ти работодател! – вдигна си ципа след като свърши Димата. – Мога да те уволня, когато си поискам.

– Не ми пука, че ще ме уволниш. Аз и без друго съм тук насила – изкикоти се мадамата.

– Нищо ти няма – изкачи се нагоре по стълбите Димата. – Оправи си прашката и се връщай на пилона!

Когато се качи отново в сепарето, завари Фибъра по-смачкан дори от най-гъжния си период. Носът му беше пораснал поне с два сантиметра, а ушите му висяха като на улично куче. Половината от бутилката видимо беше в него.

– Спокойно, тарикат – плесна го зад врата Димата. – Бягай зад бара, там те чака изненада!

Изненадата се оказа самата управителка. Смъкна му ципа с професионална ловкост и за секунди му извъртя такава свирка, че Фибъра забрави дали е още в Бразилия или се е върнал вече в България. По едно време се чудеше жив ли е още.

Долази в сепарето съвсем прималаял. Димата за втори път го шляпна зад врата и му се изсмя в лицето.

– К'во става бе, бразилец?

– Ще го убия! – процеди Фибъра. Погледът му беше изпразнен от съдържание. Дори сам не си вярваше – Ще го убия!

Този път отпи уиски от бутилката и така приключи вечерта.

На другия ден главата му бучеше като нафтова печка. Повъртя се около центъра, изпи три кафета и накрая взе такси към офиса на Жоро. Не беше от най-умните, но се сети, че само едно нещо може да му спаси живота. Трябваше първи да съобщи кой, как и по какъв начин иска да го убие.

Малкия Черешар обаче не беше канцеларист. Трудно се задържаше на едно място. Нямаше го в офиса и никой не знаеше къде точно се намира.

Глава IV

По това време фирмата на Жоро вървеше приблизително добре. Дебелият Андро стоеше твърдо зад нея. Пращаше му експерти, които заделяха голяма част от парите, но на Жоро не му пукаше. Живееше си живота така, както го разбираше. Наследи от брат си бар „Домби“, чийто огледален образ по-късно стана „Тримата мускетари“. Всяка вечер прекарваше там. Заниманията му обикновено бяха свързани с шмъркане на кокаин и жени.

Любимото упражнение на Жоро беше да му наредят десет линии на бара и пред всяка от тях по една курва. Състезаваше се сам със себе си. Искаше да провери колко от пачаврите си може да изчука за една вечер. Правеше го пред всички. Първо ги подреждаше в удобни пози, после опъваше по една линия пред всяка мадама, а след това и самата нея. Всяка вечер прибавяше по още една.

Посетителите на бара бяха все негови приятели и всъщност той действаше като частен клуб. Никой не му обръщаше внимание. За разлика от „Тримата мускетари“, където имаше някакъв ред, тук всеки чукаше всеки, някой просто се напиваше, а по-дъртите играеха карти.

Фибъра се появи на входа около полунощ.

– Нямаш работа тук – напъди го бодигардът. – Кой СИ ТИ?

– Търся Жоро. Предайте му за Дъстин Хофман.

– Какъв Дъстин Хофман, бе? Той не знае български – изсмя се бодигардът.

– Кажу ми тогава за Фибъра.

В крайна сметка Владко се намъкна в бара и завари Жоро върху задника на последната от мадамите. Малко е да се каже, че си глътна езика. Ако имаше възможност, щеше да се нагълта целия, но връщане нямаше.

– Ооо, баровец! – загащи се Жоро. – Да не си дошъл да ме изнудваш?

– Нищо подобно – смутолеви малкият. – Имам да ти казвам нещо много важно.

– Говори де!

– Кроят планове да те убият.

– Това го знам от сто години – изсмя се Жоро. – Само ми развали ебането.

– Има още нещо. Поръчката идва от Димата.

– Димата ли? Никога не съм имал нищо против него, нито с него... И кой трябваше да ме убие?

– Аз.

Този път Жоро буквално се заля от смях. Той си беше такъв – сменяше настроенията се като времето в пролетен ден.

– А ти не им ли каза, че не можеш да убиеш дори муха? Трябва сам да си тегля ножа.

– Нищо не съм им казал. Бързах да те предупредя.

– Айде, чупката! – ядоса се изведнъж Жоро.

– Няма ли да ми дадеш някой лев все пак? – съвсем сниши гласа си Фибъра. Той отдавна се ужасяваше от Малкия Черешар.

Жоро винаги мъкнеше подир себе си един чантаджия, който плащаше след него. Изобщо не му държеше сметка. Черпеше наляво и надясно, а онзи след това се разплащаше. Покриваше всички разноски.

– За какво са ти пари? – обърна се той към Фибъра.

– За да се върна отново в Латинска Америка.

– Дай му десет хиляди долара на тоя тъпан да си поживее още малко в Бразилия! – извика чантаджията Жоро. – Ако се върнеш още един път, да знаеш, че ще срежа гърлата поне на двама души и ще ти ги припиша пак на теб – след което изобщо престана да се интересува от случая и си избра нова мадама.

Фибъра прибра алчно парите. Осмели се да ги преброи едва когато излезе от бар „Домби“. Щастлив установи, че са точно толкова, колкото поиска. После се запъти към „Тримата мускетари“. Там намери Поли. Седеше сам в служебното сепаре и не пиеше нищо.

– Здравсти – поздрави го той.

– Ти пък откъде се взе? – отвърна му сърдито Поли.

– Снощи бях тук с Димата. Ти съдружник ли си му?

– Никакъв не съм му. Не ме допусна – сопна се Поли. – Искаш ли нещо?

– Ако може да ме почерпиш с управителката. Много ми хареса.

Всъщност Фибъра се надяваше, че Жоро ще му пробута някоя от неговите курви, но очевидно той с такова пренебрежение гледаше на него, че дори не го смяташе за мъж. Поли също се изненада. Не му пукаше изобщо какво иска Фибъра, обаче неговата похотливост му пооправи

настроението.

– Що да не те почерпя! – потупа го по рамото той. Сетне щракна с пръсти към Бианка: – Ще обслужиш ли моя приятел?

Бианка работеше в този бизнес от много години и знаеше кой командва парада. В случая това бяха Маджо, Маргина и Димата. Поли не играеше.

– Нямам нищо против – отвърна му приветливо тя.

– Струва петстотин долара.

– Ха! – вторачи се в дланите си Поли. Той изобщо не обичаше да дава пари за каквото и да било, а най-малко за шушумиги като Фибъра.

– Губиш мой човек. Днес ще си легнеш девствен.

– При Жорко е по-весело – плахо подметка Фибъра.

– Няма такива железни правила.

Така е – съгласи се Поли. – Но ми е късно да се местя отново там.

* * *

Жоро не вземаше насериозно Владко Фибъра, обаче се замисли над думите му след като изтрезня. Ченгетата, на които плащаше, също му подаваха подобна информация. Макар да не разбираше причините, всеки ден му ставаше все по-ясно, че Димата му е сериозен противник. Дори враг, решен да го унищожи.

– Ясно е, че вече сме две враждуващи групировки – говореше той на всички, които бяха длъжни или искаха да го слушат. – Войната не съм я отворил аз, отвори я те. Едно нещо обаче не мога да разбера: Защо избодоха очите на брат ми!

Тези, които си въобразяваха, че с времето болката му ще отmine, се заблуждаваха. Освен това Жоро имаше своя агентура. Тя също потвърди, че Димата е в основата на всичко, без да знае за бай Миле.

Една от особеностите на Жоро се криеше в твърде противоречивия му характер. Той можеше като нищо да заколи човек при инцидентно сбиване, но не беше в състояние да поръчва убийства. Не му беше в стила. Премисли всичко, което знаеше за Димата, докато открие най-слабия му пункт. И той се оказа жена му.

* * *

Димата безспорно беше един от красивите мъже в престъпния свят. Хвалеше се навсякъде, че чука като за световно. Жена му също беше хубавица и той държеше на нея. Обличаше я във възможно най-скъпи

дрехи, осигуряваше ѝ последни модели коли. Не ѝ отказваше нищо. Пък и тя наистина правеше впечатление. Паркираше вечерно време пред луксозните заведения в София и влизаше вътре грациозна като пантера. Обираше погледите на обичайните лакомници и ги оставяше да се облизват на гладен стомах.

Димата много се гордеше с нея. Тя наистина беше доста фрапантна мадама, разхождаше се по софийските магазини с колата си и харчеше безогледно. На всичко отгоре не изневеряваше на мъжа си.

Димата се хвалеше с нея навсякъде.

* * *

Жоро също имаше славата на хубавец между жените. Притежаваше италианска хубост и неотразимата безцеремонност на роден гангстер.

– Аз съм киснал по затворите, когато вие сте писали ченгелчета и лулички в първоначалното училище – присмиваше се той на противниците си от СИК. – Само да поискам, ще ви въртя на пръста си като синджир.

Жените минали през леглото на Жоро бяха повече от цигарите, които пушеше за година. Познаваше прекрасно психиката им. Смяташе всичките за курви и беше твърдо убеден, че нито една не може да устои.

* * *

Около Жоро се навъртаха две изключително странни фигури. Единият наричаха Боби Травестита – гърчав и хилав младеж, който обичаше да се прави на борче, макар че никога не беше помиришвал тепих. По неизвестни причини ясените много го харесваха. Другият беше Сашко Пинокио – генералски син и пълен смотаняк. Жоро се чудеше кого от двамата да избере и накрая се спря на Боби Травестита. Извика го в офиса си.

– Трябва да изучаеш жената на Димата!

– Но аз не я познавам – зина Боби. Той знаеше много добре кой е Димата.

– Ще я намериш. По цял ден мете из София.

– Ок, шефе – наведе глава Травестита. – До десетина дена я имаш.

След седмица Боби Травестита се завъртя като пуяк из офиса. Не само бе изучава жената на Димата. Тя вече търчеше подир него луда от любов.

– Аз съм грозен и беден, а мъжът ти е богат бос – откровено ѝ каза

Боби още след първата среща.

– Искам само теб – отвърна му тя. – Нищо друго не ме интересува!

Жоро естествено разгласи събитието из цяла София. Димата стана за резил. Раздели се със жена си, макар че ѝ остави всичко каквото имаше, по-скоро заради детето.

– От днес нататък ти си най-добрият ми приятел – привика Жоро хилавия червей Боби Травестита. – Можеш да спиш там, където и аз, да се храниш на моята маса и да се возиш в моята кола.

Беше изключително доволен.

Няколко дни по-късно Димата прати свои хора да запалят поръчкови мерцедес на Боби Травестита и на неговата партия Сашко Пинокио. На този етап не можеше да направи нищо друго.

Глава V

В началото на септември Генерала извика Маджо.

– Време е! – каза му той.

После придърпа бял лист, взе химикалка и нарисова странна картинка. Очерта контурите на Русия почти като професионален картограф. Отдолу по същия начин се появиха петдесетте северни щата на Америка. По средата някак си свенливо стоеше малка България. Гоцев наблюдава известно време мълчаливо своята творба, след което издърпа със стрелка Съединените щати и ги сложи на мястото на Русия. България не помръдна.

– Разбрах те – въздъхна тежко Маджо. И наистина му станаха ясни много неща. Приоритетите се сменяха, хората също трябваше да бъдат сменени. Дните на Дебелия Андрo бяха преброени. – Защо пак аз трябва да вземам решението?

– Ако не се лъжа ти пое отговорността и за Васил – изгледа го над очилата си Генерала.

– Така стана.

– Да ти припомням ли Гърция?

– Не ми припомняй нищо.

Гоцев имаше навика да оставя събеседника си сам, въпреки че се намираще в непосредствена близост до него. Правеше го с техника, придобита през годините му в разузнаването и с много талант. Повечето от хората не издържах. Предаваха се пред странното му мълчание и бяха готови на всичко, стига това да свърши в някакъв момент. Маджо също

не издържа. Взе химикалката и написа под бившето място на САЩ с големи букви Поли. После го задраска. Нямаше по-ясен знак кой трябва да свърши работата според него и кой трябва да изчезне завинаги.

Генерала не реагира изобщо. Разходи се напред назад из стаята, върна се, вдигна същата химикалка и написа също Поли. Само че обгради името му с малки сърчица. Това значеше, че Поли трябва да живее.

Падаше мрак, но никой от двамата не смяташе да светва лампата. Правеха история и това им беше безпределно ясно.

– После какво? – попита Маджо.

– После това – придърпа белия лист Гоцев и нарисува двама мъже с пистолети. Свърза ги със стрелка с контурите на Русия, след което сложи върху тях решетки.

Маджо кимна едва забележимо. Генералът беше измислил гениална комбинация. Под най-горния бял лист имаше още няколко. Той запали първо горния. Огледа другите, накъса ги и също ги запали. След това хвърли остатъците в тоалетната и пусна водата.

Поли получи разрешение за действие още на другия ден. Както обикновено се дегизира с дълъг официален балтон, с бяла риза и вратовръзка под него. Прошари леко косите си, за да изглежда по-възрастен. Взе дипломатическото куфарче и съвсем спокойно слезе по улицата на Дебелия Андро. Беше проучил всичко. Знаеше навиците му и го смяташе за лесен обект.

Андро обичаше да се заиграва с популизма и доста често се прибираше с трамвая. Двамата с жена му слизаха към кооперацията си пред очите на целия квартал като напълно редови граждани. Сутрин обаче доста често се случваше да бърза за някъде и тогава го поемаше служебния Мерцедес 600 SEL. И в двата случая можеше да бъде застрелян с лекота, но когато нещо не е писано да се случи, не се случва.

Три дни поред Поли минаваше покрай къщата на Луканката с балтона и посребрената си коса, но онзи очевидно бе заминал някъде. Наоколо се шляеха баби и дядовци с народни пенсии, които стриктно следяха пешеходците. На четвъртия ден Поли реши да се преоблече като клошар. Намери възможно най-парцаливите дрехи, нахлупи каскет, надяна вехти ръкавици и започна да бърка по кофите. Никой не му обръщаше внимание. За всеки случай той си измисли допълнителен етюд – тътреше десния си крак и държеше главата си винаги клюмнала наляво. Най-дълго се задържа около контейнерите пред дома на Андро.

– Какво става? – обади се на Маджо за първи път изнервен Гоцев.

– Всеки момент ще се случи.

– Гледай да не ти е бръснарски моментът – едва съдържа гнева си генералът и назидателно добави: – Кажу ми да се изруси.

На другия ден клошарят Поли наистина цъфна с руса коса. Ровичкаше все така старателно в кофите в очакване да се появи Дебелия. Вече съвсем не се интересуваше от парите. Вълнуваше го единствено мисълта как ще ликвидира най-мощния човек в държавата. Имаше и друга тръпка. Щеше да застреля още един човек в същия квартал, в който освитка Доцента.

Поли никога не си оставяше магарето в калта. След като установи, че трудно може да контролира разписанието на Андро, легна покрай кофите за боклук отсреща още от 5 часа сутринта. Не му пукаше, че се набива на очи. Пък и беше добре дегизиран и едва ли някоя от комунистическите бабички наоколо би могла да му даде точно описание при разследването.

Служебната кола на Дебелия пристигна около девет. Шофьорът дълго маневрира между паркираните автомобили, докато обърне муцуната на мерцедеса към централния булевард. Точно тогава излезе Андро. Той не обичаше слугински номера и се държеше с хората си много приятелски. Вдигна ръка и просто му посочи да обърне автомобила в обратна посока. Всъщност това бе последното нещо, което направи на белия свят.

Поли мечтаеше да убие Дебелия бавно и да го наблюдава как умира. Сега обаче той му застана в гръб. Нямаше време за мислене. Застреля го между плешките, от страната на сърцето. След това се наведе над него, но не даде контролен изстрел в глава му. „Беше голям мозък, Бог да го прости!“ – мина му през ума. – „Няма да му пръскам тиквата!“

Поли винаги се държеше особено и реагираше по непредвидими начини. В случая страховете му идваха единствено от шофьора на Дебелия Андро. Той вероятно принадлежеше на старите служби, където офицерите знаеха как да стрелят и не се бояха от нищо. Затова побърза да се измъкне веднага. Зави зад най-близкия блок и пътьом разсъблече клошарските си дрехи. Напъха ги в сака, в който до този момент се правеше, чу събира боклуци. Отдолу беше с елегантен черен костюм и вратовръзка. Стигна съвсем спокойно до тролейбусната спирка и се качи на тролей към Младост. Никой не му обърна внимание. „Ега ти случая?“ – каза си той, преди да слезе две спирки по-надолу. – „Точно тук застрелях Доцента!“

После мина през подлеза и се качи на колата си, като по пътя вече бе успял да разглоби пистолета до последния детайл. Тя беше паркирана

точно пред института за чуждестранни студенти. А Поли не се различаваше по нищо от мирните граждани около него.

След около десет минути спря пред Женята. Намери го сънен и сърдит, но не му обърна никакво внимание.

– Каква е тая коса? – изненада се онзи.

– Нощес пообиколих гей-клубовете – ухили му се безочливо Поли.
– Просто да опитам. И аз съм човек.

След това извади боя за коса, върна си стария цвят и се запъти към офиса.

Глава VI

Вече цяла седмица Маджо не мигваше. Денонощно превърташе каналите на кабелната телевизия в очакване на новини. Когато най-сетне тази, която очакваше, стана основна за всички новинарски емисии, на него буквално му прилоша. Даваше си сметка какви последствия може да има това убийство, пък и нямаше никаква представа дали Поли е успял да се изплъзне или са го заловили.

Поли изобщо не се вълнуваше. Прибра се в офиса и седна на работното си място, сякаш нищо особено не беше се случвало.

– Чу ли – нахлуха развълнувани Маргина и Димата.

– Какво да чуя?

– Утрепали са Дебелия Андро!

– Екстра... – засмя се Поли. – Значи повече няма да ни тормози.

Маргина и Димата не бяха вчерашни, но този път реакцията на Поли ги заблуди. Съмненията им, че той има нещо общо с убийството окапаха като есенни листа. Въпреки това тревогите им останаха. Те също разбираха прекрасно важността на събитието.

Гоцев нито пиеше диазепам с уиски като Маджо, нито изглеждаше толкова разтревожен като Маргина и Димата. Той обаче също си даваше ясна сметка за бъдещите проблеми. Последната година Дебелия Андро започна да споделя петролния бизнес с набиращия скорост Добрев. И Генерала не си правеше никакви илюзии колко трудно ще му бъде да се пребори с този човек.

Никой в републиката не знаеше за паралелната схема, която Гоцев разработи около това покушение. Той поддържаше връзките си в службите живи и здрави и винаги можеше да ги използва. Освен това имаше един верен помощник Свилен – изключително опитен офицер в

разузнаването. Дори в началото смяташе на него да възложи задачата, но дългогодишната практика му подсказа, че е по-добре да я прехвърли на начинаещи според неговите разбирания престъпници като Маджо. Два месеца преди убийството Генерала вкара двама идиоти от украински произход, като преди това вече имаше един трети гражданин на неизвестна държава. Те влизаха и излизаха от страната, оставяйки следи като от кални обувки. Анонимният идиот няколко пъти съвсем очеводно се разходи с другите двама по улицата на Дебелия Андро преди около два месеца. Направи го така, че нито една от уличните клкжарки да не ги пропусне. Веднага след покушението Гоцев пробута тази информация в следния вид:

– Разузнаването има информация за присъствието в района на двама известни рецидивисти и един неизвестен. На този етап не знаем дали са напуснали страната. Предполага се, че се крият някъде.

Отношенията между разузнавателните служби и полицията са сложни и трудни за обяснение. Този път обаче Добрев като министър на вътрешните работи намери това секретно съобщение още на другия ден върху бюрото си. И веднага задейства цялата машина на следствието в грешна посока.

Шефът на отдел „Престъпления към личността“ Ботьо Ботев и неговият екип уцелиха върнатата посока още на другия ден. Насочиха всичките си усилия към СИК. По неизвестни за тях в онзи момент причини обаче, министър Добрев отново ги върна на следата, която беше получил от разузнаването. А беше се случило следното:

Генерала намери начин да се докопа до министъра и без да му мигне окото увеличи дяла му от петрол два пъти. Той разбира се, не можеше да откаже такава оферта. Още повече, цената се оказа нищожна. Трябваше да поддържа грешната версия. Освен това Гоцев отлично съзнаваше колко е необходим за бъдещата му работа министъра. Той откоровено искаше да стане премиер и имаше всички шансове.

Апетитът идва с яденето. Месец след убийството на Луканката полицията не знаеше нищо и Генерала реши, че е дошло времето на Илия Зъбчето. Маджо се беше поуспокоил и той намери начин да му го подхвърли като задача.

– Не претоварваме ли каруцата, началник? – дръпна се Маджо. Напоследък живееше изцяло на успокоителни, макар че и те не му помагаша да спи.

– Че какво толкоз има ... в каручката? – ухили се Генерала. – Действай по задачите!

Маджо дълго се чуди на кого да възложи отстраняването на Илия. Накрая се спря на бай Миле. Извика го в офиса си, където се чувстваше най-сигурен и откровено му заяви:

– Трябва да свършиш една работа.

– Каква работа? – досети се веднага бай Миле и в остатъка от душата му настъпи непрогледен мрак. Плановите му за бъдещето не предвиждаха нищо друго, освен агне на жар и червено вино.

– Илийката...

– Много народ го пази, шефе!

– Е, и какво? Няма да направиш нищо,...

– Дадено – въздъхна тежко бай Миле.

Събра дебилите още същата вечер. Не им се мислеше много, затова решиха да заложат сто килограма тротил по пътя към вилата на Илийката. Не представляваше никаква трудност да намерят материала, но трябваше поне да попитат как се зарежда и как действа. Това им изигра лоша шега.

Конспирацията на бай Миле се свеждаше до една червена скиорска шапка, макар под нея да личеше от сто километра на чия точно глава стои. Тримата му приятели пък изобщо не се криеха. Изкопаха дупка в канавката и заложиха тротила, като през цялото време се преструваха на пикьори. После дебилите навлязоха в гората, а бай Миле застана на пътя с ръце в джобовите и зачака да види какво ще стане. Беше му любопитно.

Бронираната тежка лимузина на Илийката се зададе по обичайното време и стремително наближи мястото на взрива. Той избухна по странен начин. Земята леко се повдигна, слегна се и след това се чу силен гръм. Колата почти не пострада. Наклони се леко наляво и продължи пътя си. Бай Миле се почеса по задника, вдигна телефона и се обади на своите хора:

– К'во праите бе, дагоеба? Шефът ще ме унищожи... Не чу нито дума от отговора. Едното му ухо напълно отказа, а другото разтегляше думите като развален касетофон. Бай Миле се оказа единствената жертва на атентата.

Този път Маджо наистина изпадна в тежка криза. Не му стигаха серията от убийства, ами и сега пък едно несполучливо. Изкрейзи съвсем. Антидепресантите вече не му помагаша. Принуди се да търси нещо по-силно.

Генерала за пръв път прояви съчувствие. Внесе му най-силните успокоителни хапчета, директно от Щатите. Сложи му на бюрото

опаковка „Прозак“ и дружески го потупа по рамото:
По-кротко, моето момче! Бъдещето е пред теб!

Глава VII

Следствието около убийството на Дебелия Андро затъваше все повече в погрешната следа. Гоцев знаеше прекрасно, че депресията на Маджо няма да продължи дълго. Съвсем скоро щеше да се почувства като бог, а това не беше добре за бизнеса. Засега Маджо се размотаваше по цял ден заедно с Димата в хотел „Аякс“. В офиса седеше единствено Маргина и се изживяваше като истински президент.

Гоцев и Маджо наричаха помежду си министъра – Ники Звездата. Бензиностанциите му също се казваха така „Niky Star“. След разстрела на Андро обаче, Генерала прехвърли вниманието си изцяло към Добрев.

– Защо не удариш СИК? – предложи му той.

– Сериозно ли говориш? – изненада се министърът на вътрешните работи. Той знаеше прекрасно, че именно Гоцев стои зад тази организация. Това, което не знаеше, бе поредната му интрига.

Генерала разсъждаваше просто и напълно логично. От една страна Маджо трябваше да получи урок, че проблемите никога не свършват. Едни хора си отиват, идват други с още по-големи интереси и така нататък. От друга страна Добрев все повече затъваше във взаимоотношения, на които би се зарадвал всеки опозиционен вестник. Дори другарите му от партията едва ли щяха да си затворят очите.

Така конците на марионетката всъщност оставаха в ръцете на Генерала и вече никой не се съмняваше с кого трябва да се съобразява.

* * *

В мрачен ноемврийски следобед в хотел „Аякс“ изненадващо се появи един офицер от Специализирания отряд за борба с тероризма. Същият, когото навремето, бяха ангажирали, за да нападнат офиса на ВИС и който избоде очите на Васко Илиев. Маджо и Димата не се изненадаха. Явно беше дошъл да проси пари. Нямаха намерение да му отказват, защото не се знаеше кога ще им потрябва отново.

– Ще пиеш една чашка, нали? – извади бутилка черно „Johnnie“ Димата.

– Махни тази мизерия, приятел! – ухили се офицерът и погледна към Маджо. – Дай едно шише от торбичката!

Това беше кодовото название на най-хубавото уиски „Royal Salute“, което наистина се продаваше в опаковка от малко чувалче. Маджо се позасмя на нахалството му, но въпреки това тръгна нагоре по стълбите към стаята си, където съхраняваше доста количества от същото уиски. То му беше любимото. Вече се канеше да слиза, когато чу невъобразима шумотевица във фойето. Бегъл поглед му бе напълно достатъчен, за да разбере какво става. Баретите бяха нахлули в хотела.

Нареждането на тази акция дойде директно от министъра на вътрешните работи. Избраха ден, в който подкупеният офицер е в почивка и няма да може да предупреди приятелите си, но не подозираха неговото присъствие там. Изтръшкаха охраната за нула време. Навсякъде се търкаляха едри мъже, захлупени по очи. Маджо обаче имаше един изключително верен телохранител – Бабаса. Тежеше сто и седемдесет килограма и беше готов да даде живота си за него. За да му даде възможност да избяга, той се просна съмоотвержено на входа и колкото и да го риташа баретите, преодоляването му стана трудно.

Макар че имаше време да избяга, Маджо предпочете да се скрие при Димата и при офицера от СОБТ. Все пак той беше командир на отряд и твърде вероятно повечето от баретите му бяха подчинени. Освен това получаваше достатъчно пари от организацията.

– Къде момчета? – изправи се пред маскираните чернодрешковци офицерът.

– Ти барета ли си бе, мама ти да еба? – стовари приклада си върху него един от тях. – Лягай веднага по очи!

Офицерът дори не се замисли. Просна се на земята като постан. Маджо остана прав. Димата – също. Бяха се понаучили покрай Гоцев да се държат като босове и нямаха никакво намерение да се унижават. Баретите се нахвърлиха върху тях с цялата си ярост. Налагаха с прикладите където сварят. Първата им работа бе да смъкнат часовника на Маджо – „Ролекс“ за около седем хиляди долара. След това го извлачиха навън и го помъкнаха към душегубката. Димата видя какво става. Неговият часовник също беше „Ролекс“, но за двайсет хиляди долара. Той го затисна с длан и се хвана здраво за тръбата около бара. Баретите направо го смляха от бой. Така Маджо отиде в ареста, а Димата директно в болницата. Два часа по-късно Гоцев освободи Маджо. Дори го посрещна лично.

– Какво правите бе, момчета? – разтвори лицемерно ръце той. – Оставих ви за малко сами и пак сгафихте!

– Нали го няма вече Дебелия Андро? – погледна го подозрително

Маджо. – Какви са тия работи?

– Отсега нататък аз ще се грижа за вас. Имайте ми доверие – потупа го успокоително по гърба генералът.

На другия ден офицерът строи на плаца всичките си подчинени. Мина един път по редицата отляво надясно, вглеждайки се във всяко от лицата. След това мина отдясно наляво и се изправи фронтално срещу тях.

– Бил ли си снощи на акция? – попита директно той първия.

– Не съм – отвърна му той.

– А ти? – обърна се към втория.

– Не съм.

Така стигна до последния и се оказа, че никой в нищо не е участвал. Офицерът прекрасно знаеше правилата. В протокола за излизане никога не се заявяваха поименно назначенията. Трябваше му време, за да намери предател. Искаше едно единствено име – на този, който е опердалшил Маджо и му взел часовника.

След смъртта на Дебелия Андро ситуацията в държавата наистина се променяше. Той бе странен човек. Притежаваше ред качества, за които другите можеха само да мечтаят. Знаеше префектно една дузина езици и имаше огромни връзки в целия свят.

– Никога не съм бил комунист – твърдеше Андро. – Аз съм просто прагматик и когато се разбрах с руснаците, че ще пазя техните интереси, те естествено ми повярваха.

Много хора все още си мислят, че са спечелили словесните си двубои срещу него. В истински дебат това бе невъзможно. На кръглата маса Дебелия предварително се разбираше с бъдещия президент и пълен селяндур Желю Желев точно кога и как да го репликира. Имаше интерес да изглежда сломен от словото на домораслия философ. Във Великото народно събрание правеше същото, но този път с купения политик Стоян Ганев.

– По един месец съм репетирал реплики и дублики с този мангал – хвалеше се той. – Той ме напада – аз се защитавам, след което всички са доволни, обаче не става нищо.

Андро се интересуваше изключително от парите. Боравеше с огромни суми. Раздаваше на групировките вместо да взима от тях и деликатно поддържаше мира. Ценеше мъжкарството на Жоро Илиев, без да подценява ума на Маджо. Ако беше останал жив, групировките никога нямаше да станат смъртни врагове. Нито пък можеше да се разрази вече по-късната война в СИК, Дебелия Андро разбираше от интриги повече

от всеки друг. Всъщност на неговия популизъм може да се гледа като заиграване с цялата държава. Умееше да въвежда ред, когато трябва и да се прави на изключителен добряк при нужда. Ако популизмът се изучаваше в университета, сигурно щеше да бъде най-търсения професор.

Имаше навик да складира всичко в главата си. Феноменалната му памет позволяваше това. Наред с цитати от велики мислители, които му бяха нужни за политическите речи, той преспокойно боравеше с километрични банкови сметки и владееше в най-тънки подробности механизмите, по които се придвижват финансовите средства не само в България, а и в цяла Европа. Не остави нито една писмена следа, нито една цифра, нито едно изречение. Цял живот се подиграваше със съдбата и както става обикновено, накрая съдбата се подигра с него. Сега семейството му гладува, а в някоя банка по света отлежават огромни авоари.

Андро допусна само една грешка. От висотата на огромния си интелект и на стабилното си социално положение той подцени дребните риби. И те го убиха.

Глава VIII

Карамански приличаше донякъде на панаирджийските човечета „Иванчо–изправанчо“. Колкото и да го тъпчеха винаги се изправяше на крака. Кокаинът също го държеше в постоянна кондиция и го караше да се чувства поне с двацет сантиметра по-висок и четиридесет сантиметра по-широк в раменете, макар че не можеше да му се отрече комбинативния и бърз ум. От убежището си в хотел „Хранков“ той внимателно наблюдаваше какво става.

Жоро не се намесваше в събитията. Опитваше се да съхрани империята на брат си. Слухът за побоя над Маджо бързо се разчу и авторитетът му стремително слезе към нулата. За Карамански това вече беше знак да се развихри.

Първата му работа бе да зароби един полковник от МВР. Назначи го уж като началник на охраната си, но всъщност му трябваше да го отървава, ако случайно го спрат патрули някъде из провинцията. До такава степен придоби влияние над него, че дори го научи да смърка кокаин. Вилнееше из цялата страна. Намерението да създаде своя застрахователна компания отдавна зрееше у него. Нарече я „Корона Инс“. Искаше да забие първия пирон в ковчег на групировките така, както не го бе правил никой преди него. Откри офис в центъра на родния град на братята

Илиеви. Надписът „Корона Инс“ цъфна на пъпа на Кюстендил. Извика поп за водосвет и накара полковника лично да пререже лентата.

Още същия следобед Карамански отпраши за родния си град Дупница. Там колеше и бесеше старият приятел на Жоро от затвора, Златистия. Сега Жоро го беше отлъчил от ВИС, защото не допусна офиса им в града. Когато СИК отвори офис, Златистия нахлу в него преби представителя и се изпика върху гърба му.

– Няма ВИС, няма СИК...тук има само „Злати Инс“ – рече се навсякъде той. – Никой друг не може да се разпорежда в Дупница!

На Карамански не му пукаше от никакви златисти, цветисти и всякакви други местни герои. До вечерта откри офис на „Корона Инс“ и в Дупница. Имаше водосвет естествено, а полковникът отново срязва лентата. После цялата група се почерпи яко с кокаин и уиски.

Колкото и да беше куражлия, Златистия все пак имаше страха на Карамански. Не посмя да се изправи очи в очи с него. Сипеше закани по всички заведения, но не предприемаше нищо.

– Носят се слухове, че она се кани да те разсипе? – предупреди шефа си полковникът.

– Кой бе? – подскочи Карамански.

– Някакъв златист...

Това бе напълно достатъчно за Карамански. Нахлу в къщата на Златистия с цялата си дрогирана банда и започна жестоко да го налага. Изненадата дойде от майката на Злати, която се втурна да защитава като лъвица сина си. Биеше се смело и самоотвержено. Накрая се докопа до телефона и повика полиция. Пред къщата се струпаха три градски патрулки. Арестуваха Карамански и хората му, след което безцеремонно ги натикаха в ареста. Там прекараха нощта. На другата сутрин пред полицията ги очакваше полковникът. Той единствен се беше отгървал. Като видя какво става, просто избяга с колата.

– За какво ти плащам? – седна намръщен до него Карамански.

– Нямахте как – повдигна безпомощно рамене полковникът. – Лошото е, че има нещо още по-лошо...

– Казвай!

– Разбили са ти офиса в Дупница.

– Ще го убия т'ва копеле!

– Има по-лошо от най-лошото...

Този път Карамански наистина се издненада. Потри слепоочията си и втренчено изгледа полковника.

– Запалили са ти офиса в Кюстендил. Изгорял е напълно – едва

намери смелост да му каже полковникът.

Прибраха се в София в изключително мрачно настроение. През целия път си разменяха бутилка уиски, а за мезе шмъркаха кокаин. Минаха информативно през офиса в Люлин-3, но там нямаше никой. Сетне отново излязоха на околоръстното. Карамански се държеше, обаче полковникът беше новобранец в кокаина и вече не знаеше на кой свят се намира. Всички коли наоколо ги дразнеха.

– Давай по-бързо – подвикваха те постоянно на шофьора. – Минавай го тоя селяндур, майната им на катаджиите!

Някъде около Филиповци застигнаха военен камион. В каросерията му се возеха петнайсетина войничета. Движеше се бавно и трмаво, а на всичко отгоре не даваше път.

Полковникът изпитваше неясна вина за снощната случка. По принцип да наемеш офицер от МВР означаваше да си хвърлиш парите на вятъра. Повечето бяха страхливи и изключително алчни. Интересуваше ги най-вече софрата. Полковникът обаче искаше да се задържи по-дълго в „Корона Инс“ и реши да извади пистолет, за да сплаши шофьора на камиона отпред. Войничетата откровено започнаха да му се подиграват. Изобщо не го взеха насериозно. Дори един от тях му показа среден пръст.

– Стреляй, ше им еба майката! – развика се бесен Карамански. – Стреляй бе, тъпак!

Полковникът съвсем вече не знаеше кое е ляво и кое е дясно. Без да му мигне окото изпразни целия пълнител по камиона. Един от куршумите проби резервоара, а последният го одраска и от искрата камионът избухна в пламъци. След което се блъсна в идващ отсреща трактор. Войничетата изгоряха като факла.

Карамански се покри още същата вечер. Полковникът не остана с него. Отиде в Министерството на вътрешните работи и се предаде. Разказа на военния следовател случката открай докрай. Повярваха му напълно. Виждаха го, че все още е пиан и дрогиран. Изчакаха го да изветрее и го вкараха при министъра.

– Заслужаваш да те застрелям, полковник! – посрещна го студено той.

– Виноват, господин министър!

– Слушай ме сега внимателно! Военен камион се е сблъскал пред очите ви с трактор и се е запалил. Ясно ли ти е?

– Ясно – отвърна смаян полковникът.

Той нямаше откъде да знае, че въпросът вече бе обсъждан на най-

високо ниво. Съображенията бяха чисто политически. Нито едно правителство не можеше да остане на власт, ако се разбере, че полковник от полицията стреля по военен камион и избива четиринайсет войничета, заедно с техния офицер.

Откриха Карамански без никакви усилия. Той отново беше нашмъркан и се излежаваше във фойето на хотел „Хранков“. Министърът го посрещна абсолютно безцеремонно.

– Да не си продумал за снощния случай, кретен такъв! – развика се той. – Видял си катастрофа и си хукнал да помагаш.

– Така си беше – ухили се нагло Карамански.

– Имаш късмет, глупав тарикат! Отърва кожата. Но ако чуя една дума, смятай се за мъртъв!

Следствието по странната катастрофа започна веднага и още на третия ден затъна до гуша във взаимно изключващи се хипотези. Прехвърляха го от прокурор на прокурор, докато се забрави. Единственото оцеляло войниче изчезна някъде в чужбина и до ден днешен никой не го знае къде е.

Така наречената разследваща журналистика също даде своя принос, за да не се разбере истината. Излязоха всевъзможни версии, една от друга по-фантастични. Тъй като МВР засекрети всички данни, а те черпеха информация предимно оттам, този път глупостите им надминаха всичко писано досега. В един от най-тиражните вестници излезе дори информация, че произшествието е заснето от спътник.

Десетина години по-късно военният прокурор Николай Колев, който първи пое делото, бе застрелян пред дома си с пълна мрежа продукти в ръка. Човекът се връщаше от пазар.

Глава IX

Когато видях Венци с автомат пред входа си и реших да го застрелям и на другата вечер Мелания слезе изненадващо от колата му, вече бях убеден, че живота ми ще се промени коренно. Тя навярно беше заключила кафенето и до един час трябваше да се върне, за да легне при мъжа си. Все още бях бесен, но си давах сметка, че Мелания е свидетел. Макар и долнопробна курва, не ми се искаше да убивам невинен човек. Същност какво и беше невинното? Нали точно заради нея загубих най-добрия си приятел.

След известно време двамата наистина отново излязоха. Венци я

качи на колата си отново, очевидно, за да я върне у тях.

Прибра се след петнайсетина минути, паркира и спокойно тръгна към входа. Там го причаках аз. Извих мълниеносно ръката му, опрях пистолета в хълбока и дръпнах предпазителя. Шумът от метала отекна в нощта като звън на камбана.

Венци беше смело момче и носеше душа на престъпник. Изобщо не се уплаши. Реагира съвсем спокойно, дори с безразличие. Стресна се леко едва, когато чу гласа ми:

– Тръгвай пред мен!

– Защо не ме застреляш тук?

– Не е твоя работа – поведох го аз по тъмните улички. Вече минаваше три часа след полунощ. Всичко в мен бушуваше и няхах никакво намерение да му простя. Просто се чудех къде точно да му тегля куршума. Венци продължаваше да се държи спокойно, но когато навлязохме в пустата градинка усетих, че нещо в него трепна. Той знаеше, че съм изключително импулсивен. В определени моменти от мен можеше да се очаква всичко, дори неща, за които по-късно щях да съжалявам. За всеки случай реших да го изведа на по-светло място, където щеше да ми бъде по-трудно да го застрелям. Опитвах се по всякакъв начин да укротя гнева си. Той обаче не стихваше. След градинката влязохме в двора на училището. Тук с Венци бяхме играли футбол като деца, бяхме гонили момичетата, бяхме преминавали от клас в клас и винаги заедно.

– Помниш ли даскала по физическо? – подхвърли ми той през рамо.

– Върви напред и не се обяснявай – подпрях го още по-силно с пистолета аз.

Вече наистина няхах представа какво точно правя и къде отиваме. Венци трябваше да си получи заслуженото. Мина през ума, че най-малкото, което заслужава е да бъде унижен. Да му кажа всичко, каквото мисля за него, а той да слуша виновно, с наведена глава. И чак след това да дръпна спусъка.

Подминахме двора на училището. Пресякохме уличката и влязахме в двора на близката детска градина, в която се бяхме запознали с Венци като петгодишни хлапаци. До оградата имаше дървена къщичка, построена още в годините на нашето детство. Натиках го вътре, за да не ни видят случайно минаващите хора на вече поразбудилата се София.

– Седни! – бутнах го на едната пейка, а сам се настанях на отсрещната. Беше толкова тясно, че нямаше къде да ми избяга. – Имаш ли да ми кажеш нещо? – започнах да си играя с пистолета аз. Въртях го на показалеца си и внимателно наблюдавах Венци. Той не обели и дума,

което още повече ме ядоса. – Имаш ли да ми кажеш нещо? – повторих аз.

– Прави каквото си намислил...

Познавах добре психологията на жертвите и въпреки, че Венци наистина не беше от страхливите, прекрасно усещах, че блъфтира. Навярно предполагаше, че гневът ми е отминал и едва ли ще го застрелям.

– Ще те оставя жив – насочих за миг пистолета към него, – но преди това ще те гръмна в коляното, за да те осакатя.

Този път Венци наистина се стресна. Знаеше, че това е напълно възможно.

– А ти имаш ли да ми казваш нещо? – отмести се леко встрани той.

– Какво по-точно? Примерно това, че ме чакаше с автомата пред входа ли?

– Ти изуча приятелката ми.

– Тя не ти е никаква приятелка, а пълен боклук.

– Боклук, ама мой.

– Като е толкова твоя, какво прави сега в леглото на оня Чук? Пък и нали Чука ти беше приятел, защо му взимаш жената? Дали ще сме един, двама или петима, за мен няма никакво значение. Знаеш, че не съм я изнасилвил.

Този път Венци замълча и най-сетне сведе глава. Беше му криво, но на мен изобщо не ми пукаше.

– Освен това за малко да провалиш акцията по връщането на парите на Амигоса – продължих безмилостно аз. – Остави ни да се оправяме сами с Никеца.

– Нали сте свършили работа – повдигна равнодушно рамене той.

Очаквах да се защитава, но изглежда не се чувстваше виновен.

– И това ли ми е наказанието? Да ми треснеш гаджетото?

Не му отвърнах нищо. Венци изненадващо се раздвижи, изпъна гръб и замени мълчанието си с поток от думи:

– Помниш ли Андрейчо с откъснатите ръце? Той беше твой приятел и аз се запознах с него покрай теб. Колко пъти си му пращал пари в Австралия?

Въпросът му дойде като гръм от ясно небе и аз само повдигнах рамене.

– Николко. А аз му пращам всеки месец, макар че печеля много по-малко от теб – разстри слепоочията си Венци. – Какво стана с Марин и Илиян, крадците които охранявахме едно време? Ти ли нареди да ги напупят като клечки за зъби и да им вземат парите?

Нямаше какво да му отговоря.

– С колко от нашите бивши съученици и приятели в квартала говориш? С тези, които сме играли като деца и които са нашето минало? И защо ошави и тях и бащите им?

– Защото са боклуци.

– Симо ние не сме боклуци, така ли? Понеже сме в групировките.

– Не съжалявам за нито един от тези пикльовци – обадох се найсетне аз. – Ние с теб сме случайно в този квартал, а те всичките са деца на високопоставени комунисти, който приватизираха държавата. А ти помниш ли как като деца ни се подиграваха, защото на тях им носеха скъпи играчки и дрехи от чужбина, а ние ходехме като хъшове? Това помниш ли го? И сега същите тези фанфарони си направиха фирми, карат супер скъпи коли и се държат отново като господари. Щавел съм ги и ще ги щавя докато съм жив. Нямам намерение да поздравявам нито един от тях.

Венци отново се отпусна и за пореден път млъкна. Аз обаче отново побеснях.

– Ти не взимаше ли процент от ошавените? – развихах се. – Не взимаше ли процент от Марин и Илиян? Не взимаше ли процент от всичко каквото съм правел?

– Взимах – кимна Венци. – Но ти не знаеш нещо много важно – след това им връщах моя процент до стотинка.

– Значи не стига дето искаш да ме разстреляш заради една курва, ами си ме предавал през цялото време? – съвсем се разбеснях аз. – Всявам страх у тези хора, за да мога да ги доя, пък ти през същото време им се подмазваш. Да не би да искаш да влезеш в някоя от техните комунистически фирми? Това ли е мечтата ти? Или пък си се научил да играеш на два фронта? Чакаш да видиш кой ще оцелее и се закачаш за него?

– Довърши си работата? – небрежно посочи пистолета Венци.

– Коя работа? – дръпнах се аз.

– Да ме застреляш.

– Ще го направя, когато реша.

– Никога няма да го направиш.

– Защо?

– Защото съм ти единствения приятел. Следващите една две минути в къщичката се възцари гробовна тишина. Не обичах да разигравам театър. Обикновено бях откровен докрай. Но този път се направих на развълнуван. Захвърлих пистолета и с Венци си стиснахме ръцете. Сетне се прегърнахме. Той съвсем искрено, аз фалшиво.

Тръгнах си сам за вкъщи. Вървах спокойно по безлюдните улички, но в мен вреше и кипеше. Изобщо не бях простил на Венци. В един момент просто си помислих, че той може да влезе в бъдещите ми планове. Трябваше ми смел и решителен човек, който да ми е верен до гроб. А Венци беше точно такъв. Сантименталните глупости за детството и ощавените приятели изобщо не ме трогнаха. Ядосваше ме нахалството на бившия ми приятел, както и наглостта му да ми наговори всичките тези неща. Най-мразех да атакуват съвестта ми. Освен това щом се намират хора, които се осмеляват да се оплакват от мен, значи не съм си свършил работата добре. Заблуждавал съм се, че съм се издигнал достатъчно, за да не смеят дори и пред себе си да споменат името ми. Никога не се криех от истината. Не се скрих и сега.

Дадох си ясна сметка, че има един път към върха. Трябваше да стана още по-брутален и жесток.

Глава X

На другия ден на сутринта се облякох с подобаващите дрехи и окачих всички ланци, гривни и подобни дрънкулки. Не ги обичах, но ги носех понякога. Те бяха част от играта. После извадих от гаража колата си за специални случаи – едно сребристо БМВ 7 и след половин час паркирах пред зала „Диана“. Намерих стария си треньор Гъза същия какъвто го оставих. „Доносниците нямат възраст!“ – мина ми през ума. Треньорските му похвати не бяха се променили.

Просто беше сменил терминологията. На нас ни казваше: „Тренирайте за да станете герои на социалистическия труд!“, сега убеждаваше младите момчета с лозунга: „Тренирайте, за да станете достойни бизнесмени! Виждате, че всичко е в ръцете на борците!“

– О, как си? – лицемерно ми се зарадва той. Мразеше ме повече, отколкото го мразех аз, но нямаше какво друго да стори. – Елате момчета да ви запозная с един голям мъж! – развика се Гъза. – Левент и половината, ама стана такъв, защото тренираше! От мене тръгна.

– Така е – потвърдих присмехулно аз. Истината беше, че Гъза не само не ми помогна, но ми съсипа и кариерата. После се отделихме на неговата треньорска пейчица и Гъза тутакси започна да се оплаква:

– Да знаеш, Жоро, че спорта е в окаяно състояние! Стана много помизерно отколкото, когато тръгнахме. Нуждая се от спонсори, братче! Направи нещо по въпроса!

– Какво ти трябва?
– Ами гледай например... нямаме представителни анцузи...
– Добре. Ще поръчам да ви ушийт и да ви ги донесат. Дай ми само мерките.

– И лагери вече не правим, братче!
– Ние работим с много хотелиери, ще ви уредя един лагер, бъди спокоен.

– Абе ти си зает човек – започна да го усуква Гъза. – Я ми открий една сметка аз ще се погрижа за всичко...

Напуши ме страхотен смях, но се сдържах. Старият ми треньор си беше останал същия мерзавец, какъвто го помнех. Междувременно бях забелязал едно много интересно момче. Не изглеждаше много яко и стоеше малко отпуснато. Но прилагаше великолепно трудни хватки и преборваше момчета дори от по-високи категории.

– Ще си помисля за сметката – казах на Гъза и насочих вниманието му към борчето. – Този какъв е?

– Много е добър в залата – отвърна ми той. – Направо няма равен. Обаче като излезе на тепиха си глътва езика. Няма психика на състезател. Мислех дори да го изгоня, но той се оказа с други качества.

– Какви качества?

– Ами то сега, нали мизерия, та останах без гуми за колата. И ей този пехливанин ми ги достави за една нощ.

– Искам да поговоря с него.

– Ами ето ти го – вдигна се Гъза и плесна с ръце към другите: – Айде, пехливанчета, при мен!

На тепиха остана единствено момчето, което си бях набелязал. Привиках го с едва забележим жест. Той тихомълком се приближи. Изглеждаше изключително кротък, с буйни руси коси и сини очи, но в погледа му имаше нещо твърде налудничаво.

– Как се казваш? – попитах го.

– Серафим – отвърна ми той.

– Откъде си?

– От Орландовци.

– В кое заведение ходиш?

Серафим понаведе глава, изгледа ме отдолу нагоре и ми каза името на заведението. Знаех ги всичките, защото ние ги застраховахме и ние ги охранявахме. Ставаше дума за кафене, където се събираха само бивши, настоящи и потенциални престъпници.

– Довечера ще ме чакаш там!

– Ще те чакам – съвсем сериозно ми отговори Серафим. После се присъедини към групата.

Вече бях сигурен, че няма да каже нищо на моя бивш треньор. Нито пък аз имах намерение да го осведомявам за каквото и да е било. Дойдох да вербувам нов верен човек до себе си и го намерих от раз. Следващата ми стъпка бе да заобиколя залата и да спра до басейна. Паркирах нарочно колата така, че да се вижда отвсякъде. Пресякох моравата. Седнах на едно от треньорските столчета без да обръщам никакво внимание на кудкудякането на момичетата. Те много харесваха хубавите коли и борците с ланци, но аз се бях вторачил само в едно от тях. Познавах го още от училище. Казваше се Ася.

Ася тренираше тогава плуване и влезе в първи курс, когато аз завършвах. Веднага ми направи впечатление. Обичах да я гледам като тренира. Една вечер тя си забрави тренировъчната дъска, аз я прибрах и на другия ден я занесох в стаята ѝ. Така се запознахме. Нищо повече.

След време разбрах, че Ася е приятелка на много от момичетата от моя курс. Извиках една от тях, с която се чувствах по-близък, и ѝ казах:

– Предай на това момиче, че някой ден ще се ожена за нея.

– Нищо друго? – погледна ме учудена моята съученичка.

– Нищо друго.

И ето сега седях на треньорското столче, решен след снощната случка да променя коренно живота си, вторачен в същата тази Ася.

Синхронното плуване е изключително тежък спорт. Повечето от фигурите се правят под водата, но винаги, когато изскочиш на повърхността, трябва да го правиш с усмивка. Това е едно от задължителните условия. Ася разбира се забеляза, че я гледам. Позна ме веднага. Завъртя сложен пирует под водата изскочи като нимфа над повърхността и се усмихна. Усмивката ѝ обаче не беше дежурна, а предназначена точно за мен. Коремът ми леко се сви. Беше станала много по-хубава, отколкото очаквах. Изобщо не ме интересуваше, дали за нея ще бъде добре или зле. Никога не се отклонявах от това, което съм намислил. Ася щеше да стане моя жена, независимо от цената.

След около половин час Ася излезе от съблекалнята и се запъти към автобусната спирка. Настигнах я с колата и отворих прозореца на от срещната врата.

– Качи се да те закарам! – наведох се аз.

– Не ме попита къде отивам – отвърна ми непринудено тя.

Беше чисто девойче от спорта, но от една страна на тази възраст хубавите автомобили и момчетата с много пари правеха впечатление, а от

друга страна ме познаваше още от училище и нямаше от какво да се бои.

– Не се притеснявай, няма да те нося на гръб – отворих вратата аз.

– Благодаря – седна грациозно до мен Ася. Потеглихме към дома ѝ, но разговорът не потръгна.

Бях свикнал да говоря само с курви. С тях се разбирах прекрасно. Нито аз знаех какво да ѝ кажа, нито тя на мен.

– Защо не тренираш вече? – попита по едно време момичето.

Чудех се какво да ѝ отговоря. Беше съвсем очевидно защо не тренирам.

– С много злато си се накичил? – простодушие се опита да поддържа разговора Ася.

Нямаше как да ѝ обясня, че това е част от униформата, затова отново си замълчах. Освен това говорех по навик на жаргон, пък и се страхувах да не изтърся някоя простотия. И все пак накрая не издържах.

Малко преди да спрем пред нейния вход, по навик попитах:

– Нямате ли някой крадец във вашия квартал, да го ощавим?

– Какво? – погледна ме изумено Ася.

– Ами ... – размахах ръце аз. Очевидно думите не ми вършеха никаква работа и се опитвах да се оправдая с жестове.

– Има един... много лош... – погледна ме нажалено Ася. – Постоянно мъчи малките котенца.

Така завърши първата ни среща.

Глава XI

Вечерта наистина отидох на срещата със Серафим. Кафенето се оказва някакъв смотан трафопост с покер-машини, билиярди и други играчки за начинаещи престъпници. Той веднага скочи, готов да тръгне. Върнах го на мястото му и седнах до него. В тези среди винаги е било много важно околните да разберат, че зад теб седи мощна организация. Видът ми съвсем ясно подсказваше към кои принадлежа. Паркираната отпред кола – също. Респектът към борците по онова време бе изключителен.

После със Серафим обиколихме нощна София и се спряхме на един от най-люксоznите ресторанти. Вътре ни посрещнаха, както бяха свикнали да слугуват на хора от нашата групировка.

– Какво ще пожелае, младият господин? – обърна се сервитьорът

към Серафим и той на секундата си глътна езика. Никога не бяха го наричали така. Нито пък бе виждал подобна обстановка.

– Ами не знам точно, обърка се момчето.

– Остави на мен – успокоих го аз. Изчаках да мине смущението му и деликатно започнах да го разпитвам: – От какво семейство си?

– Нито бедно, нито богато. Най-обикновено.

– Искаш ли нещо специално от живота?

– Амиии... нищо особено. Но ме е яд да гледам, такива като мен в скъпи коли и с много пари. Момичетата ме харесват. Излизат по един път с мен и като разберат, че джоба ми е празен, вече дават заето.

– Какво крадеш?

– Нищо – повдигна рамене Серафим. Доби такъв невинен вид, че чак ме разсмях.

– Слушай, хлапе! – тупнах го по рамото аз. – Викам те за работа и тя е престъпна. Имаш ли куража да се изправиш лице в лице срещу такива като теб и да я вършиш?

– Не съм опитвал – погледна ме със сините си очи Серафим и аз веднага усетих, че това е човека, който ми трябва. – Но мисля, че ще се справя!

* * *

Излязохме от ресторанта след десет часа. Обиколихме още веднъж центъра на София и някъде около „Мария Луиза“ ми хрумна как точно да го изпробвам. По онова време левът се срутваше неудържимо, чейнчбюрата работеха денонощно и всички бързаха да си обменят левовите в долари. Пред едно от тях, забелязах голяма опашка. Спрях от другата страна на улицата и погледнах към Серафим:

– Искам да си набележиш един и да го ограбиш.

– Нямам проблем – отвори вратата на колата той и без да се бави пресече улицата.

Наблюдавах внимателно всяко негово действие. Избра най-правилното място, далеч от обсега на камерата. Не привличаше внимание и на пръв поглед не пречеше на никого. После огледах опашката. Имаше всякакви хора, но вниманието ми привлече възрастен човек с вид на клошар. Без съмнение той беше най-удобен за атакуване. Серафим обаче избра мъжа пред него. Беше елегантен, около четиридесетгодишен с дипломатическо куфарче в ръка. Изчака го да си обмени парите, тръгна редом с него под най-ярките светлини на булеварда и за моя изненада, внезапно опря пистолет в слепоочието му. Онзи веднага му даде

куфарчето си, след което бръкна в джоба на пардесюто и му връчи някакви банкноти. Серафим сви в първата пряка със завидно хладнокръвие и докато онзи викаше полиция, обиколи квартала, мина покрай трамвайната спирка и влезе в колата.

– Действаш безразсъдно – нахоках го аз. – Трябваше да го издебнеш в някоя тъмна уличка. Колко пари ти даде?

– Десет марки.

– Трябваше да тръгнеш със стареца зад него. Гледаш го смотан, но във всички случаи е реститут с много пари.

– Взех куфарчето.

– Какво има в него?

– Не знам – отвори го хлапакът.

Изненадата наистина беше огромна. Вътре се търкаляха ябълка и вестник.

– Нещо да ми кажеш? – подсмиввах се аз. – И откъде този пистолет? Трябваше да знам за него.

– Той е газов.

– Друг път не ми се прави на престъпник–любител. Нещата, за които те наемам не са толкова наивни.

– Исках да ти направя впечатление – погледна ме извинително Серафим.

Разбирах го добре. Това беше синдромът на новобранците.

Серафим и Ася се оказаха съученици в спортното училище – дванайсетокласници от един и същи клас Всеки ден ходех да ги вземам с колата, като паркирах едва ли не пред класната им стая. Дечурлигата ги гледаха с възхищение и захлас. Всички се възхищаваха на хубавите коли, но още по-голямо впечатление им правех аз. Борците бяха мит. По пътя стоварвах някъде Серафим и откарвах Ася до вкъщи. Вечерно време ги извеждах в луксозни ресторанти и те искрено се радваха. Учудваше ги вниманието и уважението на персонала, което не бяха срещали досега, както и луксозната обстановка. Нямах никакво намерение да ги вкарвам в моите среди. Ася пазех за себе си, а Серафим отдавна бях предвидил за тайно оръжие.

– Слушай ме, момче – обясних му един ден ситуацията аз. – Ако те вкарам в организацията, ще те командват един куп хора от мен нагоре. Каквото и да направиш, си длъжен да внесеш лептата си. Няма да имаш никаква самостоятелност.

– А така как става?

– Така аз съм ти единственият началник. Правиш каквото ти кажа и

получаваш достатъчно. Заработеното от теб си остава неприкосновено.

– Дадено, шефе! – съгласи се той.

С Венци обаче решихме да започнем самостоятелен бизнес. Именно заради това го бях пожалил. ВИС и СИК не позволяваха да се крадат коли, защото те ги застраховаха. Въпреки, че бизнеса с наркотици започнахме ние, Женята го завладя напълно. Ако искахме да вербуваме дилъри и да разкриваме територии, той ни даваше най-крайните, където не се продаваше нищо. Мен обаче ми беше паднало пердето пред очите и вече никой не ме интересуваше. Решихме да крадем само тежки лимузини, които носеха много пари. Не ни се работеше на дребно.

Венци беше изнамерил отнякъде двама крадци, които имаха канал до Испания. Това ни устройваше напълно. Трябваше обаче да измислим нова стратегия, защото повечето от баровците се возеха със шофьори, които седяха в джиповете, докато те пируваха или си вършеха бизнеса. И тази задача естествено се падна на мен.

Обикаляхме София с една съвсем невзрачна кола – фиат „Ритмо“. Едва се побирахме в нея. Избирахме обикновено района около Цариградско шосе, за да можем да се измъкнем от него на пълна скорост от една страна и защото гаражите ни бяха в Герман и Лозен от друга страна. Етюдът на Венци се състоеше в следното: Прилижаваше се примерно до джип Mitsubishi Pajero с мрежичка, в която кротко лежаха два най-обикновени хляба. Мустакатият и строг шофьор вътре, по всяка вероятност бивш милиционер, го проследяваше с безразличие и отново се съсредоточаваше към футболния мач или каквото там слушаше по радиото. Тогава Венци изведнъж се връщаше и с най-невинното изражение на лицето си го караше да свали стъклото.

– Търся улица „Хаджи Смион“? – питаше той.

– Няма такава улица – отвръщаше му онзи, но вече бе късно.

Венци изваждаше автоматата, който стоеше под якето му и безапелационно му нареждаше:

– Отвори другата врата!

Тогава влизах аз. Бившето ченге и настоящ шофьор, обикновено беше професионалист. Когато отмъкнахме точно от това Pajero, мустакаткото изобщо не се уплаши и ръката му бавно пропълзя към кобура на пистолета. Аз го изпреварих. Взех оръжието, а след това и мобилния телефон. Оттук нататък не представляваше никаква трудност да го извърлим на улицата. Венци се качи отзад, а единият от крадците потегли с мръсна газ. Другият вече беше подкарал фиатчето по маршрута към гаража. Неговата задача беше да ни предупредява дали има патрулки и

по възможност така да ги увърти, че да не ни обърнат внимание. Дори ако се наложи да се блъсне в тях. Понякога преди Герман и Лозен полиците правеха блокада. Обаче нашия човек във фиатчето или ни предупреждаваше своевременно, или предизвикваше луд скандал. Така се добирахме до гаража. Оттам колата заминаваше по каналите за Испания.

Самостоятелният ни бизнес започна доста успешно, но криеше много рискове. Съзнавахме го и се пазехме.

Глава XII

В ония години тежките коли в България не бяха толкова много и се наложи да минем на по-леки класове – предимно мерцедеси. На всичко отгоре двамата крадци се оказаха доста страхливи. Имаха известно основание, защото бяха многократно бити, стреляни и преследвани, така че поискахме от тях да ни обучат. Нито аз, нито Венци можехме да декодираме ключалките, но колите с обикновена аларма не представляваха никаква трудност. Разработихме изключително проста схема. Аз разбивах с меч лапа ключалката на шофьорската врата и мигновено отварях предния капак, пред който вече стоеше Венци. Той изтръгваше кабелите на алармата, един от крадците се наместваше на шофьорското място и потегляше към гаража. Правехме го обикновено по обяд, когато бизнесмените се хранеха или правеха обичайните си срещи. Бизнесът наистина потръгна. Понякога се случваше да вкараме две тежки и десетина по-леки лимузини в гаража за седмица.

Никога не разговаряхме за Мелания. Беше някакво негласно споразумение. Бедата беше там, че аз не преставах да мисля за нея, а Венци естествено продължаваше да посещава кафенето.

Един ден се оказа особено успешен. Още преди десет часа успяхме да задигнем две лимузини и да ги откараме в гаража. В най-добро настроение отидох да взема Ася от училище, но нея я нямаше никаква. Повъртях се наоколо и реших да изчакам. След петнайсетина минути тя се появи с някакъв свой съученик. Момчето изглеждаше съвсем невинно, голобрадо хлапе и доколкото можех да съдя по фигурата му, най-вероятно лекоатлетче. Дватама вървяха спокойно и си говореха нещо съвсем приятелски. На мен обаче кръвта ми кипна. Годините в мутренския бизнес явно си даваха отражението. Не можех да си представя мое момиче да излиза с друг.

– Ебе ли те този? – нахвърлих се върху Ася.

Тя ме погледна ужасена, загубила ума и дума. Не беше свикнала да ѝ говорят така.

– Ела тук! – привиках момчето. – Падни на колене! Обещай ми, че повече никога няма да излезеш с Ася, дори да ти се моли!

Лекоатлетчето се срина пред мен. Не искаше да отнесе пердаха за нищо, видимо се чувстваше безкрайно унизен, обаче нямаше какво да стори.

Вече в колата Ася ме погледна плахо и тихо промълви:

– Такъв ли си бил?

– Извини ми се! – ударих волана аз, макар че всъщност извинението трябваше да дойде от моя страна.

– Не смея да излизам повече с теб.

– Човек от моята среда и на моето ниво, не може да си позволи приятелката му да си купува дори мекици с друг мъж.

– Разбрах – наведе глава Ася и не продума преди да стигнем до кафенето на Мелания.

Всъщност няхах представа какво правя. От една страна исках да покажа на оная курва, че имам изключително чисто момиче за приятелка, от друга страна желанието ми да я видя бе по-силно от всякога. Тя наистина стоеше зад бара. Веднага притича да ни обслужи.

– Как си, скъпа? – попитах я аз, докато Ася смаяно гледеше неприличната за нея обстановка. – Донеси две кафета!

– Имаш ги – врътна се Мелания и грациозно се понесе към работното си място.

Забави се доста. Видях я два пъти да влиза и да излиза във вътрешното помещение. Накрая ни донесе кафетата и се наведе над мен:

– Можеш ли да дойдеш отгатък? Мъжът ми иска да говори нещо с теб.

Знаех прекрасно, че Чука не стоеше през деня в кафенето. Моташе се някъде из града и се правеше на бизнесмен. Наредих небрежно на Ася да ме чака и влязох във вътрешните помещения. Това, което намерих изобщо не ме изненада. Мелания седеше на колене с разголени гърди и похотливо ми се усмихваше.

Има най-различни курви, но Мелания не приличаше на нито една от тях. Можеше да ти извади душата с клечка, с навита около нея памук, а можеше да те набие и на кол. Беше права, че всички се завръщат някой ден при нея. Разкопча ми ципа и ми отвъртя такъв минет, че забравих на кой свят се намирам. После преспойно се изправи, сякаш нищо не е било. Дори не си изми зъбите.

– Тази ли ти е приятелката? – попита ме тя.

– Да – отвърнах. – Чисто момиче, а не пачавра като теб...

Мислех си поне, че съм я засега, но тя се разсмя толкова гръмогласно, колкото можеше да го направи само курва от класа.

– Сериозно ли ми говориш?

– Съвсем сериозно. Ще се жена за нея.

– Ти си луд!

– Защо?

– Защото си най-обикновен престъпник и все някой ден полицаите ще нахлуят в дома ти. Как ще те защити тогава твоята непорочна девица? Най-много да избяга при майка си и на другия ден да потвърди пред ченгетата, че наистина си бандит.

– А ти какво ще направиш?

– Ще застана на вратата, за да ти дам възможност да им избягаш – тръгна пред мен Мелания. – Ако все пак те хванат, ще излезна отново на пистата и ще правя свирки, да събирам пари докато те отгърв.

– Не бързай толкова – дръпнах я аз.

– На работа съм, ако си забравил – ухили се тя. – Я ми кажи тая пикла може ли да прави такива свирки като мен?

– Ще се научи.

– И как, като ти прави само на теб? Трябва да духа поне на стотина човека, за да се научи.

– Престани да говориш глупости – ядосах се аз – и защо каза на Венци, че съм те изчукал?

– Исках да проверя дали ще се бориш за мен – въртна се Мелания и ме изгледа нагло отдолу нагоре.

– Да се боря ли? Ние щяхме да се избием!

– Знам. Венци ми разказа.

– Все пак не разбрах какво си имала в тъпата си катуна?

– Съвсем просто нещо. Ако се беше преборил докрай, на теб щях да издам къде са парите на Чука.

– Този път ще те убия! – свих юмрук аз.

– Счупи ми ръката – изпъна китката си тя. Знаех, че позира, но вече бях толкова бесен, че строших клетъчния телефон в пода. Трябваше някъде да си изляя гнева.

Взех Ася почти в движение, качих я на колата и тръгнахме да се прибираме. Тя веднага забеляза, че съм в отвратително настроение и кротко си замълча. Малко преди да спрем пред дома ѝ, ме помоли за телефона.

– Искам да се обадя на нашите. Нямам ключ.

Едва тогава изтрезнях. Нямах никакъв отговор. Не можех да и обясня нищо от това, което стана във вътрешните помещения на кафенето.

Глава XIII

Бизнесът с крадени коли се развиваше все по-успешно. Дори когато се разхождах по улицата, инстинктивно изчислявах луксозните лимузини в пари. БМВ 3–ка вървеше между шест и осем хиляди марки. Петицата стигаше десет–дванайсет хиляди, а седмицата можеше да бъде продадена дори до двайсет хиляди. От мерцедесите най-евтина беше Е класа – седем–осем хиляди марки. 8–класата спокойно заминаваше за 15 хиляди, за Е 500 Чочоне се намираха купувачи, готови да дадат двайсет хиляди, но рекордът биеше мерцедесът 600 SEL, който пласирахме между двайсет и пет и трийсет хиляди марки. От джиповете вървяха предимно Mitsubishi Pajero обикновено по петнайсет хиляди.

В нашия квартал живееше един дърт комунист, собственик на стабилна фирма от масовата приватизация. Държеше в двора си изключително апетитен мерцедес 8–класа. Всеки ден минавахме покрай двора с Венци и колата ни бодеше очите, сякаш сама казваше: „Откраднете ме!“ Мерцедесът беше паркиран почти незащитен зад телена ограда под балкона на кооперацията. Единствената истинска преграда се оказаха два свирепи ротвайлера, които собственикът пускаше вечер свободно из двора.

– К'во ще правим с тия кучета? – попитах аз Венци.

– Остави ги на мен – отвърна ми той.

Нямах нищо против, защото аз обичах животните и не ми даваше сърце да посегна дори на такива зли песове, каквито бяха ротвайлерите. На Венци обаче не му пукаше. Направи топчета от кайма с карфички и още на другия ден им ги подхвърли. Кучетата мигновено се нахвърлиха върху тях. На следващия ден вече ги нямаше.

През нощта разпределихме задачите по следния начин. Двамата гепачи прескочиха оградата и влязоха в двора, където спокойно започнаха да декодират блокиращата система на мерцедеса. Всъщност те бяха доста поизхабени и наплашени и затова носеха със себе си плоско шише с уиски, от което отпиваха за кураж. Венци застана пред къщата, покрай телената ограда, а аз заех мястото си в началото на улицата, за да следя за случайни патрулки. По това време те рядко минаваха по малките

улицы, но този път за беда се появиха. Забелязаха ме веднага. Нямах как да сигнализирам на Венци, затова изчаках да ме подминат и пронизително му подсвирнах с уста. Той веднага се омете. В движение успя да предупреди гепачите и единият от тях мигновено прескочи оградата от другата страна. Другият обаче по неизвестни причини се забави. Най-вероятно се уплаши до вцепеняване. Все пак също прекочи оградата, но откъм улицата. Ченгетата бяха четири нахъсани млади момчета и го хванаха без никакви усилия.

Гепачите се ползваха с особен статут в престъпния свят. Мадамите им се разхождаха денонощно из София в двуместни спортни коли и харчеха парите им както им скимне. Почти всяка от тях поддържаше по някой любовник–манекен, докато техните законни или полузаконни мъже крадяха автомобили, за да ги поддържат. На практика за тях не оставаше нищо друго освен риска да отнесат куршум или побой, както се случи и сега. Ченгетата направо щяха да разкъсат гепача, когото заловиха. Повалиха го с юмруци на земята и започнаха да го ритат. Нямаха милост.

– Оставете момчето, – приближих се към тях. – Ще вземете да го убие!

– Ти пък какъв си? – нахвърлиха се върху мен.

– Приятел съм.

– Значи крадете заедно? Ще те приберем с него.

– Откъде накъде? Това, че се познаваме не означава нищо.

– Какво искаш тогава?

– Искам да се разберем.

При всички акции имах навика да нося голяма сума пари. Предвиждах всякакви ситуации и исках да съм подготвен. В случая имах три хиляди марки, закарфичени с безопасна игла под пуловера.

– Трябва да имаш солидно основание, за да защитаваш този юнак! – изрепчи се най-старшият от тях.

– Ето го основанието – извадих аз парите и му ги подадох. Можех да мина и с по-малко, но исках проблема да се реши колкото се може по-скоро.

Така и стана. Вдигнах гепача от земята, обаче полицаичетата ме спряха.

– Какво още искате? – озъбих им се.

– Предлагам ти да работим заедно – отвърна им техният говорител.

– В квартала има доста коли за крадене и ако се разберем, ще ви правим отцепление.

– Защо смятате, че ще се съглася?

– Защото работиш без знанието на шефовете си.

– Откъде сте сигурни?

– Твоите босове са във връзка с нашите началници. Ако знаеха, че тази вечер ще крадете тук, в никакъв случай нямаше да ни пратят да патрулираме. Закачете отново катинара както си беше, за да не личи влизането с взлом.

– После?

– После ще поддържахме връзка. Вие ще знаете кога сме на смяна, останалото от нас.

Перспективата да работя с ченгета хич не ме привличаше. До един бяха продажни копелета, служители на дявола. Не можеше да им се вярва за нищо. Все пак реших да ги използвам поне за кражбата на този Мерцедес и на още две-три коли от квартала, колкото да напреднем. Венци също се появи отнякъде и в сравнително добро настроение всички си запътихме към къщите си. Бяхме доволни, ако не от друго, то поне от начина, по който ни се размина. Разделихме се на тролейбусната спирка. Венци сигурно тръгна да разказва на Мелания как е преминала акцията и защо този ден няма да и връчи поредната сума мангизи. Беше обсебен до такава степен от нея, че търчеше към кафенето, като малко дете към майка си. Аз се прибрах у дома и легнах веднага да спя. Имах лош сън. Тази нощ обаче заспах почти веднага, затова много се ядосах, когато ме разбуди настойчиво натиснатия звънец на външната врата. „Господи... – помислих си, – оная курва сигурно пак е казала на Венци за свирката, която ми направи!“ Заредих pistolета и внимателно се приближих към вратата. За огромна изненада видях през шпионката по-синялото лице на Крейзи.

– Какво правиш тук? – отворих му аз.

– Измръзнал съм, братко, пусни ме да вляза – примоли се той. – Ед-ва дочаках първите трамваи.

Беше облечен почти лятно посред зима и трепереше като лист хартия на вятър. Направих му чай. Трябваше му повече от петнайсет минути докато се освести и да започне да обяснява присъствието си по-смислено.

– Славчо ме изгони от ресторанта, след като не можах да ви удържа и го хванахте на калъп с келнерката.

– Съжалявам, Крейзи! – не успях да удържа смеха си аз. Познавах му всичките пинизи още от времето, когато се опитваше да ме отгърве от войниклъка. – И къде отиде?

– Прати ме в казино „Рич“, отпред, на портала. Да пазя колите на баровците.

– Пак не е лошо!

– В ресторанта си бях екстра. Топличко, уютничко, запознаваш се с добри хора. А в казиното идват само сикаджии.

– Да, ама правят оборот.

– Пука ми за оборота. Славчо ми нареди да влизат само с костюми и вратовръзки, а те пристигат по къси гащи и маратонки. Обадя ли се, винаги ми отвъртат по някой шамар.

– Правят го, за да те постопят.

– Топлят ме те... добре че се намират и балами, на които вземам пари, уж да им пазя колите. Ама и там стана бяля.

– Каква бяля бе, Крейзи?

– Едни ми дадоха десет марки и аз нали съм вечно, гладен отърчах да си купя сандвич. Напуснах си поста така да се каже...

– И?

– Като се върнах не забелязах нищо особено, обаче след един час ония излязоха и ми викат: „Къде ни е колата?“ Какво да им кажа? Накъдето и да гледам колата я нямаше.

– Сериозно? – не успях да сдържа този път смеха си аз.

– Съвсем сериозно.

– И ти какво направи?

– Върнах им десетте марки.

– Браво на теб.

– Браво, ама Славчо ме изгони и от „Рич“.

– И какво ядеш?

– Абе за ядене, не съм останал гладен. Имам си едно прозорче в „Олимп“ и си крада пиленца, кокошчици, туй онуй... Кеш пари ми трябват братко!

– За какво?

– Братовчедката забременя, няма как да платя аборта.

– Толкова ли не можеш да изкараш някой лев?

– Изкарвам понякога. Чукам разни педерастии в „Олимп“ и в „Рич“. Сега обаче и този бизнес пресъхна.

– Ето ти двеста и петдесет лева – връчих му сумата аз. Беше ми дошъл до гуша с неговите дивотии и измислени драми. Все пак реших да се възползвам от случая и да науча нещо ново около „Олимп“. – Какво става около Славчо? – попитах.

– Абе прибра изцяло за себе си ресторант „Харпун“ на морето. Уж

бяха партия с Маргина и другите там, а пък той не допусна никого.

– Не може да бъде!

– Може. Маджо веднага се обади и нареди да не го закачат.

– Значи се е залепил за големия бос?

– Като гербова марка – погледна ме предано Крейзи, прибра алчно парите и се измъкна навън.

Глава XIV

Наближаваше Нова година и както винаги Поли организира цялото тържество. Колкото и да беше скръндзав, той винаги настояваше да празнуваме заедно. Този път избра Банско. Всички знаехме, че тържеството ще протече като селска сватба – с петдесет грама ракия, половинка червено вино и една шопска салата, но никой не смееше да откаже.

Събрахме се пред офиса и Поли ни разпреди по колите като партиен секретар: „Ти ще се возиш тук, ти там, а другите в останалите коли!“ С една дума неопишуема досада.

По едно време Поли ме извика в неговата кола. Возеше го Женята, на когото той имаше безпределно доверие. – Сядай, мой човек – тупна тапицерията до себе си Поли. – Ще минем първо през летището.

Това ме изненада много, защото Поли обичаше да се движим в кортеж.

Така правехме впечатление и внушавахме респект. Сега обаче пусна останалите да пътуват към Банско, а ние свихме по Цариградско шосе към аерогарата. С просто око се виждаше как Женята трепери от яд, тъй като ме мразеше не по-малко, отколкото аз него. Паркирахме пред залата за посрещачи, след което се изправихме около рампата.

– Един момент да видя какво чакам – Поли извади каталог със снимки на тайландки. – Дано си позная подаръка.

– Какъв подарък – позаинтересувах се аз.

– Подарил съм си ето тази мадама за Нова година – посочи ми той една снимка. – Не е много хубава, но все пак е тайландка.

– Колко плати?

– Шест хиляди долара, братко! Нищо пари! Тайландката наистина слезе от самолета.

Притежаваше прекрасно тяло, облечено в ефирна туника. Казваше се Нут. Главата и наистина приличаше на целия Индокитай, но в случая това нямаше никакво значение. Лошото беше, че Поли говореше

немски, а тя английски, а ние с Женята говорехме само шопски.

Така или иначе успяхме да се разберем с тайландката и търгнахме по магазините да я обличаме. Поли възложи тази задача на Женята.

– Виж там мой човек, намери й нещо като за сняг. Ако я оставим с този парцал, ще замръзне още на първия ъгъл.

– ОК, шефе – съгласи се неохотно Женята и вмъкна тайландката в първия магазин.

Когато излязох след половин час гледката беше потресаваша. Нут не приличаше вече на тайландска курва от екстра класа, а на най-обикновена виетнамка, гастарбайтерка в България. Женята с прословутия си скръндзалък я беше обул в долнопробни дънки, обувчици от дванайсет лева и блузка-бригадирка. Върху блузката Нут носеше шушляково якенце, което спокойно минаваше за втора употреба. Може да се каже, че беше пуснал цялата и тайландска прелест в тоалетната, след което някой е дръпнал синджира.

След като преоблякохме Нут, най-сетне тръгнахме към Банско. S-класата беше достатъчно мощна, за да достигне кортежа. Използвах момента да реша някои практични проблеми.

– Поли – обадих се аз. – Какво става с парите на Амигоса?

– Ами връщат му ги по малко – отвърна ми той.

– Те хубаво ги връщат, но ние не получаваме нищо. А хвърлихме доста труд.

– Инвестирали съм ги на едно място и след време ще получите повече, отколкото очаквате.

– Трябват ни сега.

– Трябват, не трябва, казах, че съм ги инвестирал. Ядоса ме и сега ще се наложи да наеба тайландката.

– Да се преместя отпред – предложих аз.

– Нищо ти няма – бутна ме Поли в ъгъла.

След това тайландката го обязди и двамата започнаха някакво неистово чукане. Нут изобщо не се притесняваше. По едно време така се развика, че Женята почти спря колата.

– По-полека, де – обърна глава той. – Ще взема да катастрофирам!

– Вряка толкова, защото тайландките са плитки – погледна ехидно към Женята Поли.

– Да не искаш да кажеш, че курът ти е по-голям от теб? – за първи път през живота си прояви смелост Женята.

– И ти ще излезеш шмекер – успокои го Поли. – Карай си колата, вече свършихме!

– Я ела да караш ти, че да опитам и аз!

– Ще опиташ друг път, мой човек. Дал съм шест хиляди долара!

– Ай стига, бе?

– Тая ще я пуснем в твоите клубове. – потупа го по гърба Поли. –

По триста долара на сеанс ще върне парите за нула време.

– Триста долара за такава мекица?

– Мекица, ама тайландска...

– Никога няма да ги дам – увеличи отново скоростта Женята. – Я по-добре да си карам колата.

Спряхме пред хотела минути след кортежа. Наоколо нямаше жив човек с изключение на няколко момчета с пушки–помпи.

– Какво парвите тука, бе? – попита ги Поли.

– Пазим шефа! – отвърнаха те в един глас.

– Я дай да гръмна един път – посегна към пушките Поли и докато се усети бодигардът се видя заграден от нас.

– Заповядай – подаде оръжието с треперлив глас той. Поли наистина стреля във въздуха, след което върна пушката и тръгна към входа на хотела. Жена му пътуваше с кортежа, така че нямаше как да влезе с тайландката:

– Вземете я с вас – обърна се той към мен и Венци. – Ебете я колко то си искате, но си отброявайте по триста долара на километража. Вие сте млади момчета! Да не стане така, че да има да ми давате от парите на Амигоса, вместо аз да имам да ви давам. – после спокойно се намъкна в ресторанта.

Точно сега Нут беше последната ни грижа. Заключихме я в една от стаите и слязохме долу.

Заварихме Поли в приятелски разговор с Васко Зара. Едва тогава разбрахме, кой е бил големия бос. Той се мотаеше открай време по казината и се славеше като един на най-кадърните доносници на комунистите. За благодарност по-късно те щяха да му дадат целия хазарт на България, а той щеше да се прекръсти на Васко Черепя. Беше болен левскар. Далго време викаше в агитката на отбора наравно с останалите простащи, но след като забогатя изненадващо купи най-големия враг – ЦСКА.

– Бизнесът си е бизнес – обясняваше той на приятелите си.

По-богатите му прощаваха, защото познаваха силата на парите. Обикновените запаянковци обаче го намразиха. Смятаха го за предател.

– Как си Зар? – подметна му Поли. – Никога няма да забравя, когато ми искаше пет лева за да продължиш да хвърляш.

– Ай стига де! – побутне го Васко. – Дай да прием нещо?

Ние насядахме на околните маси и от скука започнахме да хвърляме пиратки. Персоналът не смееше да шукне. Зара обаче подскачаше след всяка пиратка и се завираше под масата. В последно време атентатите срещу него следваха един след друг.

– Ти ли го гърмиш? – бях попитал преди време Поли.

– Не бе, да му еба майката! – отвърна ми той. – Нито аз, нито Маджо... Нямам представа, кой иска да думне този идиот. Изглежда Илийчо Зъбчето си мери пишката с него.

– Какво става? – попитах аз. – Много е напласнен твоят човек!

– Така е – ухили се Поли. – Ако имахме оферта, щяхме да се върнем в София по-богати, отколкото дойдохме.

По едно време дойде момче от охраната на Черепа. Имаше доста интелигентен вид и се държеше прилично.

– Момчета – помоли ни той. – Може ли да спрете с тези пиратки, че шефът е нещо нервен?

– Целувай ръка – казах му аз, проблемът ти е уреден. Порчахме си бутилка уиски и започнахме да изчисляваме как по-добре да изкараме двата дни до Нова година. Всеки предлагаше по-идиотска програма от предния. Накрая стигнахме до консенсус. – Ще правим каквото си искаме.

Точно тогава Поли дойде при нас.

– Защо спряхте пиратките? – облегна се на гърба ми той.

– Охраната на твоя приятел нещо се уплаши.

– Я не се излагайте! – ухили си Поли. – Искам да ги удвоите, докато този мишок се завре под балатума.

Не приехме думите на Поли като нареждане, а като начало на празника. След десетина минути Васко Зара панически напусна ресторанта.

Глава XV

Простотиите на Поли нямаха край. Оказа се, че не е правил никакви резервации и на практика ние заехме местата, които бе ангажирал Черепа. Той дори не помисли да се разсърди. Поли го настани до себе си и веднага започна да се заяжда с него.

– Богато копеле си ти, трябва да правим заедно бизнес.

– Е, не чак толкова – дърпаше се Зара.

По едно време Поли се присети за тайландката и прати Венци да я

свали долу.

– Грехота е да седи сама. Все пак е Нова година! – подвикна му той.

Венци тутакси я доведе. Той говореше добре английски и беше единственият, с когото тя можеше да поддържа нормална връзка.

– Знаеш ли к'во, Жоре? – обърна се той към мен. – Ще взема да му дам на тоя всичките си спестени осем хиляди долара, да пусне момичето. Жал ми е за нея.

– А тя какво мисли по въпроса?

– Ей сега ще я попитам.

Междувременно Поли беше настанил тайландката точно срещу жена си и през цялото време обясняваше колко пари е дал за нея. Не пиеше много, но обичаше да Дразни хората и го правеше почти като заклетите алкохолици. В крайна сметка жена му не издържа и стана.

– Какво става? Ще я откупваш ли момата? – обърнах се аз към Венци.

– Не става, братче! Майка ѝ и бащта ѝ са я обучавали цял живот за проститутка. И ако сега се върне в Тайланд, направо ще я прогонят. Значи не се е справила добре.

Поли продължи с лигавщините си докрай. Беше поканил още една компромисна фигура – изпълнителният директор на ВИС Чавдар Писарски. Човекът току що се бе оженил за пореден път за хубаво и добро момиче. Обаче това съвсем не интересуваше Поли. Седмица преди Нова година Чавдар гостува в собствената му дискотека, където през пет минути го поздравяваха с една и съща мелодия: „За г-н Писарски и неговата нова приятелка“. Всъщност ставаше дума за епизодично гадже. Поли носеше аудиокасетата и накара диджея да я пусне няколко пъти. Чавдар направо потъна в земята от срам.

– Айде бе, к'во се косиш? – тупна го по гърба Поли. – Нова година е, трябва да се веселим!

След като прескочи дванайсетият час, Поли изненадващо стана и тръгна по редицата на своите хора с пликосе в ръка. Никой, никога не бе очаквал подаръци от него, затова зяпнахме като шарани. Повечето от момчетата бяха минали през всички перипетии през годините, но с пари разполагахме само аз и Венци, защото въртяхме отделен бизнес. Другите буквално умираха от глад.

– Никой не трябва да знае какво има в пликчето на другия! – обяви Поли. – Освен за пръстена. Аз съм го получил, когато сключих сделка с дявола и сега всеки от вас става частица от мен.

Пръстенът наистина беше красив. Златен, с имитация на змийска

кожа и брилянт вместо змийско око. Освен него Поли беше сложил в повечето от пликите по сто долара. Единствено в моя плик имаше триста. Това изобщо не ме задоволяваше, защото делът за мен и Никеца от върнатите пари на Амигоса изчислявахме на осемдесет хиляди долара.

Новата година започна лошо за двама ни с Венци. Колите за крадене намаляваха пък и пазара се стесняваше с всеки изминал ден. На всичко отгоре Поли ни извика в дискотеката си „Алкатрас“ и още на входа се засякохме със Женята.

– С вас ли трябва да работя? – огледа ни презрително той.

– И на нас не ни е много приятно – отвърнах му аз. Не можех да го понасям, както и той мен. – Ако искаш да предложим на Поли всеки да върши работа поотделно.

– Той ще каже – мина напред Женята и ме поведе към служебното сепаре.

Поли рядко пиеше, но този път се беше олял доста с хубава финландска водка. Гледаше ни втренчено, сякаш ни вижда за първи път. Зениците му бяха почти изчезнали от приглушената светлина, обаче излъчването му си беше същото. Мощно и неотразимо. Нямахме представа за какво ни вика, обаче знаехме за новото му гадже. Той не беше от женкарите и може би за първи път се реши да завъди толкова красиво и актуално момиче. Беше манекенка от най-известните в момента и наистина изглеждаше забележително.

– Стана беля, момчета – започна завалено Поли. – Знаете за гаджетото ми, но нали съм с скръндза, не му купих мобилен телефон. Обаждам се у тях – няма я. Обаждам се в модната агенция – няма я. В един момент ми звъни джииесемчето и кой мислите, че е отсреща? Кой мислите?

– Откъде да знаем – отвърна му Женята.

– Она кретен... Чопара. Върнал се от Германия, забърсал гаджетото и го отвел в Гърция. „Чопара съм – съобщава ми нагло той. – Не търси повече момичето, ние сме влюбени! Цамбуркаме се в Егейско море.“ „А как мислиш да се прибереш?“ – питам го аз. „Ако си умен няма да ни закачаш“ – отвръща ми той. „ОК – казвам му. – Само че от този миг дори до тоалетната трябва да ходиш с охрана!“ Такива ми ти работи...

– Искаш ли да му отрежем кура? – скочи Женята.

– Много е близо до властта. – вече съвсем пиян го спря Поли. – Опердашете го така, че да забрави за ебане докато е жив.

Всъщност Чопара и манекенката вече се бяха прибрали в България и нашата задача беше да ги намерим. Женята изглеждаше крайно

недоволен.

– Пак трябва да се занимавам с глупости, – промърмори той. – Не стига дето не вървят наркотиците напоследък, ами сега трябва да си губя времето заради някаква побъркана курва.

Ние не отвърнахме нищо, защото знаехме, че Женята веднага ще ни изкльопа пред Поли. Замълчахме си и още същата вечер тримата се заложихме пред неговата кооперация с шапките и ролки тапети в ръце. От тях болеше най-много, пък и не оставяха никакви белези. Очаквахме да видим ферарито му и планът ни в общи линии изглеждаше съвсем елементарен. Смятахме да го смъкнем от колата и да го пребием. Ферари обаче нямаше. Не се появи нито на втория ден, нито на третия. Наоколо се въртяха пет-шест момчета с шапки като нас, в които веднага разпознахме колеги от ВИС.

– За какво сте тук? – попита ги Женята. Не се обичахме, но нямахме никакво намерение да се трепем за нищо.

– За Чопара – отвърна техния водач. – Пак е чукал гаджето на Любо футболиста.

– И ние сме за Чопара – признах аз.

Поли беше адски стиснат. Не ни обеща нито лев за акцията. Женята се опита да обясни, че това е част от работата ни като членове на организацията, но и самият той не бе доволен. Междувременно разказа цялата история около Поли и гаджето му.

– Няколко пъти съм бил с него, когато я изпраща вкъщи – размаха ръце Женята. – Дава и по петстотин лева и най-невинно пита ще й стигне ли половин бон?

– Не може да бъде! – възкликнах аз. По това време парите бяха изключително евтини, приблизително около два долара и половина.

– Знаеш ли какво е направил Чопара? Първо измислил някаква модна агенция – после привикал мадамата и веднага й връчил клетъчен телефон. Казал й че е служебен, за да могат да я намират винаги навсякъде и по всяко време. И оная гъска се хванала.

Освен със шоколадчета Чопара вече се занимаваше с кафе. И наистина я направи рекламно лице. После отново използвал служебния телефон и чаровно й предложил вечеря в Париж.

– Как така в Париж? – зина Венци.

– Ами така, в Париж... Нали е на два часа път със самолет. След което заминали за Гърция. Но мадамата навярно дори е забравила името на Поли и неговите петстотин лева.

– Как е станала работата с Даниела? – заинтересувах се аз.

– По същия начин – повдигна рамене Женята. – върнала се е от Испания за малко, Чопара я срещнал и я попитал каква кола кара. Никаква – му отвърнала тя. Ето ти ключовете на едно Гранд Чероки, великодушно и подхвърлил връзката Чопара. И от този момент върви я търси вярната любовница на Любо Футболистчето.

– Еба ти копелето! – възкликна Венци.

Само, че той не знаеше още една подробност, която бе известна единствено на мен. По едно време бяха съдружници с малкия Маргин, който между многото други работи завъди красива любовница. Обикновено ходеха заедно по баровете. Една вечер Малкия реши да се прибере по-рано, уморен от многото задачи през деня. Чопара веднага се възползва.

– Искаш ли да си полегнем? – предложил той на момичето.

– Нали знаеш, че съм приятелка на Маргина? – учудила се тя.

– И какво от това? Той си тръгна.

Момичето напусна мястото си и придвидливо се извини, че отива до тоалетната. Но всъщност се обади по телефона на Малкия Маргин. Разказа му всичко открай докрай. Това, което обаче и аз не знаех беше, че още същата вечер Чопара намери ферарито си със забита в капака му кирка. Именно затова чакахме напразно.

Големият ебач веднага хвана самолета за Германия, за да си търси нова кола. Накрая се появи с жълто ламборджини. Колегите от ВИС отдавна се бяха отказали да го чакат. Жоро им беше обещал пет хиляди лева за работата и те с удоволствие ни ги прехвърлиха, тъй като обекта в крайна сметка се оказа един и същ. Свалихме Чопара от колата и буквално го смляхме с ролки от тапети. Още същата вечер го приеха в болница.

* * *

Поли моментално се възползва от ситуацията. Извика готиното гадже в офиса си и разигра пред него великолепна мелодрама.

– Виждаш ли, миличка с какви хора се забъркваш? Този човек е наркопласъор и отявлен бандит.

– Значи оттам има толкова много пари? – наивно възкликна мадамата.

– Естествено, скъпа! – притисна я до бюрото Поли и преспокойно я наеба. Камерите записваха всичко.

Десет минути след като я изхвърли от кабинета си, той свали касетата и нареди да я пратят в болницата на Чопара. Заедно с видео апарат

и монитор. Искаше онзи да види всичко. След което забрави за гаджето завинаги.

Глава XVI

Женята беше особен човек. Приличаше на шангист тежка категория или гюлетласкач. Привличаше моментално погледите с монументалната си осанка и русата си коса и всеки опит да се дегизира завършваше неуспешно. Имаше мек характер и се държеше простодушно.

Много рядко се вясваше по дискотеките или в офиса на фирмата. Предпочиташе да кисне в квартала със старите си приятели. Повечето от тях бяха дребни крадци, които пощипваха по нещо под неговата закрила. В тяхната компания той се чувстваше най-уютно. Пийваха си ракийка, говореха за футбол, споделяха клюки от махалата.

Женята не печелеше кой знае колко пари, ама пестеше всичко. Беше женен за една полу-циганка от Слатина, имаше две дечица и мечтаеше да си направи някой ден къщичка. Всъщност в главата му нямаше нищо друго. Представяше си бъдещото жилище всяка нощ в цветните си сънища. Виждаше го всяка нощ двуетажно, с голяма веранда отпред и детски басейн в двора. Когато колегите около него му се подиграваха, Женята кротко отвръщаше:

– Да си направя къщичката, а пък вие духайте супата.

Живееше скромно в двустайно апартаменче заедно с родителите си, със сестра си, с жена си и двете си деца. Беше научен да уважава старите хора и помагаше на всички в квартала. На пенсионерите допълваше пенсиите, плащаше тока и водата или направо им пазаруваше, макар че беше изключително скръндзлив. Към баща си и майка си се отнасяше с благоговение. Всички се смеехме на един негов случай, преди да се ожени. Беше завел някакво гадже вкъщи, защото не му се даваха пари за хотел. На сутринта баща му влязъл в тоалетната и забелязал мръсотията, която тя е оставила.

– Женя, тати – посъветвал го той. – Друг път когато водиш кучки, накарай ги да се изсерат, изпикаят и изсекнат предварително.

Привързаността му към Поли беше пословична. Като че ли бе завързан със синджир за него. Искаше да се измъкне, а не можеше. От друга страна, ако му се отдадеше случай, нямаше да го направи. Просто не можеше да живее без него. Когато Поли му поръча да създаде килърска организация, Женята направо се ужаси. Чистата му душица

изтръпна. Като всеки селянин обаче, той бързо преодоля терзанията си и за една година създаде структура, каквато до този момент никой не познаваше.

Така се започна.

Групата му ръководеше Ганеца. Изглеждаше напълно невинно момче, което всяка неделя играе футбол в двора на френската гимназия, но всъщност беше велик автокрадец и човек, който може да се измъкне от всякаква ситуация. Тичаше бързо както на къси, така и на дълги разстояния, нямаше препяждствие, което да не може да преодолее. Стреляше невероятно точно. Под него стояха Данкина и Бесника от Луковит. Дватама си приличаха по едно единствено нещо – бяха гладни и безмилостни. Иначе се различаваха като земята и водата. Данкина се беше оженил още на осемнадесет години, отглеждаше голям син и не се интересуваше изобщо какво престъпление трябва да направи, за да спечели малко пари. Притежаваше изключителна физическа мощ и никакви човешки чувства. Не признаваше авторитети.

Бесника беше най-големият кариерист между тях. Той искаше да влезе в организацията по някакъв начин и да направи кариера. Стремеше се безогледно към по-висок пост. Стреляше също добре и хич не му пукаше, дали срещу него стои полицаи или какъвто и да е друг противник. Останалите двама идваха от Червен бряг. Там безработицата съществуваше от сътворението на света. Гамстера току що се беше уволнил и за пет лева можеше да убие всеки срещнат. На всичко отгоре боравеше с оръжието прекрасно.

Баката също стреляше добре. Имаше обаче един минус – беше отявлен наркоман. Компенсираше го с изключителната си наблюдателност и способността си да постъпва подло тогава, когато най-малко очакваш.

На тези хора съдбата отреди да станат мит в подземния свят.

Групата на Женята изобщо не ебаваше големите босове. Хич не се интересуваше от тях. По-важно беше да имат някаква работа, за да си изхранват семействата, или да си пълнят джобовете с пари. Обикновено изпълняваха рутинни поръчки – режеха уши на провинили се дилъри, биеха ВИС-аджи, изпълняваха наказателни операции от всякакъв вид. Отнасяха се към Женята приятелски, защото той им даваше хляб, но изобщо не го смятаха за началник. Към Поли изпитваха по-голям респект, макар да бяха го виждали само няколко пъти.

– Стегни си малко хората! – скара се един ден той на Женята. – Държат се с теб сякаш са ти първи братовчеди.

– Ами ние сме по-скоро едно цяло – оправда се дангалакът.

– Няма едно цяло! Те са ти служители и трябва да го знаят.

– Какво да направя?

Поли мълча дълго, загледан мрачно в обувките си. Женята имаше две прекрасни кучета, които обичаше повече от децата си. Мъкнеше ги постоянно със себе си и ги глезеше неимоверно. Селските момчета около него се дразнеха от това. Наричаха ги песове и ги сритваха винаги щом намереха сгоден случай. Това не остана незабелязано от Поли.

– Ще заколиш едно от кучетата си пред тях! – с тих глас нареди той.

– Те са ми деца – проплака Женята.

– Говорим за много по-сериозни неща, а не за някакви помири – отрязва го Поли. – Действай!

Кучетата бяха лайки – мъжка и женска. Женята избра да убие мъжкото. Въображението му стигна дотам, колкото да измисли най-елементарната ситуация. Подсвирна му сигнал, който кучето не познаваше, после симулира ярост, затича се към него и забодя нож в шията му. Селянчетата от групата не се впечатлиха особено, но все пак се стреснаха. Разбраха, че Женята е страшен когато се вбеси и започнаха да го гледат с по-други очи.

Следващият номер дойде като късмет от лотарията. Някакъв махленски пичага беше подметнал на жена му, че мъжът и е бандит и съвсем скоро ще го осветкат. Женята веднага поведе четата си по кърчмите. Намериха нещастника в най-отдалечената.

– Остави ни да го пребием – предложи си услугите Данкина.

– Стойте мирни – отблъсна ги Женята, – аз ще си свърша работата.

Вкара нещастника в един вход, съблече го чисто гол и най-спокойно го наеба. След това го изхвърли на улицата единствено по бели чорапки.

– Я гледай? – учуди се Ганеца. – Защо си го облякъл толкова?

– Така е по-сексапилен – отвърна равнодушно Женята. И от този момент наистина започнаха да го възприемат като бос.

Поли отдавна си търсеше частен бизнес и понеже местата бяха запълнени, се вторачи в гробарите. Сто процента от тях бяха цигани. Владееха гробищните паркове, смучеха от скръбта на хората и печелеха добри пари. Като начало им прати стария си приятел Киро Торука. Той се появи пред тях с костюм, бяла риза, вратовръзка и лачени чепици.

– Господа цигани – начена речта си Торука. – Предлагам ви от този момент нататък да работите за нас. Ще ни давате четиридесет процента,

а ние ще ви пазим.

– Какви господа, бе, да ти го начукаме! – развикаха се мангалите. – Да вървиш на майната си!

Поли, разбира се, не остави нещата до тук. Веднага нареди на Женята да бъдат изтрепани една сюрят цигани.

– По-колко даваш? – попита го дангалакът.

– Абе, разбрали сме се за пет хиляди, ама за мангал толкова пари не давам.

– Какво правим тогава?

– Хиляда марки стигат.

Женята на беше от кръвожадните и не му се искаше толкова кръв, макар и циганска. Реши два мангала са напълно достатъчни.

Неговите дебили обиколиха всички софийски гробища. Навсякъде гъмжеше от народ. Едва на третия път завариха петима роми да довършват някакъв паметник и да се черпят с това, което са оставили опечалените роднини.

– Я се стройте – нареди им Бесника.

Циганите се изправиха с разтреперени крака, а когато видяха автоматите с разгънати приклади, съвсем загубиха ума и дума:

– Ша работим за вас, бате! Само не ни закачайте!

– Копайте гроб – нареди Данкина.

– Бака, ти нали пееше по сватби и погребения – обърна се Ганеца към колегата си.

– Що бе, к'во лошо има?

– Нищо. Искам да завъртиш една балада на тия мангали, та да ни помнят на оня свят. Запей така, че и гробарите да заплачат!

И Баката наистина запя.

След това застреляха двама от циганите, а другарите им покорно ги заровиха. Групата на Ганеца изобщо не се притесняваше, че са видели лицата им. Нито един от останалите трима мангали нямаше да продума.

Глава XVII

Поли остана изключително доволен след убийството на циганите. Не толкова заради гробарския бизнес, който получи на часа, а защото най-сетне Женята създаде схема и се реши да поема отговорност. Това отдавна влизаше в неговите планове. Позицията му на бос вече не му позволяваше да участва в дребни престъпления. Ако се появеше някакво

голямо убийство, той разбира се щеше да се намеси лично. Но да ходи подир дребни хорица и някакви смръдливи мангали изобщо не му отиваше. Маджо също беше доволен. От дясната си страна държеше бай Миле за тежки случаи, от лявата му страна Поли поемаше дори и без да го осведоми по-леките. Самият той нито поръчваше, нито участваше.

Интересът на организацията към модния подиум възникна постепенно, обаче се настани трайно. Причините бяха много. От една страна в този бизнес имаше много пари, от друга страна даваше възможност да се набавят красиви и стилни курви. До този момент многобройните конкурси ги владееше куцийт Росен, който поради липса на пари се съюзи с някакъв си Папазов. После двамата се скараха. Куцийт се правеше на шоумен, обичаше да излиза на сцена и да плямпа всевъзможни глупости, докато Папазов действаше подмолно, почти не се появяваше публично. За сметка на това успя да закупи от световните агенции правата за трите основни конкурса. След което напъди Росенчо и започна да работи сам, Куцийт веднага изтича при нас.

– Онзи ме ограби! – проплака той. – Помогнете и ще работя за вас.

В интерес на истината имаше известно право. Пък и Папазов се държеше абсолютно нагло. Пратихме му хора за работен разговор, с които той изобщо не пожела да се срещне. Навсякъде твърдеше едно и също:

– Не ме занимавайте с вашите мутренски работи! Аз съм във връзка с големи хора на Запад и вие хич не ме интересувате!

Куцийт Росен беше достатъчно луд, за да си въобрази, че сам може да оголи терена. Организира един глупав атентат в тоалетната на зала „Универсиада“, от който пострада абсолютно невинен дядка. Арестуваха го веднага. Стана така, че вместо да остане сам на пазара, той го освободи. Поли обаче знаеше какво да направи. Привика Женята и му сподели:

– Папазов ми пречи сутрин да се наслаждавам на изгрева!

– Този път колко? – попита Женята.

– Този път пет хиляди, както сме се разбрали. Следващата седмица цяла София осъмна с плакати за два паралелни конкурса за красота. Единият беше под егидата на организацията, а другият правеше Папазов. Поли веднага даде знак на Женята, който на свой ред свика групата си. Проучиха набързо навичките на обекта. Обикновено той излизаше привечер и си тръгваше към вкъщи с колата.

Предварително бяха решили помежду си да го застреля най-страхливият от тях – Баката. Само той не знаеше. Ганеца сръза една от

гумите. После всички се оттеглиха в кръг, така че модният бос да няма откъде да избяга. Когато Папазов най-сетне се появи, Ганеца деликатно побутна Баката:

– Ти си наред – каза му той.

Нямаше много време за губене. Папазов веднага забеляза надупчената гума и се усъмни, че нещо не е наред. Наведе се да види точно къде е повредена. През това време Баката разтреперан го приближи отзад и го застреля в главата. После притисна с две ръце корема си и започна неудържимо да повръща между паркираните автомобили.

Първи го вдигна Ганеца, след него от другата страна го хвана Бесника. Тръгнаха преспокойно по улицата, заливайки се от смях. Изобщо не им пукаше за убития Папазов. Подиграваха се на Баката, заради проявената слабост. Женята не им даде всичките пари. Удържа за себе си хиляда марки. Все пак човекът възнамеряваше да строи къщичка. С останалите мангизи неговите идиоти си купиха еднакви кожени якета „Авирекс“, които вървяха тогава по шестотин долара и заприличаха на еднотайчни близнаци.

Убийството на Папазов разстресе цялата държава. До този момент мнозина смятаха, че организацията залазва и че се задоволява единствено с безсмислени и трудно осъществими заплахи. Сега се убедиха в нейната решимост да ликвидира противниците си.

– Като че ли съм доволен – извика Маджо при себе си Поли. Беше му дал вече осемдесет хиляди долара за Дебелия Андро. – Толкова имам в момента, братче! – извини се той.

Лъжеше естествено.

– Не са малко – ухили се Поли. Беше събрал вече около петстотин хиляди марки и умуваше в какъв бизнес да ги вкара.

– Усещам те, че не си много доволен – продължи кротко Маджо, но трябва да се съгласиш с мен, че жертвата изобщо не беше трудна за освиткване. Вярно, държавата се промени. Беше много важно това да стане. Аз обаче ги степенувам по трудности на изпълнение. Карамански и Жоро струват много повече.

Междувременно групата на бай Миле и групата на Женята денонощно търсеха пробойна в отбранителната схема на двамата. За тяхно огромно съжаление тя изглеждаше непробиваема. Опитът обаче подсказваше, че и на Карамански, и на Жоро все някой ден защитата няма да издържи.

Глава XVIII

Седмица след убийството на модния бос Поли ни извика твърде изнервен в офиса. Току що бе минало събранието на акционерите, на което Маджо открито заяви, че се крадат коли, застраховани от СИК, както и много застраховани от ВИС. Имаше негласно споразумение между двете организации да си пазят клиентите, защото имаше опасност в противен случай, някой амбициозен полицай да разбрида дантелата безпроблемно. Поли подозираше идиотите на Женята.

– Сигурен ли си, че твоите хора не пипат? – изгледа го зверски той.

– Сигурен съм, шефе! – отвърна верноподанически Женята. – Повечето от тях не умеят дори да шофират. – И в типичния си интригантски стил добави: – Колите ги краде Килията.

Килията се славеше като некоронованият кмет на Люлин. Беше лежал осемнадесет години в затвора по различни поводи и обслужваше всички групировки. Загради един ъгъл на новия булевард, където си направи, без да пита никого, две къщи и автосалон. Едната къща превърна във фитнес, а в другата освен семейството му живееха още сърни, елени, дори лъв. Цяла зоологическа градина. В средата на двора по свой вкус изгради басейн с шадраванче и пусна да плуват всякакви рибки. Външния му вид будеше недоумение, но отвътре Килията поддържаше коварен и повратлив характер. Знаеше всичко за всички в най-голямата спалня на София – Люлин. Никои не можеше да се оправя така бързо като него. Когато и да потърсехме той го намираше за пет минути.

– Сигурен ли си? – обърна се Поли към Женята.

– Така предполагам.

– Идете при него, но опипвайте меко. Той е ценен човек.

Килията представляваше ниско четвъртито човече с огромен корем. Никога не се караше с никого и в общи линии си държеше на думата. Напоследък беше развил огромен бизнес. Застрояваше целия Люлин, като си осигуряваше най-хубавите и апетитни места. Не продаде нито един магазин и прибираше огромни наеми отвсякъде. Посрещна ни изключително радушно.

– Поли стана голям началник – извади бутилка уиски той в кафенето до автопарка си. – Няколко пъти идвам да го видя, но не мога да се докопам до него. Добре ви е изпратил.

– Добре, но не идваме за добро – тръгна директно по селски Женята.

– Че какво толкова има?

– Напоследък изчезват много коли застраховани от СИК. Знаем за твоите гаражи из Люлин и за връзките ти с полицията. Дали няма да намерим някоя от тях в бърлогите?

– Дума да не става! – вдигна ръце Килията. Познавах го добре и донякъде ми беше симпатичен.

Навремето Васил направи една голяма глупост – купи авторските права на всички песни, които звучаха по кръчмите и настояваше да му плащат наред. Килията верноподанически забрани във всички люлински кръчми да се пее без пари. По-късно разбира се, тази глупост отмина, но старателността на дебелака не остана незабелязана. Освен това той работеше в яко сътрудничество с Митко Бретона. Онзи печелеше парите си в унгарските казина, а Килията ги превръщаше в жилищни блокове около спирките на метрото в Люлин. За няколко години двамата завъртяха огромни суми. Килията се правеше на шушумига, обаче всъщност имаше по-голяма банкова сметка дори от най-големите босове. На Бретона както обикновено не му дремеше.

– Абе, маце! – тупна Килията по гърба Женята. Той се обръщаше така към всеки. – Дай да се напием и да изкараме по някой лев. Който е дошъл при мен в Люлин, никога не си е тръгвал празен.

– Значи няма наши коли в твоите гаражи? – намръщи се Женята.

Всъщност истинските крадци бяхме аз и той. Само дето Женята не знаеше за мен, а аз знаех за него.

– Гарантирам ти – тупна се в гърдите Килията. – Гледай що блокове са наоколо и всичките са мои. Доя магазинерите като крави. Защо са ми вашите коли?

Килията разбира се, лъжеше. Той наистина си чешеше крастата с измисления си автосалон, но също покрадваше хубавите коли из Люлин и ги продаваше с пренабити номера. Иначе беше човек на живота. Подушваше печено прасенце с лимонче в муцунката от сто километра. Обожаваше трапеза със зимна туршия и ракийка на масата.

* * *

– Килията нещо се дърви! – натопи го още с влизането при Поли Женята. Така и не можа да си преодолее курвенския характер.

– Не говори глупости – спрях го аз. – Много си е добър човекът и няма нищо общо с тази работа. – Смятах да продължа защитата, но в точно този момент от Унгария се обади Бретона.

– Какво става, бе, братчето ми? – развика се той. – Откога закачаш

съдружниците ми?

– Никого не закачам – опита се да го успокои Поли. – Просто зададохме на Килията няколко въпроса.

– Ела тук да се разберем! Остави приятеля ми на мира!

– ОК – съгласи се Поли.

Затвори телефона и ни изгледа последователно с най-тежкия си поглед. Мълча известно време, после започна да разлиства някакво тейфтерче. Накрая смразяващо се вторачи в нас.

– Имам много насрещни влизания с Митко – каза ни той. – Няма да ида до Унгария, защото може и да не се върна. Ще идете вие. Вас той няма за какво да ви убива.

След това вдигна телефона и когато Бретона му се обади, възможно най-кратко му съобщи:

– Ще пратя едни мои хора, братчето ми. А ти извикай твоя човек, Килията, да се разберат очи в очи!

Още същия ден с Женята си резервирахме билети до Будапеща. Не бях се обаждал нито на приятелката си Ася, нито на Серафим. Дори Нова година карах без тях. Това беше част от стратегията ми да ги подчиня напълно. Извиках Серафим в едно заведение, за което знаехме само двамата.

– Ще си купиш един чук около седемстотин грама – наредих му. – Докато отсъстваме с Женята, неговите наркодильри ще загубят всякаква ориентация. Искам да строшиш на всички колената.

Той не ме попита нито защо, нито пък поиска съвет как да го направи. Беше толкова изгладнял, че можех да му поръчам да се изкачи на Еверест. А истинската ми цел се изразяваше в едно единствено изречение – просто исках да сваля Женята на земята и да го принудя да работи с мен.

Килията отказа летенето. Не толкова защото се страхуваше от самолети, колкото от любовта си към дълги пътувания в автомобил. Дори ни посрещна на аерогарата с неговия джип Mitsubishi Pajero. Закара ни в казиното на Бретона, където вече ни очакваха безплатни жетони за игра.

– Стига си ни размотавал – изръмжа Женята. Той се изживяваше като шефа на групата, изпратен нарочно от Поли. – Води ни при оня!

– Митака, току що стана и още се къпе – отправда се Килията. – Не е удобно никак си.

– Удобно е – избута го към асансьорите Женята. Качихме се на последния етаж и влязохме наистина в директорски апартамент. От двете страни на коридора се бяха наредили дузина безцветни руснаци, с които

Килията дружески се разцелува.

– К'ви са тия, бе? – изненада се Женята.

– Охраната на Митака – разпери ръце Килията. После от банята излезе самият Бретон. Наистина се беше къпал и все още мокрото му мускулесто тяло бе обгърнато с хавлия. Погледна ни мрачно и ни покани да седнем.

Познавах бате Митко отдавна, още от борбата. Той също изпитваше симпатия към мен, но сега хич не ми се зарадва.

– Защо го мъчите моя Кили? – обърна се той към нас – Какво толкова е направил?

– Никой не може да ограбва организацията – зае важна поза Женята. Наистина се беше взел насериозно и аз много си боях, че ако се сбият с Митака трябва да взема страна.

Бретона мълча известно време, след което изненадващо се разсмя.

– Да ви еба и организацията! – посегна към бутилка с уиски той. – Я, чакайте да ви почерпя. Нали аз съм я настанил тая организация, където е сега?

– Ти знаеш ли кой е Поли? – продължи да се надува като пуяк Женята.

– Знам го я, що дивотии сме направили с него!

– Знаеш ли кой е Маджо?

– Да го еба в Маджото! – вдигна се от дивана Бретона, изгледа ни насмешливо и ни каза: – Я елате сега, да видите какво е организация!

На стената имаше ред огледала и отстрани бутон, за който ние не подозирахме. Дори не видяхме кога Бретона го натисна. Огледалата се обърнаха и отдолу изникна като в приказките огромен апартамент на три нива. Най-долното разполагаше с десетина игрални маси. Покер играеха най-големите престъпници в Източна Европа. Явно живееха тук, защото бяха по къси гашета, размъкнати тениски и джапанки. Успях да различа Бранислав Лаинович–Дуги – дясната ръка на Аркан. До него седеше Душан Спасоевич–Шиптър. Макар и с гръб познах съдружника на Аркан – Милорад Лукович–Легия. Освен тях в обичайните за нацията си анцузи, се размотаваха и пет–шест руски бандити от най-висока класа. Разбираха се на някакъв международен език, но най-вече на езика на парите.

Глава XIX

Следващите четиридесет и осем часа бяха обща лудост. Шмъркахме кокаин и пиехме уиски на воля. Женята го правеше много по-добре от мен. Все пак имаше опит, а аз като новобранец, започнах доста глуповато, но постепенно също се научих.

– Вие не сте никакви бандити – потупваха ни дружески по гърбовете сърбите. – Ние с Аркан изправяме един танк пред банката в някое от босненските градчета, влизаме вътре и обираме всичко. Не си играем на шикалки.

Руснаците също се намесиха. Те не познаваха добре региона, но винаги бяха готови да свършат поредното безобразие. Не се интересуваха от никого и не уважаваха балканските авторитети. Митака беше същия като тях.

– Що не го осветкате тоя Маджо, бе? – предложи той. – Ще ви дам едно рамо и после владеем цяла България!

– Маджо ли? – изненада се в първия момент Женята. Позамисли се малко и потвърди: – Ами защо пък да не го осветкате?

Аз се държах по-здраво, а Килията направо изчезна. Той беше дърт шмекер и като видя толкова кокаин и уиски, предпочете да не участва в оргията. Ни чул, ни видял. В крайна сметка вакханалията свърши и трябваше да се прибираме в България. Бретона така и не успя да научи името на Женята. Викаше му Жената.

– Нямай доверие на тая Жена – изпроводи ме той. – Подличък ми се вижда. – После ми стисна ръката и по някакъв начин усетих, че приятелските ни отношения от едно време отново са възстановени. – Разчитай на мен, ако ти се наложи! – добави той. – И оставете Кили на мира!

– Знаеш ли колко много те обичам? – разлигави се по едно време Женята, докато Бретона се занимаваше с пияните руснаци. – Винаги съм разчитал на теб в най-трудните си дни. Оня идиот Поли ме накара да закупа дори кучето, за да направя впечатление на едни селяндури, а пък когато хвърлях хамстери на пираните, трябваше да стресна теб.

– И аз те обичам – едва се задържах на стола. Все пак успях да се овладее донякъде и не продължих по-нататък. Без малко да му кажа как съм пратил Серафим да потроши краката на неговите дилъри.

Още същия ден хванахме самолета и се върнахме в България. Поли ни очакваше в „Олимп“. Забелязахме, че цялата охрана на Маджо също се навърта наоколо, но влязохме вътре без да минем през

пропускателен режим.

– Къде ходите вие, бе? – посрещна ни с лицемерна усмивка Славчо.

– По света и у нас – отвърна му мрачно Женята. Еуфорията вече беше минала и той не обичаше нито себе си, нито мен.

– Ей там, ви чакат – поведе ни Славчо към сепарето на Костов.

Един срещу друг бяха седнали Поли и Маджо отпиваха по глътка уиски и ни гледаха любопитно.

– Казвайте! – тръгна директно Поли.

– Остави момчетата да похапнат нещо, тук има всякакви благини – намеси се Маджо. Както винаги пушеше цигарата си с цигаре и изглеждаше изключително добронамерен.

Ние си поръчахме някакво ядене, започнахме кротко да се храним, обаче Поли видимо нямаше търпение да разбере как са се развили събитията.

– К'во стана, бе? – обърна се към Женята той.

– Нищо съществено – отвърна му Женята. – Бретона се е окопал яко, пази го една рота руски бандюги и никой не може да се докопа до него.

– Каза ли нещо за мен? – попита меко Маджо.

– Каза.

– Предай ми го дума по дума.

– Да го еба в Маджото – изтърси внезапно Женята. Изненада дори мен. Отдавна не вярвах, че е способен да изрече дори една десета от истината.

– Ти чу ли нещо? – обърна се Маджо към мен.

– Каза още, че си плъх.

– Е, аз винаги съм твърдял, че в дадена ситуация може да си мишок и в това няма нищо лошо – усмихна се благо босът. През цялото време Поли застрашително мълчеше. Цялото му поведение излъчваше напрежение.

Маджо изпуши цигарата си, пъкна нова в цигарето. И все още в добро настроение се обърна към Женята:

– Какви хора бяха там?

– Ами най-различни балкански и руски разбойници.

– По-точно?

– По-точно какво да ти ги изброявам – обърка се Женята и тогава се намесих аз. Знаех имената на всички, както и кой къде се намира в йерархията.

– Умно момче – погледна ме внимателно Маджо. Отпи глътка

уиски и продължи въпроса си като разтегляше отчетливо думите: – Поръчаха ли ви да ме убиеете?

– Нищо подобно – подскочи като ужилен Женята.

– А ти, какво ще кажеш? – обърна се отново към мен Маджо.

– Ние не сме убийци.

– Правилно... наистина си умно момче. В нашата организация няма убийци!

Междувременно келнерите взеха празните чинии и ни сервираха кафе с минерална вода. Поли дори не го погледна. Маджо продължаваше да отпива от уискито си, макар че вече не изглеждаше толкова благ. Присви устни и злобно просъска:

– Пратиха ли потеря по мен? – надвеси се над мен той.

– Всичко е наред – отвърнах аз.

– Умно момче – за трети път ме изгледа Маджо. – Питаха ли ви за навиците ми?

– И да ни бяха питали, ние не ги знаем.

– Умно момче – поклати глава Маджо.

После се облегна в ъгъла на сепарето, доста по-спокоен, дръпна от цигарата си и за последен път вдигна чашата. Поли продължаваше да мълчи. Сервитьорите се въртяха като оси около нас и не смееха дори да ни погледнат.

– Сигурно сте много уморени, момчета? – загаси най-сетне цигарата си Маджо. Идватے отдалеко и сте свършили добра работа. Благодаря ви много.

После извади две пачки по пет хиляди марки, увити в ластик и ни ги подаде. Напусна заведението преди нас.

Прибрахме се с колата на Поли. Настроението му изведнъж се подобри и той съвсем приятелски ни стисна ръцете.

– Здравата го наплашихте този плъх! Дори да бяхме се уговорили, нямаше да стане толкова добре.

– Горедолу му казахме истината – осмели се да сглоби две-три думи Женята.

– Абе, каква истина! Митака никога няма да ни прости, обаче е такъв заклет селянин, че иска да се върне в България. А нашата цел е да го държим надалеч.

След това внезапно сви в горичката около семинарията, спря колата и в типично свой стил ни нареди:

– Слизайте! Докато ви нямаше тука стана голяма беля.

– Каква беля? – смръщи чело Женята.

– Някой ти е потрошил с чук дилърите.

– Не може да бъде?

– Не само, че може, ами всички едва мърдат. Женята буквално се стопа пред очите ми. На мен ми нямаше нищо, защото знаех за какво става дума. Поли се разходи нагоре–надолу пред нас с ръце в джобовете, потърка замислено брадичка и чак тогава съобщи последната неприятна вест:

– Един кретен от Радомир ми обяви война, казва се Никодим. Предполагам, че това е негова работа. – После отново тръгна към колата и преди да влезе, рязко се обърна към нас: – Не предполагам, сигурен съм!

Глава XX

Поли имаше един приятел от Радомир Юлиан, когото всички по неизвестни причини наричаха Зорката. Познавах се още от Германия. Там му беше помагал в убийствата и след това двамата, доколкото се знаеше, са лежали заедно в затвора.

Зорката командваше целия район на Радомир и работеше предимно с катаджиите. За него не беше никакъв проблем да регистрира каквато и да е крадена кола. Пренабиваше номерата съвсем небрежно, защото беше купил полицаите до един. Повечето от големите софийски гангстери именно затова караха коли с пернишки номера.

Зорката приличаше на дружески шарж – малко човече с голяма глава. Обичаше да се застоява вечерно време по кръчмите и да се прави на велик, но без съмнение владееше целия регион.

– Аз съм осигурил автомобилния парк на СИК! – хвалеше се той. – Без мен те са нищо.

– Каж ми на тоя да млъкне, че все ще се намери кой да му отреже динята, дето я има за глава – караше се Маджо на Поли.

Поли обаче защитаваше приятеля си – определено имаше слабост към него.

– Остави го нека си плямпа. И без друго не му плащаме нищо.

Точно по това време организацията реши да контролира централизирано дрогата. Районът на Перник и Радомир се оказа изключително апетитен. Миньорите вземаха добри заплати, а синовете им нямаха никаква работа. Животът на всички протичаше между две квартални кръчми, овъргалян в кал от кюмюр и сажди. Хероинът наистина им беше

единственото спасение. Точно тогава обаче от Германия се завърна стар мошеник и върл враг на Поли – Никодим. Навремето Зорката работеше за него. Помагаше му в кражбите на автомобили и го покриваше, когато се наложи. Никодим го смяташе за свой слуга. На практика, той го беше наследил от Поли.

– Почваш да работиш за мен, гъз! – привика го веднага Никодим.

– Ще има да вземаш, мой човек – опъна се Зорката. – Аз отдавна съм човек на СИК и бачкам за тях.

Това си беше самата истина. Ние с Женята имахме вече големи бригади и му гостувахме понякога. Целият район знаеше, че зад него стои стабилен гръб. Освен това хероинът се харчеше добре и Зорката се отчиташе редовно. Никодим обаче не миряса. Отиде директно при Жоро Илиев.

– Има там при мен един миризлив чорап, мой комшия, който в Германия ми беше пълна подлога – оплака се той. – Одупил се е на СИК–аджиите и ми се прави на голямата работа.

– Действай! – даде му карт–бланш Жоро. – Имаш едно рамо от мен.

Никодим не изчака да минат дори два дни. Вече набираще хора около себе си, събра ги и за една нощ натроши всички дилъри на Зорката. Хероинът мина в негови ръце.

Зорката веднага притича при нас. Събрахме се в едно от нашите заведения Женята той и аз, за да решим проблема.

– Давай направо да го трепем тоя – настояваше Зорката. – Няма оправия с него.

Поли обаче научи за нашите намеренията и ни възпря:

– Много ще ни дойдат убийствата. Намерете друг изход.

Лошото беше, че със Зорката се говореше доста трудно. Клетъчния му телефон звънеше постоянно и го търсеха всевъзможни идиоти. В началото разговорите се водеха изключително конспиративно.

– Имаме една дебела гостенка от Щутгарт – съобщаваха му отсрещна, когато ставаше дума за Мерцедес S–класа. – Можем ли да я уредим в някой хубав курорт?

– Нямах проблем – отвръщаше Зорката. Това означаваше в общи линии, че още на другия ден мерцедесът щеше да бъде легализиран в районната полиция. Срещу съответната сума, разбира се.

– Пристигнала е една елегантна дама от Щутгарт – имаше кодовото название Мерцедес E–класа.

– Докарай ми я, осигурил съм и хотел – хилеше се Зорката.

Крадените БМВ-та имаха друго конспиративно име. Те също бяха

дебели или елегантни дами, но от Бавария. Джиповете Mitsubishi Pajero минаваха като крехки японки. Зорката обаче си беше най-обикновен селски тъпак и след толкова много тайнствени разговори най-безотговорно изгърсваше:

– Абе, докарайте ми го тоя мерцедес тука да го регистрирам и ми се махайте от главата!

Въпреки глупостта си, той бе изключително ценен за организацията. Снабдяваше ни с оръжие. Налагаше се да му помогнем по някакъв начин.

– Искаш ли да изпратя групата на Ганеца? – предложи услугите си Женята.

– В никакъв случай – отхвърли офертата Поли. – Те ще ни трябват само за тежки ситуации.

Аз пък въобще не споменах за моето тайно оръжие Серафим и така с двете рутинни бригади се отправихме към Радомир.

Зорката държеше две трети от заведенията в града, но другата една трета принадлежеше вече на Никодим. Всяка вечер той събираше хората си там. Повечето от тях не бяха за подценяване. Около четиридесетгодишни печени гангстери, които години наред крадяха заедно с него автомобили в цяла Западна Европа. Не бяха страхливи и не си поплюваха. Обичаха да си попият вечерно време и да се държат като господари на града и на целия регион.

За разлика от тях, нашите момчета се бяха поотпуснали. Повечето живееха буквално на фотосинтеза. Поли не им даваше никакви пари, пък още по-малко се грижеше за сигурността им. Събирахме ги епизодично. Раздадохме им по една бухалка и Женята тутакси се направи на вожд пред тях.

– Влизате вътре и ги пребивате! – нареди той.

Забрави да им даде най-елементарните инструкции. Едно от правилата задължаваше всеки един да провери прекия си противник за оръжие. На мен веднага ми направи впечатление, но си замълчах. Женята толкова ме дразнеше с командирския си стил на говорене, че го оставих да се издъни. Разбира се не предполагах по никакъв начин последвалите събития.

Нашите момчета наистина смляха набързо хората на Никодим. Попилияха ги по пода като кегли. Оръжие имахме само ние с Женята, а Зорката стоеше покрай нас, за да наблюдава как ще свърши екшъна. Той имаше огромни връзки в казанлъшките заводи. Майсторите измъкваха оттам отделни части от „Калашников“ и пистолети „Макаров“, след

което ги сглобяваха по къщите си и му ги даваха срещу крадени автомобили с пренабити номера. Зорката не искаше нито лев от организацията. Трябваше му само протекция и ние в момента му я давахме.

Изстрелите се чуха, когато вече бяхме тръгнали и Женята веднага обърна колата. Двата застанахме пред изхода на ресторанта той със скъсения си автомат и аз с пистолета. После започнахме да товарим ранените момчета в колите. Слава богу, бяха изпозастреляни в задниците и долните крайници, тъй като хората на Никодим бяха стреляли от легнало положение. Още по пътя се обадохме на Поли.

– Ще ги караме в Пирогов – казах му аз.

– В никакъв случай – отвърна той. – Отведете ги в хотел „Аякс“! Там имаме лекар, който знае какво да прави с тях.

Цялата следваща седмица очаквахме Поли да ни извика. И той го направи. Освен него се събрахме аз, Женята и Зорката.

– Извинявайте момчета – стисна ни ръцете Зорката. Той беше мъжко момче и съзнаваше, че носи голяма вина, заради погрешната информация. Трябваше да ни предупреди, че хората на Никодим са въоръжени. – Оставете ме да се оправям сам.

– Ще можеш ли? – изгледах го внимателно аз. Моята бригада се беше настървила толкова, че едвам я удържах.

– Ще мога.

Ние посещавахме Радомир твърде рядко и нямаше откъде да знаем за колоритен млад руснак, който живееше там от известно време. Беше дошъл при баща си – един от многото българи, тръгнали навремето да търсят препитание като строители в руската провинция и станали временно руски зетъове. Нямахме представа в коя точно точка на Русия се беше женил, но синът му пристигнал в България веднага след войната в Чечня. Участвал там като редови войник. На вид беше слаб, но изключително жилав, с остригана глава и тридневна брада. Очите му изобщо нямаха цвят. По цял ден шареше из града и си търсеше работа ту при Никодим, ту при Зорката. Всъщност той не можеше да прави нищо друго освен да убива. И Зорката реши да го купи. Остави на руснака сам да реши как да приключи с Никодим. Онзи говореше вече чат-пат български, застана по обяд на шосето за Перник и зачака да мине колата на боса. Знаеше, че редовно ходи по това време по бизнесдела в областния град.

– Кажй, руснак! – спрял му Никодим. – Защо мръзнеш на пътя?

– Ще ме вземеш ли до Перник, чичо Никодиме? – попитал руснакът. След което изчакал онзи да му отвори вратата и го прострелял в

корема.

Никодим беше от стара коза яре. Изобщо не се е съгласил да умира. Успял да се закара до пернишката болница и веднага съобщил на своите хора кой го е прострелял. Оказа се, че това не е толкова важно. Руснактъ също беше изтичал тутакси до първия участък, където се предал и разказал цялата случка.

* * *

Поли веднага се разпореда да докарат Зорката, жена му и двете му дечица в София. Намери му квартира и го настани в нея, без да му иска нито стотинка. Помнеше добре услугите му, пък и не забравяше, че именно Зорката държи връзката с казанлъшките оръжейни майстори.

– Ще се оправя сам – убеждаваше го Зорката. – Моите хора ще ми сглобят каквото трябва.

– Седи мирен! – натискаше го на стола Поли.

– Абе, ще му еба майката аз на тоя Никодим! – вдигна телефона си Зорката и започна изумително конспиративен разговор: – Здравсти, братовчед! Ще ми трябват малко бонбони.

– Имаш ги – отвърнаха му. – Само кажи какви.

– 5 на 45 мм – изръси Зорката, с което цялата конспирация се свърши. Дори на най-тъпият подслушвател му стана ясно, че иде реч за патрони.

Поли направо побесня.

– Прибирай се у вас и повече да не съм те чул да се занимаваш с каквито и да било отмъщения и тем подобни. Топиш ни всичките, лайно такова!

Междувременно Никодим бързо се оправяше в пернишката болница. Неговите дърти разбойници се бяха разбягали мигновено, а и той самият не изживяваше първа младост. Премисли отвсякъде случилото се и реши твърдо да не се меси в битката между двете групировки. Нямаше сили за това. Освен това му беше пределно ясно, че Зорката е маша в ръцете на други хора. Накрая намери начин да изпрати послание до Поли, което в общи линии гласеше: „Аз се отказвам, ако ме ставите на мира. Оправяйте се сами!“

Поли естествено остана супер доволен. Винаги му беше драго, когато старите бандити вдигаха белия флаг. Можеше да успокои Зорката, обаче не го направи. Привика ме насаме:

– Нека тоя селяндур седи нашрек! Имам чувството, че в крайна сметка ще проговори на полицията.

Около месец Зорката живя спокойно в София. Квартирата му знае-ха само двамата с Поли и жена му. Гледаше да се прибира рано вечер и да излиза по-късно сутрин. Без друго нямаше никаква работа Една събота взеха децата от детската градина малко по-рано и още докато се изкачваха по стълбите чува странни шумове на тяхната площадка. Зорката не беше вчерашен. На секундата му стана ясно какво го чака. Грабна жена си и дечурлигата, качи се на колата и понеже беше много добър шофьор успя да се измъкне от преследвачите. Отиде директно при Поли.

– Пратил си ми бандата на Женята – заговори му съвсем открито той. – Още един път ти казвам, че никога няма да проговоря.

– Говориш ми глупости – отпрати го Поли – Сигурно Никодим те е надушил.

На Зорката моментално му стана ясно всичко. Още същата вечер се прибра в Радомир. Остави жена си и децата вкъщи, а самият той свика всичките си приятели, доколкото ги имаше, в най-големия ресторант. Събра ги около себе си и нареди на келнерите да сервират на всеки каквото поиска. След това ритуално се обърна към оркестъра:

– Свирете любимите ми песни! Тази вечер си правя панахида!

Оркестрантите знаеха какво обича. Подредиха репертоара така, че и камък да заплаче. Малко преди да приключат, Зорката без никаква изненада забеляза, че приятелите му са го напуснали и той е заобиколен от дебилите на Женята. Всеки един от тях изстреля по един куршум в него. Така заслужи по хиляда марки на човек. Напуснаха заведението без да бързат. Дори към София се придвижиха спазвайки правилника за движение и в най-добро настроение.

Седмица подир това оздравелият Никодим внезапно се разболя отново. Лекарите се чудеха какво става с него, с изключение на един, който много добре знаеше да брой парите на Поли. Тези, които получи, му бяха напълно достатъчни, за да го изпише в ковчег. Всички разбраха, че Поли не признава приятелство и е готов да убива наред. Страхът от него прерастна в ужас. Моите момчета ме напуснаха вкупом. Идиотите на Женята се покриха. Ние с него останахме в организацията по различни причини. Женята не можеше да преодолее робската си психика, а аз огромните си амбиции.

Глава XXI

Момчетата от моята бригада се разбягаха за по-малко от месец. До този момент всеки от тях гледаше на Поли като на закрилник. Заедно бяхме изградили ВИС-2, после направихме СИК и накрая за награда той им даде по един пръстен и сто долара. Въпреки това го обичаха и уважаваха. Уплашиха се, след като започна да избива безмилостно дори приятелите си. Момчетата много обичаха Зорката. Той правеше безброй услуги, без да намеква за пари. Регистрираше крадените коли, осигуряваше дефицитни стоки, грижеше се за всичко около техния бит. Нямаха никакво обяснение за жестокостта на Поли. За неговата прогресираща параноя знаехме единствено аз и Женята.

Двама-трима от моите хора станаха набързо предани християни. Скриха се в софийските храмове, където се молеха денонощно Господ да им опрости греховете, а през останалото време продаваха свещи. Други се затвориха в къщите си. Страхуваха се да излязат дори на тротоара. Поръчваха си такси до съседния магазин. Венци и останалите се прехвърлиха без да ни казват нищо в по-меки групировки. Станаха крадци на автомобили за „Аполо“. Всичко градено с толкова много усилия през годините, се разпадна за миг. Поли обаче не мирясваше.

– Намерете ги и им вземете пръстените – извика ни той в офиса си двамата с Женята. – Тези копелета нарушиха договора. Скъсаха пъпната връв.

И ние наистина тръгнахме по домовете им да събираме ритуалните пръстени. Никой не се опъна. Изсипахме ги на бюрото на Поли и аз съвсем сериозно попитах:

– Какво правим отсега нататък?

– Общо събрание в правешкия мотел „Шатрата“ – отвърна ми той без да ме погледне. – След това побутна предварително подготвен списък на хора към Женята и тихо му нареди: – Събирай ги!

* * *

Поли не прояви никакъв интерес към най-верните си хора, които бе прокудил. Подхвърли ни мимоходом да доведем всички кучета, с които разполагаме. Повечето от тях бяха дребни бандити и селски шмекери. Използвахме ги епизодично, но не се числяха към организацията. Натоварих част от тях на колите и в уречения час пристигнахме в Правец. Полицейски патрулки бяха отцепили целия район. Пазеха ни

верноподанически, сякаш бяхме част от държавната машина.

– Заповядайте, господа – посочваха ни полицаите къде да паркираме и ни отправяха към бившата заседателна зала на Комунистическата партия.

Нямах представа какво става, докато не видях Женята. Той беше с шикозен бял костюм, в който изглеждаше по-смешен, ако си носеше по-турите. Селянията му течеше отвсякъде. Още повече се шашнах, когато влязох в залата. Вътре се бяха настанили близо триста бандюги от цялата страна. Познавах по едрите риби от тях, а другите нямаше откъде да зная. Изненадах се, че изобщо имат някакви отношения с Поли. Софийското представителство обаче ми беше известно горе–долу добре. Бях пердашил част от тях за дребни прегрешения, без дори да подозирам, боса седеше и зад тях. Направи ми впечатление, че Поли не се появяваше от никъде.

– Господа бандити – изправи се на трибуната Женята и явно зачете написана от друг реч. – Тук сме се събрали двеста осемдесет и осем души от всички краища на страната. Правим го, за да демонстрираме на тези, които се съмняват, че Дежурния разполага с мощна организация. – „Дежурния“ беше кодовото название на Поли. Никой не смееше да спомене името му.

Залата съвсем се смълча, притихна в предчувствие за нещо съдбовно. Женята се наслади на властта си и уверено продължи:

– Знаем, че между вас има поне двајсетина доносници. Дори мога да ги посоча, но няма да го направя. Нека да предадат на групировките към които принадлежат и на полицията с каква сила разполага Дежурния.

Събирането започна да прилича все повече на партийно събрание. Провинциалните бандюги тип „наяли се и подстригали се“ зяпнаха като риби на сухо. Слушаха глупостите на Женята като директиви спуснати от едновременното политбюро.

– Идеята е следната – завърши патетично той. – Всички ние, дете сме се събрали тука, отиваме и помагаме на този, който има проблеми.

– А какво ще правим полицията и баретите? – обади се някакъв софийски гамен. Беше подставено лице на Поли и задачата му се изчерпваше с този абсолютно тъп въпрос.

– Наши са! – отвърна грандомански Женята. – Нямамте грижи! Искам само да правите нещата с финес – махна микрофона той. След което с две ръце симулира слагане на маска и ръкавици.

– Друго има ли? – попита някой от бунаците.

– Има – върна отново микрофона Женята. – Тези дни ще бъде

създадена нова партия „Напред България“. Настоявам да заведете всички ваши хора под строй да гласуват за нея. Самият Тодор Живков ще я подкрепи. Въобще не си въобразявайте, че е забравен.

В един момент той все пак приключи с глупостите си и в типично комсомолски стил попита:

– Има ли въпроси?

– Има – подскочи веднага някакъв селски тарикат. – Разбрах всичко, само не знам кой е Дежурния?

След него наскочиха други провинциални герои със същия въпрос. Те също не знаеха кой е Дежурния. Женята се оплете като пиле в кълчища. Тогава на трибуната изскочи личният шофьор на Поли, когото всички наричахме Къдравия. Беше интелигентно, умно и тактично момче.

– Спокойно, колеги! – вдигна ръка той. – Не задавайте повече глупави въпроси, защото всеки ден возя Дежурния и ще взема да си го изкара на мен.

Едва тогава провинциалните простаци разбраха за кого става дума.

Аз седях с протегнати крака фронтално срещу Женята. Вече бях глътнал един диазепам и в общи линии успях да изтърпя глупостите му. След като той се направи на началник пред провинциалните гангстери, кротко вдигнах ръка. Това буквално го шашна.

– Кажи, Жоре? – разпери ръце той.

– Може ли да се обадя по телефона? – попитах аз.

– Ама естествено! – ухили се Женята – За теб може всичко!

Излязох в коридора и наистина се обадох по телефона. Разговорът беше предварително уговорен.

– Готово ли е всичко? – попитах аз Серафим.

– Да – отговорими кратко той.

Това ми стигаше. Глътнах още един диазепам преди да се върна в салона. Употребявах успокоителното лекарство след убийството на Зорката. Седнах си на мястото, когато в салона влезе Поли. Държеше се сякаш не знае нищо за това събиране.

– Хайде бе, момчета! – избута от трибуната Женята той. – Какво толкова говорите? Горе ви чака трапеза...

Софрата този път наистина се оказа богата. Имаше от пиле мляко. Селските пехливани се нахвърлиха върху нея, сякаш никога през живота си не бяха яли и пили. Аз прескочих до тоалетната и дръпнах трети диазепам. Давах си сметка, че ставах много, но пък и знаех какво предстои. Върнах се в банкетната зала без да участвам във веселието.

Само след час или два трябваше да се върнем в София. Бях решил

един път завинаги да приключи с Женята. Във входа му го чакаше огромно количество тротил, зареден от Серафим.

Книга трета

В България напоследък доста хора се оказаха познавачи на най-новата ни история. Преди време същото важеше за футбола и политиката. Особено дейни са група журналисти, повечето от които, родени около началото на прехода. Логично е да се предполага, че те познават фактологически последните седемнайсет години, колкото и Първото българско царство.

Ние им благодарим за активното популяризиране на темата чрез вестниците, в които работят. Макар че заемките от нашите книги, твърде често будят смях и недоумение. Ако познаваха добре света, който се опитват да опишат, трябваше да научат поне едно много характерно за него правило:

Той се основава на свой, макар и спорен морал и мъжката дума е въпрос на чест.

Георги Стоев – писател
Огнян Младенов – издател
Владо Даверов – редактор

на М.М-М

Преди време със сигурност щях да те нарека приятел. Сега ми е много трудно да определя какви са отношенията между двама ни. Дори си мисля, че това трябва да определиш ти. Не защото имаш предимство; още по-малко заради измислената от вестникарите йерархия. Не се чувствам по-слаб и не мисля да отстъпвам.

Животът понякога удивително наподобява шахматната игра. Понякога пешката става царица, а царицата просто изчезва. Между двете крайности върху шейсет и четирите квадрата се разполагат фигури с различни възможности, но задължително предани на цвета си. Най-лошо е, когато се стигне до патова ситуация. И двете страни нямаха поле за ход. Не бих искал да стигаме до там. Обаче, ако стане, този път аз ще определям условията на ремито.

Глава I

Женята не обичаше шумните купони, а още по-малко публичните изяви. За първи път му се случваше да държи реч пред толкова много хора. Пък и смяташе, че ресторантът на горния етаж в „Шатрата“ около Правец не е най-доброто място. Почти не докосна алкохол и веднага щом свърши официалната част, поиска разрешение от Поли да си тръгне.

– Заминавай! – махна с ръка онзи. – И карай внимателно!

Ако имаше нещо, което Женята владееше съвършено, това бе именно шофирането. Умееше да избира най-точната линия на шосето, независимо дали тя се падаше в средата, в дясната или в лявата страна. Скоростта разтоварваше натрупаното напрежение и му доставяше огромно удоволствие. Дори някой да го преследва, Женята винаги се измъкваше. Сега бързаше да се прибере при жена си и да избяга далеч от шумотевичката на сбирщината, свикана от Поли.

Намали едва преди КПП-то на входа на София и веднага се шмугна в една от уличките, познати само на него. От известно време се пазеше. Не му се даваха пари за охрана, затова си беше изградил собствена система. Обикаляше с мръсна газ късите пресечки около квартала, спираше внезапно на произволен ъгъл, след което без да включва фаровете, паркираше зад блока. Така направи и сега. Точно в този момент входът на съседната кооперация се взриви.

– Брей, мама му стара! Кой ли се е настанил да живее там? – рече си на глас той.

Направи му впечатление, че ползват собствените му методи. Обикновено оставяше колата си точно пред този вход и ако не беше избрал друго място, сега сигурно щеше да бъде мъртъв. Въпреки това и през ум не му мина, че някой иска да го убие. А беше точно така. Серафим просто съборка входовете.

* * *

Докато траеше прословутото събрание, организирано от Поли и Женята, телефонът ми звъня още веднъж. Този път излязох в коридора без да питам никого. Обаждаше се Мелания.

– Тук беше твоята приятелка Ася – съобщи ми тя без обичайното разтегляне на думите.

– Ася ли? – изненадах се аз.

Не бях я търсил повече от два месеца и то не защото не ми харесваше, а за да я държа в напрежение. Не беше полезно за момичета като нея да се чувстват сигурни.

– Какво иска?

– Нищо особено, просто се интересуваше как може да те намери.

– Ти каза ли й нещо?

– Казах й че идваш отвреме-навреме да ти правя свирки и после изчезваш.

– Ще те убия! – ядосах се аз.

– Няма нужда ти да ме убиваш. След това твоята флърца отишла при Венци и му предала целия разговор. Сега се опитва да ми разбие вратата, за да ме убие вместо теб.

– Много съм далеко, скъпа! Не мога да ти помогна – затворих телефона аз.

Наистина няхах решение на въпроса на шейсет километра от кафенето в София. С Венци трябваше да се видя лично. Нямах начин да се разберам по телефона. Освен това се налагаше да остана с един куп селяндури почти до края на сбирката, да разговарям за бизнес и за много-то пари, които ни очакваха при такава силна организация. Не докоснах нито алкохол, нито ядене. Едвам издържах до изгрева.

Прибрах се около пет часа сутринта. Направих задължителните обиколки, за да съм сигурен, че няма капан и паркирах една пресечка по-нагоре. Вече си вадах ключовете за апартамента, когато забелязах, че на пейката в градинката седи Серафим и ме чака. Като ме видя, скочи и на висок глас започна да бръщолеви невъобразими глупости.

– Млъкни! – затиснах му с длан устата аз, хванах го за косата и го помъкнах към вкъщи. Пуснах го за малко в хола, но Серафим като че ли това чакаше, за да се развика отново. – Говори тихо, спокойно и ясно! – наложи се отново да го усмирявам аз.

– Обърках входовете, братче. Взривих съседния.

– Колко пъти съм ти обяснявал, че тази работа иска търпение? Седиш като ловец на гюме и чакаш, докато дивечът се появи.

– Ама нали знам, че там паркира колата си.

– Нищо не знаеш – уцелих го в скулата аз и го сринах на пода. После започнах да го ритам в бърбреците и стомаха, докато остана без въздух.

Лежеше в краката ми като парцал, а аз го гледах отгоре. Това беше златно правило: ако искаш някой да научи нещо завинаги,

задължително трябва да го поставиш в най-унизителното възможно положение!

– Защо ме биеш толкова? – проплака Серафим.

– За да ме заобичаш още повече – сритах го за последен път аз. Не ми стигаха глупостите на Мелания и на Ася, ами сега и тази гадина.

Всъщност нямах никакво намерение да убивам Женята. След смъртта на Зорката от Радомир той беше готов да се оттегли сам. Щеше да се прибере като нищо в родното си село някъде из Видинско и да се скрие от очите на всички. Поли именно затова го накара да води сборищата и да се обяви публично – не искаше да го изпуска. Петнайсетте килограма тротил, заложили от Серафим, щяха безвъзвратно да го убедят, че мястото му вече не е между нас. Глупавото копеле обаче сбърка, а Женята се оказа точно толкова тъп, колкото го мислех. Изобщо не проумя за кого съм разклатил камбаната.

Глава II

Въпреки че беше изпълнителен директор, Поли отваряше офиса първи. Обикновено влизаше в кабинета си в осем часа. Тази сутрин още в колата чу по радиото за взривения вход и тъй като знаеше прекрасно къде живее Женята, първата му мисъл беше, че той е бил обектът. Опитта се да го намери веднага по мобилния телефон, но не успя. После се обади на един крадец, който отдавна работеше за него и живееше наблизо.

– Намери ми Женята и му кажи да се яви веднага! – нареди му той.

Крадецът си свърши работата перфектно. Още докато Поли кръсотвасваше нервно килима, Женята се обади от пропуска:

– Чакай ме долу! – изнервен докрай го навика Поли. Маджо беше забранил присъствието в офиса на всякакви бригадири и хора от по-нисшия състав. – Какви са тия гърмежи около вас? – заведе Женята той на привидно спокойна разходка нагоре по улицата.

– Взривиха съседния вход.

– Какъв съседен вход, бе тъпак?

– Ами той е на петдесет метра от мен.

– Бе, ти не разбра ли, че в нашия занаят случайности няма? – ядоса се Поли. – Кой живее в този вход, че да го гърмят? Кажи ми какво си направил?

– Нищо – повдигна невинно рамене Женята.

На Поли чак му причерня от глупостта на дангалака, замълча за известно време докато се овладее и за всеки случай огледа улицата. Не понасяше да го лъжат. Трябваше да научи истината.

– Ти познаваш улицата – обърна се към него той. – Искам до довечера да научиш кой стои зад този взрив!

– Мен всички ме обичат! – учуди се съвсем искрено Женята.

– Абе, как да те обичат? Вчера съм те назначил за шеф от най-висок ранг. Огледай враговете си и най-вече приятелите си. Може някой да ти завижда?

– Аз пък си мислех, че ме съжالياват.

– Голям тъпанар си, Женья! Няма ли най-сетне да разбереш, че това е насочено срещу теб? Искат да те ликвидират, за да докажат, че съм избрал нищожество.

– Няма да е толкова лесно.

– Няма, но ако стане, ударът понасям аз, защото знаят, че си от моите хора.

– Вярно. Не ми беше минавало през ума. И какво ще правим сега?

– По-хубаво да те убия аз – вбеси се окончателно Поли. – Ще го разглася навсякъде и ще си запазя позициите.

– Не говориш сериозно!

– Напротив. Напълно съм сериозен. Или се вземаш в ръце, или след десетина дни ще вървя подир ковчега ти.

Денят не беше от най-хубавите за Поли. Като се прибра в офиса се изненада, че Маджо го е търсил по телефона. Не бяха се виждали много отдавна. Големият бос се беше отеглил на почивка след убийството на дебелия Андро и неуспешния атентат срещу Илийката.

Печеше си задника някъде по гръцките острови и никой не го знаеше къде е.

– Ще ми дадеш ли телефона на Маджо? – звънна Поли на Димата.

– Той отдавна няма телефон – отвърна му онзи.

– Как така няма?

– Ако му потрябваш, сам ще те намери. Бъди спокоен. Поли предчувстваше огромни неприятности. Беше събрал вече четиристотин души около себе си, но повечето от тях не притежаваха необходимите качества. Пък и ситуацията се промени доста. Когато напусна ВИС, имаше кой да го защити, а сега оставаше сам. Колкото и да беше корав и да се чувстваше уверен във всичко, което прави, Маджо винаги го смущаваше. Следобедът му мина кошмарно.

– Къде си, приятелю? – звънна му надвечер Маджо.

- В офиса съм.
- Каня те на вечеря в ресторант „Къщата“. Забравихме се.
- Аз да не съм курва да ме каниш на вечеря? – озъби се Поли.
- Не си, но все пак те съветвам да дойдеш!

Поли се появи в ресторанта без охрана, само с шофьора си. Паркира по обичайния си начин. Затапи другите коли и без да му пука се отправя към входа.

– Премести се някъде – пресрещна го охраната на Маджо. – Шефът се сърди.

- Големи баровци сте станали – ядоса се Поли.
- Нарездане.
- Преместете я вие – подхвърли Поли ключовете.
- Премести си я ти! – върнаха му ги обратно те.

В цялата атмосфера имаше някаква скрита враждебност и студенина, на която Поли не беше свикнал. Явно нещата се променяха. Влезе в градината, съпроводен от охраната на Маджо, но той не беше там.

– К'во става бе? – учуди се той.

– Давай напред – побутнаха го двама яки мъжаги. Минаха през салона на първия етаж, претъпкан от клиенти, изкачиха се по стълбите до горния етаж, където нямаше жив човек. Единствено Маджо седеше на крайната маса до камината и спокойно пушеше цигара с любимото си цигаре.

– Какви са тези бодигардове и разни други чудеса? – седна Поли без да поздрави.

– Добра вечер! – съвсем спокойно го посрещна Маджо. Изглеждаше в блестяща форма. Беше придобил холивудски загар и носеше ризата си под елегантния костюм широко разтворена, както правят гърците. – Изнервен ми се виждаш нещо?

– Пълна тъпотия – наведе се над него Поли. Много малко хора знаеха, че той страда от циклофрения и когато болестта го нагази, става неудържим. Пристъпите му бяха изненадващи. Трудно ги овладяваше дори с най-силните лекарства. – Нали знаеш, че тези копелдаци сега се чувстват сигурни, но все по някое време се прибират в къщи. Тогава как ще ги опазиш?

– Ако се наложи, ще се прибират заедно – загаси цигарата си Маджо. – И още нещо: не ми излизай със заплахи! Този номер пред мен не върви.

Въпреки пристъпа си, Поли успя да се овладее. Стана му ясно, че Маджо вече не е същият човек и с него трябва да се говори внимателно.

Пък и нямаше друг изход. Вече беше влязъл в капана.

– Дай му една студена вода на този, да не се пеняви толкова! – поръча на сервитьора Маджо. После се вторачи в Поли и съвсем отчетливо започна да му говори онова, заради което го бе повикал: – Искам да те питам нещо? Кой се опита да гръмне Женята?

– Аз – отвърна Поли.

– И защо?

– За да го сплаша. Хубаво е да знае, че не е безсмъртен.

– Много странни методи имаш!

– Такива са.

– От днес нататък не искам да предприемаш нищо без да се консултираш с мен – запали нова цигара Маджо. – Ти работиш за организацията и на практика си наш чиновник.

– А Маргините... Димата... и оня брататия – Пашата? Те какви са ми?

– Те са ми съдружници и също са ти шефове.

– Не станяхте ли много? Аз също съм акционер.

– Станяхме толкова, колкото е необходимо – придърпа пепелника Маджо. Изглежда Поли толкова студено, че онзи чак се смрази.

– Откъде тази враждебност? – попита той.

– Объркал си се нещо. Просто исках да ти кажа, че от днес налагам мораториум върху убийствата.

Глава III

Маджо беше овладял някои от маниерите на Генерала. След като приключи разговора си с Поли, сякаш внезапно престана да го вижда и да го чува. Пъкна поредната цигара в цигарето и разсеяно се загледа към тавана на помещението.

– Трябвам ли ти още? – попита Поли.

Маджо дори не го погледна. Махна нехайно с ръка сякаш пъдеше муха. Изчака го да изчезне, отпи малка глътка от питието и веднага извади радиостанцията си. Тя беше подобна на полицейските и чрез нея той командваше многобройната си охрана.

– Тръгваме!

После слезе надолу по стълбите, заграден по схема от куп телохранители и излезе навън. Петнайсет минути по-късно вече беше пред блока на Гоцев.

– Тук съм – съобщи кратко Маджо.

Генерала се появи почти веднага. Огледа гневно разположената наоколо охрана. Веднага загуби обичайната си сдържаност. Направо побеля от яд.

– Прибери тези лайна веднага по колите! – нареди той. – Нали съм ти казал, че с мен такива дивотии не вървят!

– Става опасно, началник! – подаде му ръка Маджо.

– Защо ти е толкова влажна дланта? – изненада се Генерала.

– От напрежението.

– Или просто те е страх?

Маджо не отговори и тръгна покорно с Гоцев към гората. Свиха по любимата му пътека без никаква охрана.

– Винаги съм те учил да бъдеш като мен – разпери ръце Генерала. – А ти ме излагаш. Защо си набил Карамански?

– Налагаше се да го поставя на мястото му.

– Ами тогава го помоли. Дръж се с него учтиво и приятелски. Как така ще го унижаваш?

– Случи се.

– Днес защо си домъкнал толкова хора?

– Опитах се да подчиня Поли, началник! Събрал е четиристотин души, изглежда иска да прави своя структура.

– Похвали го – вдигна рамене Генерала. – Потупай го дружески по гърба и го направи свой брат!

– Какъв брат? – плувна целия в пот Маджо. – Страх ме е, че ще ми посегне.

– И какво предлагаш?

– Знаеш ли, началник, последните месеци, които прекарах в чужбина, ми бяха много спокойни. Мисля да замина пак.

– Държиш се като сръдливо курве – ядоса се Гоцев. – Щом искаш да заминаваш пак, ще те пусна, но този път без нито един лев.

Маджо пребледня до такава степен, че лицето ми светна в тъмното. Очакваше всичко друго, само не и това. Нямаше представа как да реагира.

– Какво ти става, моето момче? – прегърна го Генерала.

– Тук всички ме смятат за твой слуга. Както и за роб на политическите ти приятели.

– Смятат те, защото се държиш като такъв. Винаги съм мислел, че вие селските момчета сте корави души и съдбата трудно може да ви пребори. Не ти отива поведение на госпожица.

– Не съм госпожица.

– Още по-лошо – обърна се срещу него Гоцев. – Ти си направо пътка непоръбена. Преди малко те нарекох моето момче, защото очаквах да се разгневиш и да ми отговориш като мъж. Изобщо, винаги съм желал да те видя много по-решителен и безкомпромисен.

– Такъв съм началник.

– Никакъв не си – тръгна обратно към дома си Генерала и Маджо послушно го последва. – Вече съжалявам, че загубих толкова време да те обучавам. Нищо не прихващаш. Както и Пашата. Същият лигльо като теб.

Маджо замълча, изпрати генерала до алеята пред блока и умислен се загледа след него. Той знаеше прекрасно, че никога не може да стигне класата на Гоцев, нито пък има неговите възможности. Но за първи път му хрумна колко незащитен е този умен и хитър мъж с всичките си огромни пари. Беше изключително лесен за отсвирване. „И това е решение – разтри слепоочията си той. – Ако се наложи да се спасявам, Генерала е лесен.“ След което влезе в една от колите на многобройната си охрана.

Маджо никога не ползваше собствен телефон. Поиска един от охранителите си и от него се обади на Поли. От известно време той бе напуснал къщата си в полите на Витоша и живееше под наем в центъра на София.

Очевидно циклофренията му се засилваше. Беше му по-спокойно да се движи сред много хора и на шумно място.

– Здравсти! – поздрави го Маджо.

– Здравей! – вдигна изненадан телефона Поли. – Да не би да си разстроен задето ме наруга тази вечер?

– Наистина съм разстроен – призна си Маджо. Поли се почувства поласкан от обаждането, макар че още нямаше представа каква беше целта. Чувствата му към Младен бяха много странни. Мразеше го и го обичаше едновременно. Малко преди телефонът да звънне, замисляше в детайли убийството му. Съзнаваше прекрасно, че без него е загубен, но от друга страна честолюбието му не позволяваше да изтърпи подобно отношение. И затова сега искрено се зарадва.

– Какво е станало? – попита той.

– Предлагам ти да вечеряме заедно в ресторант „Панорамата“ на „Парк-хотела“.

– Сериозно ли говориш?

– Напълно сериозно.

Поли ходеше често в това заведение, въпреки че по наследство го притежаваше Жоро Илиев, не и Маджо. Омразата му към малкия Черешар беше огромна. Той знаеше, че Жоро също не стъпва там, където е бил брат му и поддържа неговите обекти по-скоро като паметници. Въпреки това не му се даваше нито лев в касата на противниковата групировка. И ето че сега Маджо предлагаше именно „Панорамата“.

– Ще дойда – съгласи се Поли. – Чакай ме! Междувременно Маджо бе пратил охрана да отцепи района и когато Поли се появи, го намери на две големи уискита. Погледът му блуждаеше. Главата му се клатеше смешно и когато поръча трето уиски за себе си и водка за Поли, размаха ръка така, че цигарата му падна от цигарето. Сервилните келнери на мига я загасиха.

– Няма нищо – ухили се Маджо.

– Ще ми кажеш ли какво е станало? – втренчи се в него Поли. – По-не един път се разкрий!

Поли все още изпитваше респект към Маджо. Смяташе го за страхливец, който в определени моменти е способен на изключително смели постъпки. В такива случаи дори му се възхищаваше. Освен това си даваше сметка, че без него е господин Никой и трябва отново да тръгне от нулата. И все пак не очакваше изповедта, която чу.

Маджо му разказа всички подробности около срещата си с генерал Гоцев. Не спести нищо. Наблегна най-много на факта, че го смятат за слуга. За втора ръка човек. Едва ли не за боклук.

– Нищо чудно, мой човек – поклати глава Поли. – Спомни си какво правех аз в Унгария и какъв беше ти! Най-обикновен роб на бате Гена.

– Добре де, ама нещата се промениха – хлъдна полупияният Маджо. Сетне се наведе през масата и умолително попита: – Ще прекараш ли тази нощ с мен?

– Защо не? – кимна Поли. – Обаче първо искам да си изясним нещо.

– Кажи!

– Ти не ме повика тук, за да се напиваме и да се тъпчем с деликатеси. Искаш да махнем Генерала, нали?

– Искам – тръшна се на стола Маджо и сякаш изведнъж изтрезня. – Той вече започва да пречи.

Глава IV

След като напердаших Серафим, се заключих за два дни въщи.

Нервите ми бяха опънати до крайност. Натъпках се здраво с диазепам. Въпреки това сънят бягаше, а денят ми се струваше от черен по-черен.

Серафим заслужаваше да го убия, но си давах сметка, че все някой ден може да бъде полезен за нещо. Безспорно беше един от най-големите гафаджии. Не толкова, защото не му вървеше, колкото от глупост и мърльовщина. Надявах се организацията да не се докопа до него. Нямаше никакъв проблем да го принудят да пее. И тогава аз щях да получа най-тежкото наказание – смърт.

В организацията съществуваха строги правила. Йерархията се спазваше стриктно. Зад Женята стоеше Поли, а зад Поли – Маджо. Никой нямаше право да посяга на никого. По същия начин, ако Женята беше тръгнал да взривява мен, щеше да получи обичайното наказание – смърт. Макар че аз няхах намерение да го убивам, а само да го сплаша, това не правеше нещата по никакъв начин по-лесни за обяснение.

На третия ден все пак излязох. Трябваше да разбере какво е станало с Мелания след признанието ѝ пред Венци, че ми прави редовно свирки. Пък и приятелката ми Ася също се бе намесила, озлобена от желанието ми да ходя в кафенето на Чука. Чудех се на кого да се обадя първо. Накрая се спрях на Венци. И тръгнах да го търся.

– Къде си? – обадох му се на мобилния телефон.

– Срещу кафенето на Мелания – отвърна ми той.

– Ей сега идвам.

– Само че съм в блока отсреща.

– В блока ли?

– Не само в блока, ... а на покрива.

– Да не си полудял?

– Нещо такова – затвори ми той.

Отидох пеша, защото след толкова много лекарства не смеех да кормувам. Качих се догоре с асансьора и после минах през познатите от детските години тавански помещение. Венци наистина беше на покрива. Гледаше с бинокъл кафенето и изглеждаше ужасно. Явно също се бе натъпкал с диазепам.

– Приличаш на парцал – погледна ме бегло той.

– Ти също – отвърнах му аз.

Венци не ми отвърна нищо. Седна на перваза и се вторачи в краката си. Не бях го виждал толкова съсипан.

– Виж к'во, дай да се разберем – приседнах до него.

– Какво има да се разбираме?

– Знам, че Ася ти е казала за посещенията ми при Мелания.

– Много важно! – разтри възпалените си очи Венци. – Ти си ми приятел, можеш да правиш каквото си искаш.

Това, което много ме дразнеше в него бе склонността му да забравя всичко на мига. Не притежаваше капка злопамятност. Дори след най-жестоките престъпления, които извършвахме заедно, той спеше като младенец и на другия ден не помнеше нищо. Понякога се държеше дребно заради глупости, друг път не обръщаше никакво внимание на важни и значителни неща. Или просто бягаше от решението на проблемите, за да си живее както си знае.

Аз бях съвсем различен човек. Винаги планирах всичко отдалеч, предвиждах всякакви възможни ситуации и бях подготвен каквото и да стане. Не прощавах нито една обида. Влезеше ли някой в черния ми списък, докарвах нещата до край. Логиката ми беше ясна и категорична – или той, или аз. Ненавиждах подлещите. Да не говорим за предателите. Нито един от тях не се измъкваше безнаказано.

– Как така, каквото си искам? Нали знаеш, че Мелания ми прави редовно свирки?

– Знам – кимна той.

– Ами разсърди ми се поне!

– Проблемът ми е по-сериозен.

– Какъв?

– Ето го – показва ми Венци снимка на едър мъжага. – Някакъв си хокеист. Онзи ден Мелания ми я пробута под вратата. Бил новото й гадже.

След което се изправи, вдигна бинокъла и отново се вторачи в кафенето.

Напуши ме смях, но бях толкова съсипан и уморен, че дори не успях да се развеселя като хората. Венци очевидно беше съвсем оглупял.

– И сега? – попитах аз.

– Чакам го да влезе – отвърна ми той. – Ще ми помогнеш ли да го смажа?

– Естествено – кимнах. Нямаше да ми е за първи път да тръгнем заедно към абсолютно безсмислена и наивна глупост. Венци отскоро не работеше за нас и беше преминал към „Аполо“. Това обаче по никакъв начин не променяше нещата. Старото приятелство е като любовта – трудно хваща ръжда.

До края на деня хокеистът така и не се появи. Ние обаче останахме на покрива до пълно измръзване. Тръгнахме си едва когато се мръкна.

На улицата Венци отново побесня. Настояваше да влезе в кафенето

и да пребие Мелания. Едва го озаптих.

– Обади й се по телефона – предложих му аз.

– Добре, де – сърдито се дръпна той и набра номера й. Започна да я ругае безмилостно още преди да му каже дума. Наричаше я курва и какво ли още не. Беше толкова гневен, колкото може да бъде един рогаговец и диазепамаът явно не му влияеше вече.

– Успокой се! – спрях го аз. – Попитай я къде работи любовникът.

Този път Венци ме послуша. На всичко отгоре онзи имал наглостта да спомене пред Мелания, че моят приятел е само най-обикновен изпълнител. Шушумига някаква. Девета дупка на кавала. Оказа се, че мъжагата е управител на известна столична дискотека, която се намираще около „Пиротска“.

– Нали е хокеист? – обърна се към мен Венци.

– В хокея няма пари – потупах го по рамото аз, твърдо убеден, че най-лошото отмина. – Момчетата тренират през деня, а вечер си изкарват хляба.

– Отиваме там – отсече Венци. – Искам да си поприказваме с него.

Нямах никакво намерение да ходя където и да било, но придружих Венци, за да не направи някоя нова простотия. Познавах добре заведението. То не беше наше, но плащаше редовно за охрана. Пристигнахме след около половин час и аз помолих охраната да повика управителя, за да не се получи някоя беля пред един куп свидетели. След това се скрих в безистена. Пред входа остана само Венци.

След пет-шест минути излезе познатият ни от снимката мъж. Беше малко по-голям от нас на години и изглеждаше доста симпатичен.

– Търсили сте ме? – обърна се учтиво той към Венци.

– Намерих те, тарикат!

– Какво има? – изненада се мъжът.

– Има това, че си се заврял при Мелания. Някой да те е канил?

– Мелания е свястно момиче – започна да обяснява кротко мъжът. – Искам да я измъкна от тинята, в която е затънала.

– И аз искам – разигра актьорски етюд Венци. – Хайде да мръднем към безистена, да не ни слушат от охраната.

Мъжът се върза на лъжата му и тръгна заедно с него. Лично аз смятах да му обясним как седят нещата и да му теглим два шамара. Венци обаче видимо е имал съвсем други намерения. Стовари мощния си юмрук още при влизането в тунела и нокаутира мъжагата. Човекът дори си глътна езика. Едва успях да го извадя, за да не се задуши.

– Махни се, бе! – извиках на Венци.

Вместо това той започна да скача яростно по краката му. Направо го смаза.

- Казал си й, че съм обикновен изпълнител, а?
- Нищо не съм казал, дори не те знам къде работиш.
- Лъжеш.
- Честен кръст.

В този момент аз разбрах, че цялата интрига е развъртяна от Мелания. Хокеистчето наистина се оказа невинно. Ако изключим разбира се претенциите му към курвата, около която се въртяхме всички.

– Познавам Маджо – промълви с разкървавена уста мъжagата.
– Аз пък познавам папата – зарита го Венци. Той не познаваше структурите, нито имаше представа кой къде е в йерархията. Трудно можеха да го сплашат с имена. – Глобявам те хиляда долара за обидата. Искам да ги получа утре.

– Познавам Маджо – повтори онзи.
– Тези хиляда долара ще си разделя именно с него – тегли му последен шут Венци и най-сетне го остави на мира.

На другия ден научихме, че хокеистът е откаран със „Спешна помощ“ в „Пирогов“. Краката му бяха натрошени на четири места. На практика Венци бе приключил спортната му кариера. По някакъв начин обаче мъжagата се беше свързал с Мелания и хилядата долара стояха при нея. Лично тя ни се обади да ги вземем.

– Какво ще кажеш да се почерпим тази вечер? – звънна ми Венци. – Ще се срещнем в „Панорама“

– ОК – съгласих се аз. И без друго не ме свърташе на едно място.

Отидох в ресторанта навреме, седнах на запазената маса и чаках повече от час. Не дойде никой. Слязох на входа и тръгнах към кафенето на Мелания. Както винаги то беше пълно, но на бара нямаше никой. Заобиколих го и още на третата крачка на коридора видях Венци и Мелания. Чукаха се с такова настървение, че дори не ми обърнаха внимание.

Явно нещата си оставаха същите. Парите щяха да останат за нея, а за него лудата ревност.

Глава V

На другата сутрин Маджо се събуди в отвратително настроение. Поли не го изтърпя докрай и някъде към четири часа си тръгна в типично свой стил. Без да го предупреждава и без да му се извинява. Каза му

просто: „Айде, стига дотук!“ и си тръгна.

Маджо наистина имаше лошо пиянство. Отхвърляше първите три питиета набързо, след което се втренчваше изпитателно в събеседника си с леко приведена глава и димяща цигара в ръката. При Поли обаче такива номера не вървяха. Нито се стряскаше, нито се плашеше. Изобщо Маджо допускаше куп грешки след бутилка уиски, но пък за сметка на това на другия ден не се правеше, че ги е забравил. Анализираше ги трезво и търсеше начин да ги оправи.

Той представляваше странна смесица от малодушен страхливец и човек, готов да вземе и да поръча най-смелите решения. Освен това имаше огромен късмет. Винаги се измъкваше невредим от кризисни ситуации. И така постепенно създаде впечатление за недосегаемост, пък и добре усвояваше уроците на Гоцев.

Звънът на телефона го стресна, а гласът отсреща го изненада още повече. Обаждаше му се Илия Зъбчето.

– Как си, Младенчо? – попита го той.

– Радвам се да те чуя – изправи се Маджо и наистина беше така.

Маджо хранеше най-добри чувства към Илийката. Радваше се, че атентата срещу него не успя, макар да си даваше сметка, че онзи прекарно знае кой го е поръчал.

Двамата се познаваха още от спортното училище. Маджо постъпи като новобранец, когато Илия завършваше. Нравите в пансиона не бяха от най-милите, но Зъбчето хареса силистренското селянче и го взе под крилото си. Не позволяваше да го малтретират, водеше го да се наяде на воля в столовете и бюфетите на баща си. Въвеждаше го в атмосферата на столицата. Илийката наистина беше доста изпиано градско момче, за което в София нямаше тайни, а това безспорно правеше впечатление на Младен. И той му беше безкрайно благодарен.

– Що не дойдеш да се видим? – предложи изненадващо Зъбчето.

– Къде? – зяпна Маджо.

– Ами в моя офис.

– Добре. Идвам.

Поканата съвсем обърка Маджо, но той бързо се съвзе. Добрите чувства и старото приятелство бяха безспорно факт, обаче бизнесът си беше бизнес. За всеки случай, взе Димата със себе си. И така се подсигури срещу евентуални изненади. За разлика от него, Руснака изобщо не понасяше Илия и не цепеше басма на никого. В офиса на Зъбчето вече ги очакваха. Никой не спря двамата, дори не ги провериха за оръжие. Секретарката отвори широко вратата на кабинета още щом ги видя.

Илията също посрещна радушно Маджо, прегърна го, огледа го и го потупа дружески по рамото. На Димата протегна студено ръка и повече не му обърна никакво внимание. Дори не го покани да седне.

– Доживяхме да се видим! – отвори разговора Илийката.

– Доживяхме – кимна Маджо. – Казвай сега какво има?

Той винаги се бе притеснявал от превъзходството на Зъбчето, от неговата надменност, от стабилното му присъствие в обществото и от огромното богатство, което успя да натрупа. От Гоцев беше научил златното правило: „Никога не показвай слабостта си и задължително се дръж като равен с равен!“ Може би защото беше още махмурлия, този път успя да се справи с комплексите си и седна на фотьойла съвсем спокойно. Погледнато отстрани, донякъде нагло.

– Много ми се набъркахте в бизнеса с петрол, драги! – започна директно Илия.

– Нали знаеш, че всичко това върти онзи над мен – посочи неопределено към тавана Маджо.

Илия се направи, че не го е чул. Запали пура и без да пита кой какво иска, разля уиски в две великолепни инкрустирани чаши. На Димата не предложи абсолютно нищо.

– Не е хубаво да ставате монополисти – спокойно се вгледа той в треперещите ръце на Младен. Веднага му мина през ума, че вероятно е прекарал нощта в някой бар, но не продума нищо по въпроса.

– Споменах ти вече кой командва парада – с огромно усилие отпи глътка уиски Маджо.

– Ще ти кажа нещо. Точно същият човек поръча да ви опердашат, за да имате едно наум. Така че по-добре да работим заедно. Станем ли партия, няма кой да се изправи срещу нас.

За известно време в офиса се възцари пълна тишина. Прозорците не пропускаха никакъв външен шум и Маджо имаше усещането, че е изпаднал във вакуум. Мълчанието на тримата се напластяваше и с просто око се виждаше, как пластове изгласкват въздуха към тавана. В един момент все някой от тях трябваше да проговори, за да поемат въздух и животът да продължи.

– Шефе – иронично разцепи тишината като с брадва Димата. – Ние се оправихме с Васко, когато беше император, та ти ли ще ни спреш?

Илия не му отговори веднага. Той обичаше Васил и все още му бе мъчно за него. Бизнесът наистина понякога принуждаваше дори най-близки хора да прибегват до крайни мерки. Все пак Васил му липсваше, но не можеше да не признае, че тези двамата стояха интелектуално поне

две глави над него, за съжаление.

– Теб те помня отдавна – обърна се Илия към Димата. Разля част от уискито си за Бог да прости и допълни: – Когато Васил беше император, ти шляпаше по софийските улици като най-обикновен бълхар. – После се обърна директно към Маджо: – Ако бях го поканил аз, отдавна да съм го изгонил. Той не ми е никакъв. Ти си ми приятел, ти се оправяй с него.

В този момент Маджо искрено съжали, че е взел Димата със себе си. Не само не му помогна, ами го постави в крайно неудобно положение. Направо го злепостави.

– Димчо – обърна се той към него с възможно най-благ тон, – хайде да ме изчакаш навън, докато ние тука разменим някои спомени от гимназията. Съученици сме все пак. Теб това едва ли ще те интересува.

– Забравих да ви кажа още нещо – отпи от уискито си Илия и седна зад бюрото. – Вашият генерал... нито ме интересува, а още по-малко ме плаши. За мен той е един палячо. Така че, ако искате да си говорим като мъже, повече не го споменавайте.

Димата се отлепи от ъгъла, където през цялото време беше стоял прав и ядосан напусна кабинета. Опита се да затръшне вратата, обаче тя бе добре тапицирана. Маджо хвърли бегъл поглед след него и отново се обърна към Илия.

– Каква е цената за Генерала? – попита той.

– Каква цена? – повдигна рамене Илия – Нали сме делили хляба си в училището, как мога да ти искам цена? Това генералче мога да го купя и да го продам колкото пъти си искам.

– Той не се продава.

– Всичко се продава! Мога да ти изредя един куп хора, които са го купували за дребни стотинки и после са го захвърляли – ядоса се Зъбчето. Стана, отиде до прозореца и се загледа към улицата. – Искам да те питам нещо? – продължи той по-спокойно и както обикновено смени темата. Подобен начин на разговор беше запазената му марка. – Напоследък ходиш ли на ски?

– Нямам време – шашна се Маджо. Най-малко очакваше такъв въпрос.

– Аз пък ходя на Боровец. И доста често срещам твоя клоун бай Миле. Много ме забавлява.

– Понякога наистина е голяма капия.

– От него научих, че имате проблеми в туристическия бизнес.

– Освен капия е и глупак.

– Може и така да се каже, но ти, Младене, преди време купи доста

хотели. Направо ми ги измъкна под носа. Какво ще кажеш да ми ги продадеш?

– Аз ги взех почти без пари. По-добре да ти ги подаря.

– Знаеш, че подаръци не приемам – допълни чашите с уиски Илия.
– Някога си ги приборал без да дадеш стотинка, сега ще ми ги дадеш срещу милиони. Да разбереш, че съм ти приятел и помня ученическите години.

– Трябва да се консултирам – измънка Маджо.

– Направи един път през живота си нещо, без да се консултираш! – отново се ядоса Илия. – И забрави за този тъп генерал!

Глава VI

Димата не дочака Маджо и вбесен се прибра в офиса. Явно, този ден не беше от най-добрите за него, защото там завари Пашата. Той идваше изключително рядко. Правеше се на началник, макар че беше съдружник и нищо повече. Бяха седнали с Поли над някакви сметки, смятаха и пресмятаха на хиляда половината.

Димата никак не обичаше брадатия и обикновено отбягваше всякакви разговори с него. Пък и като характери те толкова се различаваха, че не можеше да става дума за приятелство между тях.

– Румене, трябва да поговорим сериозно с теб – нахвърли се върху Пашата още от входа Димата. – Имам предвид твоите бригадири Вили Културиста и Жоро Плувката.

– Какво са сбъркали? – изправи се миролюбиво Пашата. Той не обичаше конфликтите. Винаги беше готов на компромиси, най-вече с тези, които не го обичаха.

– Направи ги милионери! – избухна Димата.

– Двамата държат по четиридесет-петдесет човека. Милионите, които си въобразяваш че изкарват, отиват по разпределение.

– Отиват друг път. Богатееят на наш гръб, без да им пука.

– Как така на ваш гръб?

– Моите хора влизат в някое заведение да си приберат полагаемото и твоите веднага се изтърсват след тях – разпери ръце Димата. – Първата им работа е да заявят, че обектът вече е преминал под твой контрол и да ги изгонят.

– Дай ми конкретен пример – ядоса се най-сетне Пашата. – Не ми говори общи приказки!

– Давам ти го веднага – тропна с юмрук по масата Димата. – Мои момчета заклешили един крадец, който работи самосиндикално и му извадили душата с пинсета без памук. Признал си всичко. Тогава пристигнали твоите хора с поредната си лъжа. Заявили, че те отдавна работят с него и прибрали плячката.

– Добре де, ще се разберем.

– Няма какво да се разбираме! Не съм толкова глупав, за да си представя дори за миг, че не дялят с теб.

– Остави ме да проверя случая – пропусна думите му край ушите си Пашата и видимо притеснен конфликтът да не стане по-сериозен, напусна офиса.

През цялото време Поли не взе страна. Седеше мълчаливо отстрани и наблюдаваше двамата. Познаваше Димата добре. По всичко личеше, че раздразнението му идваше от друго място и по друг повод, но пък характера му не позволяваше да търпи никакви обиди. Пашата се държа значително по-меко, в любимия си стил. Той действително имаше алергия към караници и открити заплахи.

– Видя ли го? – обърна се Димата все още разярен към Поли.

– Видях – кимна онзи.

– Ако си приятел, искам на този да му изловим всички крадци. Карат най-хубавите коли в София. Където и да ги срещнат твоите хора бият, вземат им автомобилите и не дават никакви обяснения! Доведете ми ги, да им еба пътката майчина.

– Щях да ти предложа същото – ухили се Поли.

Димата имаше основание да ненавижда Румен Пашата. Докато той крадеше коли за Карамански в Чехия и Унгария, брататият се подвизаваше на кротко място в България. Димата се върна естествено без нито една стотинка, на всичко отгоре и с куп дела, които се водеха срещу него в поне три европейски страни. А бившата барета Пашата вече стоеше като портиер на казиното в хотел „Плиска“ и имаше зад гърба си собственика Илия Зъбчето, както и управителя на заведението Джема.

Димата се изгради като личност изцяло на улицата, а Румен я ползваше единствено за придвижване. По време на войната с каратистите и боксьорите и големия скандал около „Дескрийм“ Димата бе в първите редици, а Пашата изобщо не присъства. Същото стана и при отвлечането на Слави Каратиста. Сетне Димата замина в изгнание в Гърция, а Пашата успя да се докопа до Маджо и да се подмаже на Генерала. Изобщо не беше ясно по какъв начин се превърна в главен акционер в начинания, които Димата и другите момчета започнаха още преди Десети

ноември. На всичко отгоре, Пашата идваше от малко планинско селце над Лакатник и Димата открито говореше зад гърба му като за оня брадат селяк. Самият той беше градско момче и ненавиждаше хитрината на селяндурите. Както и прикритата им зад привидна доброжелателност огромна алчност и злоба към всички и всичко.

Бригадирите на Пашата също будеха отвръщение у Димата. Вили Културиста беше отрасъл в добро семейство в дипломатическия квартал на София. Получи прилично образование и до едно време растеше като „детето на мама“. Сетне внезапно всичките му комплекси се събраха накуп и той започна неудържимо да се тъпче с анаболи. Набързо се прочу като един от най-големите „химици“. Стигна и надмина сто и двайсет килограма живо тегло. Ходеше като мечок и се държеше изключително просташки. Без някаква особена причина остана на свръхсрочна служба в жандармерията във Враня, но се издъни много бързо. Заспиваше на дежурства, крадеше камуфлажни дрехи и обувки, най-редовно нарушаваше субординацията. Накрая го уволниха дисциплинарно и той стана охрана на бившия барман Джоката. Там също се издъни. Двама селянци го пребиха от бой пред дискотеката на Джоката, дори се опитаха да му счупят ръката, обаче тя беше толкова дебела, че в крайна сметка не успяха. Вили веднага се оплака на шефа си. Джоката обаче беше непоклатим.

– Не мога да си позволя охрана, която може да бъде бита – напъди го той.

Междувременно Пашата се запозна с баща му – шеф на авиодиспечерите на летище София. Вероятно са се харесали, защото дебелият Вили получи правото да си събере бригада от четиридесет човека. Изискването му беше всички да бъдат над сто килограма. Приличаха на банда озверели свине. За нула време се прочуха като най-гадните и мръсни животни в столицата. Събираха се обикновено в някое кафене, в очакване на поредната акция и клиентелата на мига изчезваше. Ако случайно се появеше влюбена двойка, буквално се гавреха с нея. Това още повече дразнеше Димата. Той нямаше нищо против да направи комплимент на хубаво момиче, но не и да го щипе по задника и да му бърка под полата пред погледа на гаджето му. Всъщност Димата не можеше да понесе нищо от това, което правеше бригадата на Вили Културиста, когото вече наричаха Вили The Boss. Беше разговарял с него един единствен път.

– Абе, пич? – огледа го снизходително той. – Така както си се напмпал с анаболи, дали няма да се спускаш, ако те боцна с една игла? Приличаш на детски балон, мама му стара!

– Аз се зобя и вдигам шанги, за да мога после да се гърбя – озъби се Вили.

– Сериозно? – ухили се Димата.

– Сериозно. Ако работех в детска градина, щях да ходя по витошките пътеки, да пия вода от бистри ручейчета и да дишам напоения с боров аромат въздух.

– Ти наистина си завършен идиот! – махна с ръка Димата.

Той живееше природосъобразно, спортуваше много, разхождаше се из планините, изобщо изглеждаше съвършено за годините си. Почуди се дали сега да опердаши Културиста или да го остави за по-нататък. Накрая се отказа. Такова леке не заслужаваше никакво внимание. И от този момент нататък го заобикаляше, сякаш такъв човек не съществува.

Другият бригадир на Пашата, известен като Жоро Плувката, беше значително по-деликатен мъж. Преди Десети ноември работеше в БОИ – службата за обществено издирване на МВР, и като такъв го внедриха сред първите чейнчаджии на „Магурата“. Съсипа сума народ. Предаде когото можа и вкара в затвора някои от най-яките чейнчаджии. Разконспирираха го по възможно най-глупавия начин. Дадох му медал и по закона за моралните стимули публикуваха Указа в Държавен вестник. Ако Пашата не беше го прибрал, сигурно щяха да го убият.

Плувката работеше с най-големите изверги от крайните квартали на София – предимно от „Свобода“, „Надежда“ и „Обеля“. Димата трудно можеше да си представи по-големи простаци от тях. Ходеха на глутница със шушляковите си анцузи и вършеха невероятни простотии.

– Е заради тия, ни изскочи прозвището „мутри“ – често провтаряше Димата. Той се славеше като стратег и бизнесмен в сянка от голяма величина.

Жоро Плувката често говореше с него.

– Как си, копеле? – поздравяваше го той. „Копеле“ беше типично софийски лаф, а според Димата родът на този тарикат едва ли имаше корени в столицата.

– Ти откъде си, бе? – попита го веднъж Димата.

– От „Обеля“ съм. Ама не от панелните блокове, а си имам къщичка.

– А, значи си от село – отмести го Димата и престана да се занимава с него. Всъщност той го мразеше не само заради селенията му и простацината на неговите дебеловрати идиоти, а и заради миналото му на ченге и всички предателства, които бе извършил. Този тип юнаци дълбоко го отвращаваха. Беше абсолютно убеден, че на тях не може да им

се вярва за нищо и че са по-вредни отколкото полезни за бизнеса.

Разбира се най-много мразеше Пашата. Не можеше да търпи този брадат хитрец и го подозираше във всичко. Комбинативният ум на Димата безпогрешно разкри, че зад охранителната фирма „Атлас“ и зад застрахователната „Аполо“ без съмнение стои именно Румен. Няколко пъти постави въпроса пред Маджо, който също се дразнеше от тяхното присъствие на пазара, но Пашата винаги успяваше да укроти топката.

– Те са на баретите, оставете ги да изкарват по някой лев!

Фирмите наистина се водеха като собственост на бившите барети. Димата особено не можеше да търпи президента на „Атлас“ Алексей Каратиста – бивш шеф от специализирания отряд за борба с тероризма. Смяташе го за голямо лайно. Едва ли имаше човек, който да каже добра дума за него. Вонеше отвсякъде.

Шефът на „Аполо“ се ползваше със сравнително добро име. Знаеха го като Кимбата и също идваше от СОБТ. Никога не отказваше услуга. Въпреки това Димата го наблюдаваше с подозрение, твърдо убеден, че от бивше ченге не може да стане нищо друго освен настоящо ченге. На всичко отгоре, след уволнението си Кимбата шофира известно време боклукчийски камион. Падение, което Димата не можеше по никакъв начин да прости. И не на последно място, за негово лъвче се броеше Златко – някакво селянче от Трявна, което вместо да си наляга парцалиите, се ежеше на всички. Той също беше минал през командосите, но след това изпадна до такава степен, че го заковаха като портиер на Първа частна банка преди Моллов да я изпусне. Изобщо, пълен помиар.

Димата обичаше жените. Около него постоянно се въртяха курви от най-висока класа. Въпреки това той уважаваше семейството и макар че се беше разделил с жена си й остави достатъчно пари, апартамент, кола и всякакви други екстри. Поддържаше добри отношения с нея и се грижеше за детето си. В известен смисъл можеше дори да се твърди, че е патриархален човек.

Пашата се правеше на света вода ненапита, но Димата не му вярваше за нищо. Той знаеше прекрасно, че първата жена на Брататия го бе изхвърлила и не искаше повече да го вижда, затова се бе оженил за втората – едра мадама, дъщеря на висш служител от МВР и самата тя служителка във същото ведомство. От нея също имаше дете. Хората около Пашата го убеждаваха, че този брак е плод на истинска любов, но на Димата такива приказки не му минаваха. Сделката се виждаше с просто око. На всичко отгоре, между двата брака Пашата изведнъж осъмна като голям бос и успя да забърше бивша барманка от Японския хотел.

Момичето безспорно беше красиво и освен това много добро. Братият го заряза в името на кариерата си, но го прехвърляше от апартамента на Гоцев, в апартамента на генерал Бояджиев. Разбира се, когато те отсъстваха за дълъг период от време. Понеже се правеше пръв приятел на животните, връчи на момичето три неаполитански мастифа, които гълтаха цялото ѝ време. Грижеше се за тях като бавачка. Годините минаваха, тя вехнеше. С една дума Пашата направо ѝ съсипваше живота. Това още повече вбесяваше Димата.

Но кучето, което най-много вдигаше кръвното на Димата, се наричаше Бойко Пожарникаря или както беше известен в средите – Боко Тиквата. Той вървеше подир Братията като по клисар. Изгради под неговото крило огромна охранителна фирма, която си развяваше байрака из цяла България, без да се отчита на никого. Самият Боко придружаваше Пашата винаги, когато той посещаваше офиса и Димата нееднократно го бе засичал да се пазари с охраната по най-различни поводи.

– Момчета, дайте да върнем колата на еди-кой си! – предлагаше Тиквата. – Ще кярим и аз, и вие.

Не пропускаше и най-малката възможност да спечели някой лев, а всъщност съществуваше като паразит, залепен за тялото на организацията. И то само заради Пашата.

– Защо го мъкнеш тоя пожарникар? – попита директно един ден Димата.

– Много свестен мъж е – отвърна Пашата. – Винаги може да бъде полезен.

Димата разбра, че трябва сам да се заеме с въпроса, още повече в лицето на Маргина имаше пълен съмишленик. Той също ненавиждаше Боко Тиквата. Двамата го издебнаха в момент, в който неговият покровител отсъстваше от България и го пребиха от бой.

– Искаме петдесет процента от всичко, което печелиш – скрита го Димата. – Нещо да не ти е ясно?

– Всичко ми е ясно – потвърди примрлял от страх Боко. Димата и Маргина, разбира се, можеха да пратят някои от своите професионални биячи, но искаха всичко да изглежда чисто пред организацията. Ако Пашата поставеше въпроса защо са смачкали вярното му куче, спокойно можеха да отговорят, че това е лична разпрания и няма нищо общо с бизнеса.

Димата безспорно попадна в системата съвсем случайно. Всички знаеха, че е бил най-обикновен гепач на Карамански. Това, което някои от съдружниците смътно подозираха, а други бяха твърдо убедени,

беше неговият изключително остър и комбинативен ум. Всъщност той не смяташе колегите си за повече от дребни шмекери. С Маргина щеше да се разбере лесно. Двамата се харесваха и в общи линии имаха еднакви виждания. Маджо наистина действаше като император, но управляваше зле. Лесно щеше да му намери слабото място и да го свали от престола.

На Илийката във всички случаи нямаше да му се размине. Димата не позволяваше на никого да бъде обиждан. Неговият ред обаче щеше да дойде по-късно. Стоил и всички останали едва ли имаха смелостта дори да се намесят. Така пътят към императорското кресло се очертаваше чист и безпроблемен. Трябваше му само търпение и време. Все пак беше убеден, че с Поли ще се разбере. Двамата си допадаха.

След като превземе императорския стол, Димата възнамеряваше да се оттегли при първа възможност. Отдавна отглеждаше мечтата да живее като рентиер в Америка. Но преди това беше подготвил огромна изненада за Пашата. Разплатата с него нямаше да прилича по нищо на каквото и да било друго, правено досега.

Глава VII

Пашата напусна офиса доста ядосан, макар че отстрани не му личеше. Умееше да се владее и това бе най-ценното му качество. Двата мерцедеса, двувратки S класа, го очакваха както винаги пред входа. Те бяха може би най-скъпите, внесени в България, пък и единствен Пашата се движеше от всички акционери с двойна охрана. Само Маджо си позволяваше понякога да ползва две, три или повече коли, но обикновено и той се придвижваше само с една. Пашата обаче не изневеряваше на правилото си. Изборът му не беше от най-сполучливите – двувратките не предоставяха достатъчно пространство, за да се вмъкнат бързо бодигардовете на задната седалка и въпреки, че той първи измисли плътната охрана, нямаше как да не остане поне за десет секунди незащитен. При това всички знаеха, че се вози задължително на предната седалка.

Колкото и да се правеше на тежкар, Пашата изглеждаше смешен в очите на съдружниците си и с някои други свои странности. Понеже напълня и продължаваше да се охранва, спортните дрехи вече изобщо не му ставаха. Започна да си шие костюми по поръчка, да носи вратовръзки с огромни възли и изобщо да се държи като тежкар, от най-скъпите, макар да си оставаше същия селяндур. Никой обаче не отричаше

вродената му хитрост и лукавство. Той не влизаше в открит конфликт и отбягваше всякакви караници. Зададеше ли се буря на хоризонта, Пашата безследно изчезваше.

Той имаше и една друга особеност, за която малко хора подозираха – беше изключително мързелив. Вясваше се в офиса от дъжд на вятър, но на жена си обявяваше, че има изключително много работа. В офиса също определяше деня си като претрупан със срещи и се навираще в апартамента на отсъстващия генерал Бояджиев, където го посрещаше любимият му мастиф Оникс. Освен това, там винаги имаше нещо сготвено за него, защото се страхуваше да яде по ресторанти. Когато съвсем го хванеше саклета, лъжеше любовницата си, че има серия от делови следобеди и се прибираше да се наспи при жена си. Така направи и този ден, но още щом вкара колите в двора, забеляза, че Маджо също се е прибрал. Те бяха комшии, делеше ги само един жив плет. Вярвах си безрезервно.

Пашата надникна вкъщи, колкото да се увери, че жена му за пореден път е хукнала по магазините и реши вместо да поспи, както бе свикнал, да прескочи до Маджо. За него това не представляваше проблем. Минаваше през живия плет и охраната съвсем спокойно го насочваше към мястото, където в този момент се намираще Маджо.

– Шефа си пийва в зимната градина – посочиха му те великолепно-та беседка, обрасла в екзотични растения.

Маджо очевидно не беше в най-доброто си настроение. Още го държеше неприятният разговор с Илийката, пък ако се съди и от преполовената бутилка уиски, чашките също се трупаха една след друга.

– Ще ми правиш ли компания? – лениво погледна той Пашата. Говореше бавно, повлечено и пискливо, както винаги, когато бе минал мярката.

– Сипи ми толкова – сви палеца и показалеца си Пашата на не повече от два милиметра разстояние. Той избягваше алкохола, а още повече, когато смяташе да говори сериозно.

– Имаш да ми казваш нещо?

– Не ми харесва Димата. Смятам, че трябва да се отървем от него.

– Знаеш, че винаги можем да го направим, обаче той е твърде полезен за организацията – комбинативен, умен, изобщо голям шмекер.

– Помни ми думата, че той и този Поли все някой ден ще ни скочат.

– Да не сте се скарали нещо? – леко се надигна Маджо.

– Обвини ме, че хората ми щавят наред – направи сърдита физиономия Пашата.

– А те не щавят ли?

– И ти ли вярваш на тези измислици?

– Щавят, мой човек, и то яко. При това знам, че не им вземаш пари и си ги оставил да доят за себе си – съвсем се изправи Маджо. Той наистина нямаше представа, че Пашата взема процент, и то не малък.

– Добре де, ще им свия перките! Но запомни едно: нито Димата, нито Поли са читави.

Маджо си наля поредната чашка уиски, напъха цигарата в цигарето, запали я и отново се отпусна на плетения стол, загледан във висящите цветя над главата му. Пашата тутакси разбра, че повече не е желан. Стана и се оттегли тихомълком. Малко след като мина живия плет, шефът на охраната му изтича към него с днешен вестник.

– Какво има? – попита Пашата.

– Прочети! – разгърна му точно на определена страница онзи.

Статията беше подписана от редакционен колектив и в нея се изнасяха доста нелицеприятни данни за Пашата. Това винаги го дразнеше. По неизвестни причини той си въобразяваше, че всички трябва да го обичат, въпреки безобразията на неговите бригади. Настроението му съвсем се сринна. Вдигна телефона и се обади на Генерала.

– Чест и почитания, началник! Как си?

– Четох, четох – отвърна му Гоцев. – Добре са те наредили.

– Няма ли начин да дам опровержение?

– Има, но първо ще дойдеш при мен. Трябва да ти кажа какво да говориш, защото ми омръзна да чета и да слушам глупости.

Глава VIII

Пашата се събуди към два часа следобед, облече любимия си халат и тръгна да се разхожда из двора. От охраната на секундата му връчиха огромна чаша с кафе.

– Нещо ново? – попита намусено той.

– Маджо те търси няколко пъти. Казахме му, че спиш.

– Поръча ли нещо?

– Нареди да ти предадем, че в четири часа има събиране на акционерите в офиса, на който непременно трябва да присъстваш.

По-лоша новина от тази едва ли можеше да има. Румен ненавиждаше каквито и да било задължения и най-вече тези, свързани с другите акционери. През главата му минаха хиляди предположения – от

възможно оплакване на Димата, до поредната караница заради неговите бригади. Душицата му се сви като смачкан вестник.

Румен израсна на воля в малкото си селце. Пасеше кравите наред със всичките си набори, играеше с тях на чилик и отвреме-навреме изяждаше по някой и друг бой. Пердашеха го по всевъзможни поводи, но най-вече защото никога не се защитаваше. Беше изключително страхлив. Когато завърши прогимназия, изненадващо се появи близък роднина на майка му с огромно влияние в Министерството на вътрешните работи. Взе го под крилото си и без никакво усилие го настани в спортното училище. Записа го в специализираната паралелка за гребци, макар че до този момент Румен не беше виждал гребна лодка наживо и смяташе Искър за най-дълбоката река в света.

С течение на времето спортното училище разкри пред него неподозирани възможности да се промени. Започна да вдига шанги, да кисне по цял ден във фитнес залата, а по-късно откри и химията. Тялото му видимо наедря. Лицето му също се промени и селското момче постепенно се превърна в млад мъж. Точно тогава известният роднина отново се намеси. Премести го в милиционерското училище в Пазарджик.

Там вече Румен придоби нови умения. Преподавателят по психология обучаваше бъдещите командоси да стресират заловените престъпници с отчетливи и стряскащи команди, което изцяло промени тембъра на гласа му. Свикна да говори тежко, бавно, заповеднически. Освен това в пазарджишкото училище, бе единствено в страната, където разрешаваха тренирането на спорта карате и той избърза да се запише в курса. Не беше от най-добрите, но стигна до националния отбор заради невероятната си упоритост.

– Дърво си – навикваше го треньорът му. – Отпусни се, освободи въображението си.

Румен изобщо не се стряскаше. Той просто искаше да преодолее най-сетне комплекса си и ако му падне някой от традиционните побойници от неговото детство, да му го върне. Особено след като влиятелният роднина отново се намеси и този път го назначи в Специализирания отряд за борба с организираната престъпност.

По онова време за това специализирано звено към МВР се говореше само шепнешком. Беше забулено в тайни и догадки. Румен изкара там близо осем години. Междувременно се ожени за изключително интелигантна жена, която бързо прозря зад лъскавата му външност краварчето от затътеното село. Изгони го на секундата. Правилата в специализираното звено все още бяха много строги и оттам също го

освободиха. Така Румен се озова на улицата. Пусна си брада и постепенно се превърна в Пашата.

Докато се разхождаше мрачно из двора и отпиваше от чашата с кафе, Пашата си спомни едно далечно гостуване на същия този роднина, комуто дължеше цялото си минало и настояще. Пристигна на село заедно с някакво момче на неговата възраст. Денят беше хубав, слънчев и весел. Майка му въртна агне на чеверме. Възрастните седнаха около масата, а той и момчето се отделиха встрани и започнаха да подритват току-що подарената им футболна топка. Скараха се за нищо. Гостенчето веднага се нахвърли върху Румен и за секунди го повали на земята.

– Защо му се даваш? – разтърва ги уважаваният от всички роднина.
– Та ти си два пъти по-силен от него?

– Страх ме е – отвърна Румен, сведе очи и заплака. Това беше доста отдавна.

Днес в четири часа трябваше да иде на общо събрание в офиса на организацията. И поне пред себе си можеше да признае: „Страх ме е! Пак съм по-силен, но ме е страх“.

Общото събрание започна точно в уречения час. Пашата пристигна спокоен и уверен, натъпкан до козирката с транквиланти. Обикновено той не участваше в дискусиите. Седеше чорбаджийски облегат на стола, с преплетени пръсти и опънати крака, и взимаше думата едва накрая. Така беше най-лесно да избяга от конфликтите и да обобщи като последна инстанция всичко изречено. Този ден обаче го изненадаха.

– Събрали сме се, колеги, за да обсъдим некоректното поведение на Румен.

Пашата направо онемя. Смяташе, че предния ден са решили всичките проблеми помежду си, дори беше споделил глътка питие с Маджо.

– Нещо не разбирам? – надигна се той.

– Ще ти кажа всичко поред, за да разбереш – кротко отвърна Маджо, който ръководеше общото събрание направо по комунистически. Все пак така го бяха научили навремето. – Първо – ти никога не си ми бил приятел. Вярно, че остана около мен, когато другите заминаха в изгнание, но не си спомням някога да си поръчвал някого или пък да си стрелял. Изчака да се върнем и да наложим страх сред хората, а сега глупавите ти келеши го експлоатират най-безмилостно.

– Не си прав – опита да се защити Румен.

– Второ – прекъсна го безцеремонно Маджо. – Държиш се като девица и оставяш винаги черната работа за другите. И трето – не му позволи той никаква реплика. – Дима, дай му вестника!

Димата само това чакаше. Хвърли сутрешния вестник на масата и Пашата с изненада видя интервюто си, което смяташе че ще излезе на следващия ден.

В него подробно се обясняваше колко чисто е името му и как не би искал да бъде забърквано с всевъзможни гангстери. А на всичко отгоре, на въпроса: „Вярно ли е, че воювате с Карамански?“, Пашата бе отговорил по доста странен начин: „Не мога да воювам с човек, с когото се познаваме още от гребането и сме стари приятели.“

– С кого си стар приятел, бе? – надвеси се над него Димата. – Имаме ли по-голям враг от Иво?

В този миг се възцари пълна тишина. Никой от акционерите нямаше представа как ще реагира Пашата. Цялото интервю изглеждаше не-лепо, а откровено заявената му дружба с Карамански направо смайваша. Пашата обаче запази хладнокръвие.

– Слушай ме внимателно, Димчо! – погледна небрежно вестника той. – Всичко, което съм казал тук е подчинено на някаква стратегическа цел. Първо искам да отклоня вниманието на медиите от нашата организация. След това – да успокоя Карамански. Ако утре трябва да се преговаря с него, ти ли ще идеш? Пък и така помагам на хората, които се занимават с един от най-важните ресурси на организацията – разтвори ръце той към Поли и бай Миле, седнали в ъгъла на залата.

– Има ли още? – обади се Маджо.

– Има – изправи се Пашата. – Смятате, че не съм ви бил приятел никога и едва ли не съм натрапник в тази организация? Аз обаче съм поканен да работя с вас от най-важния човек – от този, който стои зад всички вас до един. Запомнете го един път завинаги!

Маджо внезапно омекна като печен праз, кимна одобрително и започна упорито да се занимава с цигарето си. Ехидната физиономия на Стоил също се стопи от лицето му и на нейно място се настани доброжелателна усмивка. Поли остана непроницаем. Нито едно мускулче не трепна около скулите му, очите му останаха вторачени в Пашата, както преди. Бай Миле най-сетне затвори зяпналата си уста и шумно премляска. Той беше предоволен, че Пашата го нарече „ресор“, без да му е много ясно какво точно значи това. Досещаше се обаче, че става дума за убийствата. Маргина съчувстваше на Румен най-много. Не беше свикнал да го вижда така притиснат до стената и с облекчение прие обясненията му. Димата обаче нямаше никакво намерение да се предава. Той отдавна бе замислил отмъщение, каквото никой друг не си представяше. Обиколки цялото помещение и едва тогава се изправи срещу Румен.

– Да еба майка му мръсна, долна, да еба аз на твоя човек! – развика се Димата. – Заради кого мислиш, че лежах двайсет дена в болницата след побоя в „Аякс“? Заради кого бе, тарикат?

– Дръж се като бизнесмен – опита се да го успокои Пашата.

– Ще ти дам аз един бизнесмен! Ако иска да ни даде някакви обяснения и да работи с нас този твой толкова важен човек, нека да дойде тук! Не сме крастави!

Пашата замълча за миг, после уморено разтри слепоочията си. Стана му ясно, че няма да се измъкне леко.

– Какво желаш? – попита той.

– Настоявам да ощавиш Киро Японеца – ухили му се нагло Димата. Явно знаеше много добре, че Пашата бе в отлични отношения с циганина и смъкваше от него много пари.

– Аз ли трябва да водя бригадите? – опита се да отклони темата той.

– Ти ли? Та ти никога не си излизал на улицата! Акцията ще ръководят твоите бригадири! Даваме им нашите момчета.

Пашата съвсем се сбърка, обаче вече нямаше наистина накъде да мърда. Погледна безпомощно към Маджо, който едва чуто потвърди:

– Решено, Румене!

– Кога? – стана Пашата и с последните остатъци от достойнството си се запъти към изхода.

– Утре в единайсет часа пред входа на Южния парк – подхвърли присмехулно зад гърба му Димата.

Глава IX

Пашата слезе първи пред офиса и се заговори с двама приятели, които не бе виждал отдавна. Нямаше какво толкова да си казват, но той в никакъв случай не искаше да го заподозрат, че бърза да се прибере ядосан и че проявява някаква несигурност. Както винаги се владееше дори в най-трудни моменти. Лъжовната му природа не издаваше нито един от проблемите му.

Маджо се измъкна малко по-късно, хвана го под ръка и приятелски му предложи:

– Ела да те черпя едно кафе отсреща!

Двамата влязоха в сладкарницата, настаниха се в запазеното винаги за тях сепаре и тъкмо да си поръчат кафето, се появи бай Миле.

– Къде се криете бе, мръсници? – ухили се като пача той. – Бягате от стария приятел, а?

– Сядай, Милчо! – махна му небрежно Маджо. Пашата също нямаше нищо против бай Миле да присъства, макар че предчувстваше важен разговор. Той смяташе дебелакът за безобиден гуляйджия, пък и всъщност не бе го виждал да прави друго, освен да яде и да пие. В качествата на Поли изобщо не се съмняваше, дори до известна степен се боеше от него, но бай Миле възприемаше по-скоро като поредната измишльотина на Маджо.

– Не се сърди, Румене – потупа го дружески по рамото Младен. – Ние с теб сме широко скроени хора и не можем да искаме всички да са като нас. Важното е мир да има и работата да върви.

– К'во толкова съм направил? – сопна се Пашата.

– Сега ще ти кажа как те възприемат нашите хора. Подготвяш си сделките в офиса на организацията, след това сключваш договорите в „Атлас“ на Алексей Каратиста и накрая ги финализираш в офиса на Кимбата от „Аполо“. Навремето ме убеждаваше да оставим тези организации на мира, защото зад тях стоят бивши барети и ченгета и ще ни бъдат полезни в битката срещу ВИС, така ли е?

– Така е. Ти ми даде разрешение да работя с тях.

– Да, но те не ни станаха нито съдружници, нито пък се държат приятелски настроени към нас. Нещо по-лошо – превърнаха се в алтернатива и някой ден ще ни скочат.

– Гарантирам ти за тях... – опита да се защити Пашата, но Маджо го прекъсна:

– Нищо не ми гарантирай! Знам, че не взимаш пари от тях, но ги оставяш да богатееят. А това е лошо. Богата конкуренция е последното, което бих си пожелал.

– Ами какво става с мен? – изтърси ни в клин, ни в ръкав бай Миле, който през цялото време слушаше разговора зяпнал, без да разбира дори част от смисъла му.

– Какво да става бе, Милчо? – обърна се към него Маджо.

– Напоследък никой не говори с мен и я карам на сух хляб. Няма ли да ми дадете нещо?

– Ти имаш да даваш май повече – деликатно му напомни Младен за онези един милион марки, загубени от дебелака в туризма.

– Аз пък си мисля, че имам да взимам! – почервеня като рак бай Миле.

– Пий си кафето засега, после ще се оправяме – загърби го отново

Маджо и се обърна към Румен: – Разбра ли ме какво ти казах?

– Разбрах – кимна Пашата. – Но така и не ми стана ясно как изведнъж реши да обявиш, че не съм ви бил приятел?

– Това беше за пред другите, Румене! Малък театър. Нали знаеш, че никога не забравям кой ми е приятел и кой не? – После се загледа разсеяно през прозореца и съвсем сериозно завърши: – Имам една молба към теб. Остави най-сетне Румяна на мира! Момичето е на трийсет години вече, не може цял живот да гледа мастиф.

– Ще я оставя, когато ти зарежеш Милкана – усмихна се Пашата. Милкана беше любовницата на Маджо. Тя също бе на трийсет години. След това отръска невидимите трохи от костюма си и леко се приведе: – Иначе другото ще го приема за вярно. Аз наистина съм ти приятел – стана Пашата, ръкува се с двамата и излезе от заведението. Той обикновено избягваше тяхната компания, особено на публични места, и сега с облекчение пое глътка витошки въздух преди да тръгне към колата си.

Другите двама останаха в сепарето, за да платят сметката. По-точно, щеше са плати Маджо, защото бай Миле избягваше да си бърка в джоба.

– И аз си тръгвам, Милчо! Имаш ли да ми казваш нещо допълнително? – остави петдесет лева на масата Младен.

– Имам – изрепчи се бай Миле. – Сега съм те хванал, иначе не мога да ти видя очите.

– Криво ти е май?

– Криво ми е. Не ми давате работа и няма пара. Ще взема да си направя собствен отряд.

– Ти луд ли си, бе?

– Не съм луд. Ходите по разни гръцки морета, ама не ме взимате. Вече не ставам за компания?

– Ами иди в Хърватска. Иди в Черна гора. Нали имаш много приятели там?

– Как ще ида в Хърватска, бе, нали съм воювал на страната на Аркан? А пък в Черна гора колко съм вършал...

– Тия глупости и плещи на някой друг – почеса се с досада Маджо. – Освен това, престани със софрите.

– Аз пия само вечерно време. Не се наливам като теб от сутринта.

– Не се наливаш, ти! Знам че всеки обяд си прокараваш хапката с по два литра червено вино.

– Ти сега не ме отплесвай!

– По-тихо – опита се да го укроти Маджо. – Какво си се развикал

като в кръчма.

– Ще викам, щото аз ви отървах и ви извадих от калта – тупна се по гърдите бай Миле. – Кой работи с най-големите бандити – бай Миле, кой поема най-тежките поръчки – бай Миле, кой гладува най-много – бай Миле. Викате ме на тия събрания да седа като чучело.

– Не си чучело, мой човек, нали си акционер като нас?

– Акционер съм аз... И искам да ти кажа, че този милион няма да го върна!

– Ти не го дължиш на мен, Милчо. Дължиш го на организацията, дори и на себе си.

– Кура му Янко, дължа! Хич не ми пука за вашите смешни бригади. Още утре ще събера моите бандити и ще ви разпилеят като пилци. Само че те искат пара. Бандит без пара днес е твой, утре е на она отсреща.

Маджо се опита на няколко пъти да прекъсне разговора и да покаже със жестове на бай Миле да не говори толкова високо, но онзи изобщо не прихващаше. Не само това, изложи го още повече.

– Какво ми шъткаш и ми махаш? – зина той – Давай работа за бандитите, щото трябва да се яде.

– Много добре знаеш, Милчо – отвърна му този път с не по-малко висок тон Маджо, – че ние не работим с бандити и нашият бизнес е прозрачен! – След което притегли една салфетка, написа на нея „Кимбата“, подчерта с две черти името и веднага я изгори.

– Ясно – намигна му бай Миле. – Айде да вървя, че да подготвям работата – вдигна се той и едва на входа се присети, че не е уговорил възнаграждението. Обърна се и очерта с показалец един S с две вертикални линии.

Маджо прикри с длан устата си, ужасен от простотията на дебелака и тихо прошепна, артикулирайки с устните си ясно, сякаш говори на ням:

– Колкото кажеш!

Този ден на Пашата не му се прибираше вкъщи. Нареди на шофьора да го кара при любовницата му Румяна, която все още обитаваше апартамента на генерал Бояджиев. Изведе любимия си мастиф Оникс на разходка, заобиколен от охраната си, седна на една пейка и любовно се загледа в кучето. Наистина беше прекрасен екземпляр. „Отдавна не съм имал толкова красиво и мощно куче! – помисли си той. – А само след дни трябва да го пусна да се бие. Ще го направят на парцал! Това е животът! Който държи каишката, разполага със съдбата ти.“

Кучешките боеве се провеждаха тайно в сателитните градчета около София и Пашата не пропускаше да участва с голям залог. Въпреки че беше скръндзлив и му се свидеше дори да даде един лев за кило домати.

По алеята мина прегърбен старец с кофичка кисело мляко. После шумна тъпна ученици. Накрая, средна на възраст жена, напълнила торбите си със зеленчуци за зимнина. Пашата се загледа след тях и отново се сети за своите съдружници. Бай Миле беше голям простак. Подозираше го донякъде, че е склонен да участва в убийства, но не беше сигурен. Поли винаги се държеше потайно и злобно, и в мълчанието му имаше стаена заплаха. На Стоил не вярваше нито дума. Избягваше да говори с него, а още по-малко да прави общ бизнес. Към Димата се отнасяше с пълно пренебрежение. Направо се гнусеше от този най-обикновен крадец, брутален и безкомпромисен тип. Маргина мразеше още от спортното училище. Изобщо в йерархията борците винаги бяха смятани за най-прости и тъпи, а гребците – едва ли не за интелектуалците на елитния спорт. Това беше и причината борчетата често да налагат такива като Румен. Достатъчно основание, за да го ненавижда завинаги. Маджо също не му харесваше особено. Трудно му беше да разбере неговата същност. Изглеждаше спокоен и вечно замислен, държеше се дружески, обаче отдалеч си личеше, че има двойно и тройно дъно. С една дума, Пашата не смяташе организацията за приятелско обкръжение, а още по-малко възприемаше тези хора като свои съдружници. Намеренията му вървяха в съвсем друга посока.

Дълбоко в душата си, Пашата си оставаше милиционер. Основните му бригадири също бяха бивши служители на милицията или на различните подразделения на МВР. През последната година той поръчваше най-големите жестокости, които стресираха държавата докрай, но всъщност ги изпълняваха разни боклуци, които един ден имаше намерение публично да унищожи. Същата тактика прилагаше и към бригадите на СИК. Очакваше да се самоизчерпят, да дотегнат на всички и тогава възнамеряваше да пусне своите хора едва ли не като спасители. Щяха да разчистят терена, да налепят стикерите и да прибират от поуспокоените собственици на заведения, малки предприятия и всевъзможни занаятчийски парите, които ония с удоволствие щяха да дават доброволно. Пашата не искаше да става император. Мечтата му беше да се оттегли на старини и да си живее спокойно с натрупаните мангизи. Дори нямаше намерение да дърпа конците като сив кардинал. Достатъчно му беше неговите хора да се самоиздържат и да не го закачат. Твърдо вярваше, че този ден все някога ще дойде.

Единственият човек, от когото Пашата нямаше представа как да се отърве, естествено беше Гоцев. Подозираше го отдавна, че е забъркан по някакъв начин в убийството на Крушата, Васко и дебелия Андро, макар че нямаше никакви доказателства. Но за два случая знаеше точно.

Докато служеше в Специалния отряд за борба с организираната престъпност, Румен имаше двама много близки приятели. Единият беше Цончо – неговият инструктор по бойни изкуства. А другият – Янко Джудиста, който по-късно мина през следствения отдел и накрая завъртя частен бизнес. Създаде изключително добре организирани охранително-детективски фирми – „Боди“ и „Виктория“. Всички го познаваха като жизнерадостен, ведър и самоуверен мъж с ясна визия за бъдещето си. Животът изобщо не го плашеше, дори в едно интервю по телевизията заяви пред цяла България, че единственият начин да не стане милионер е да стане милиардер. По това време Гоцев заемаше мощна позиция в МВР. Властта все още беше нито риба – нито рак, нито комунистическа, нито капиталистическа. Вече не толкова тоталитарна, обаче далеч от демокрацията. Сестрата на Симеон Втори – Мария-Луиза, реши да посети България и естествено фирмите на Янко Джудиста поеха охраната ѝ. Справиха се чудесно, но Генерала по неизвестни причини побесня. Бродеше като отвързан из мрачните коридори на министерството:

– Искаш ли да заемеш мястото на този Янко – извика един ден Румен той.

– Джудиста е един от най-добрите ми приятели – отвърна чистосърдечно Пашата – Дума не може да става да му подливам вода.

– Махай се оттук! – напъди го Генерала без да подозира, че съдбата му готви още по-голям удар.

Седмица след като изпрати княгиня Мария-Луиза, Янко Джудиста се зае с разследване на мистериозното убийство на телевизионната журналистка Татяна Титянова. В София се носеха какви ли не слухове. Някои от тях достигаха до горните етажи на властта, а Гоцев вече познаваше упоритостта и праволинейността на Янко. Евентуални разкрития можеха да доведат до невероятен скандал. Още повече, министерството научи по свои канали, че Джудиста се е добрал до неопровержими доказателства. И точно когато всички медии очакваха те да бъдат обявени, Янко неочаквано се самоуби. Изненадата беше огромна, а за Пашата – равностилна на тежък психологически шок. Нито за миг не повярва в това самоубийство. Още повече се шашардиса, когато другият му приятел Цончо го потърси, за да му съобщи, че заминава спешно за Щатите.

Нямаше време да остане дори за погребението.

– Разбери ме – гледаше го Цончо право в очите, докато седяха в ресторанта на аерогарата. – Толкова години работа в Службите, а нямам нито една стотинка. В България вече е опасно за мен. Изобщо не може да се говори за никакво бъдеще. Разбери ме!

– Кога за последен път видя Янко? – попита между другото Пашата. Нямаше нищо предвид. Просто му стана мъчно от факта, че губи двама приятели наведнъж.

– Снощи – отвърна без да отмества очи Цончо. – Сигурно съм последният, който е разговарял с него. Разбери ме!

След това двамата отидоха заедно до изхода, разцелуваха се и едва в колата на Пашата най-сетне му светна под шапката. Именно Цончо най-вероятно беше ликвидирал Янко. И над тази мокра поръчка отново тежеше сянката на Генерала. Той го извика още на другия ден:

– Виждаш ли какви шеги си прави с нас съдбата – посрещна го Гоцев във видимо добро настроение. – Отказа да заемеш мястото на Янко, а той сам ти го отстъпи. Настанявай се.

– Не ме бива за такива неща – отклони поканата Пашата. – Имам един приятел Боко, който е роден за охранителна дейност.

– Боко Тиквата ли? – ухили се Генерала.

– Същият – потвърди Румен.

Така на мястото на „Боди“ и „Виктория“ се появи нова, изключително мощна охранителна фирма. Боко не забрави услугата и Пашата взимаше доста големи пари покрай него, както и обратното. Това, което го учудваше бе странното поведение на Боко. Избягваше го напоследък, не му вдигаше телефона и не смееше да се срещне с него, въпреки че най-редовно превеждаше сумите. По всичко личеше, че се опитва да създаде имидж на напълно независим човек. „Майната ти!“ беше махнал тогава с ръка Пашата, сякаш отпъждаше досадна муха. И мислите му отново се върнаха към неговия мощен роднина, който много отдавна доведе в малкото му селце едно момче и го принуди да се бие с него.

Защото именно Гоцев беше роднината, проправящ от най-ранна младост пъртина в живота.

Глава X

На Маджо също не му се прибираше вкъщи. Знаеше, че любовницата му Милкана очаква да мине през апартамента, който наскоро ѝ беше

купил. Схемата за достигане до малката жилищна кооперация винаги беше различна. Този път охраната избра възможно най-дългия обходен маршрут, мина през половин София, направи още два-три безсмислени кръга около квартала и накрая колите паркираха около малко блокче, заградено с цветни лехи. Междувременно Маджо глътна две чаши уиски за настроение. Слезе от колата леко пиян и дори не се обърна да види как са се разположили неговите хора. А те тутакси заградиха кооперацията, сякаш беше правителствена резиденция. Преди това изтарашиха целия апартамент. Надникнаха дори в гардеробите с дрехи и в тоалетната чиния. Това беше задължителната част от системата за охрана. Трима от тях се изкачиха заедно с него и седнаха безцеремонно пред вратата на апартамента. Пропускаха само живеещите, които познаваха по име и по лице, и много рядко някой случаен гост, при условие, че този, който го е поканил, слезе да го вземе.

Милкана без никакво съмнение обичаше истински Маджо и правеше впечатление на добро и кротко момиче. Не лакомееше за пари, задоволяваше се с най-необходимото. Скучаеше по цял ден къщи. Понякога ходеше да пазарува в съседните магазини и винаги се радваше на неговите посещения.

– Какво да ти направя, миличък? – посрещна го от вратата тя. – Уиски ли искаш, кафенце?

– Остави ме, Милкано! – отпрати я както обикновено Маджо.

Той също изпитваше силна привързаност към нея, но понякога му досаждаше със своята глупост и сервилност.

– Искам малко да си почина.

– Да ти наготвя нещо?

– Казах ти, че не желая нищо.

– Направила съм тортичка.

– Млъкни най-сетне! – ядоса се Маджо. Всъщност той посещаваше Милкана твърде рядко.

Извеждаше я обикновено с приятели, които също поддържаха любовници или, когато имаше възможност, я водеше на десетдневни почивки в Гърция. Харесваше я наистина заради добротата ѝ и скромността ѝ, пък и тя се вписваше в конфигурацията на всичките му приближени. Маджо не понасяше фукльовци. Още по-малко търпеше хора, които постоянно се бутат да заемат първите страници на жълтите вестници. Той обичаше тишината, спокойствието и сигурността. В това отношение се различаваше от всичките си съдружници и често се случваше да се въсеща от техните ненужни демонстрации със скъпи коли и ефектни

жени. Даваше си сметка, че това се отразява лошо на бизнеса, а от друга страна озлобява както действащата власт, така и обикновените хора. Стратегически разсъждаваше много по-добре, много по-мъдро от останалите босове. Все някой ден бизнесът им трябваше да излезе на светло. А това в никакъв случай не можеше да стане с компрометирани гангстери. Сега обаче мисълта му отново се върна към настоящето.

Макар че прекара полупиян трите дни, след като Генерала го беше заплашил, че ще го пусне да замине от България без никакви пари, Маджо предприе няколко решителни стъпки. Първата беше свикването на общото събрание и предупреждението към Пашата, който без съмнение имаше доста тесни контакти с Гоцев. След това, макар и малко случайно, успя да поръча на бай Миле Кимбата от „Аполо“. Това беше изключително сериозна стъпка. Отстраняването му щеше да разтърси целия ъндърграунд. При това без да е искано разрешение от Генерала. Именно поради тази причина той предпочете да говори първо с Поли какви са възможностите да се отърват от дъртия. Прекрасно осъзнаваше какво му дължи, но вече усещаше, че двамата са взаимно обвързани. Беше крайно време да се премерят на кантара. Според Маджо, вече тежаха еднакво и никой не можеше безнаказано да налага волята си над другия.

Генерала никога не ползваше мобилен телефон. Маджо също. Опитва да подари един на дъртака, но той го изхвърли заедно с него. Направо побесня. Милкана обаче имаше стационарен телефон, с какъвто разполагаше и Гоцев.

– Здравей, началник – обади се Маджо. – Какво ще кажеш за едно гости?

– Имаш ли арменско сладко? – засмя се онзи.

– Ще ти намерим.

– А къде ме каниш?

– Моите хора ще дойдат да те вземат.

– Дадено – затвори Генерала.

Маджо кръстоса нервно хола под напалшения поглед на Милкана, надникна през прозореца, сипа си чаша уиски, глътна я на екс и отвори външната врата.

– Я идете да вземете тате! – нареди той на охраната.

– Бай Миле те чака долу – извинително разпери ръце едно от момчетата. – Нямам представа как те е намерил.

– Нищо де, кажи му да се качи!

Бай Миле винаги бе поддържал добри отношения с бодигардовете на Маджо. Обичаше да се заговаря с тях и да им разказва лакардии от

измисления си живот в бивша Югославия. Повечето от тях му вярваха безпрекословно, защото Маджо му пазеше авторитета. Не го обиждаше публично, а когато беше в добро настроение, дори потвърждаваше авантюрите му с Аркан, Цеца Величкович и всякакви други измишльотини. Това влизаше в стратегията му да държи около себе си верни и предани хора. Пък и без съмнение беше печеливш ход.

Междувременно Маджо извади една пачка пари, дръпна от нея две-три банкноти, а останалите връчи на Милкана.

– Я се поразходи малко и си напазарувай! – целуна я небрежно по бузата той. – Охраната ще те откара.

– Ама то вече всичко е затворено бе, Младене! – оокори с тя.

– Заминавай, заминавай! Ще наредя да отворят. Милкана и Милчо се срещнаха на стълбището. Бай Миле галантно целуна ръка на дамата и пъшкайки се добра до нейния апартамент. Маджо му отвори веднага.

– Не може ли да сложите тука един асансьор, да го еба! – оплака се бай Миле. – Дано не съм блъскал напразно по тия стълби, като някой алпинист.

– Милкана е сготвила свинско с картофи, доколкото разбрах – обърна му гръб Маджо. – Взимай тенджерата и направо почвай да мааш!

– Не съм дошъл за това.

– Спешни ли ти трябват? – извади останалите от Милкана банкноти Маджо.

– Трябват ми, ама не толкова мизерни. Нали знаеш, че сега ще събирам бандата човек по човек, ще ги храня и ще ги поя, както си е по схемата и най-малко една седмица ми е нужно да ги подготвям.

– Добре де, колко искаш? – изтегна се на дивана Маджо. След две-три чаши уиски, той винаги проявяваше щедрост. Пък и бай Миле, въпреки простацината си, му беше симпатичен.

– Твърда сума, братко!

– И колко ти е твърдата сума?

– Десет хиляди долара.

– Имаш я – отпрати го небрежно с ръка Маджо. Гледаше да го махне час по-скоро, за да не се заварят с Генерала. – Иди в ресторанта отсреща, ще ти ги донесат след половин час. А после ще мина да ти платя и сметката.

– Така става – ухили се бай Миле. – Да знаеш, че много обичам свинско с картофи, ама сега нямам време – измъкна се през вратата той.

Генерала пристигна час по-късно. Обиколи хола и гордо си показа

часовника.

– Англичанин – вдигна показалец той. По такъв начин се хвалеше с точността си, макар че в случая изобщо нямаше час за срещата.

Междувременно, Маджо се беше обръснал и излял върху себе си толкова парфюм, че миришеше на магазин за парфюмерия. Въпреки това умората от тридневното пиене си личеше.

– В криза ли си бил, бойчик? – изгледа го внимателно Гоцев.

– Поуморен съм малко – отвърна колебливо Маджо.

– Този апартамент мирише на хубава жена. Ако не бях гей, щях да ти я отнема тази Милкана, да знаеш!

– Е, началник...

– Ами Димата навсякъде разправя, че съм педераст.

– Той те напсува и на днешното общо събрание – изгърси Маджо.

– Не се учудвам. Дори бях сигурен.

– Пашата ли ти каза?

– Видж к'во, Младенчо! Пашата никога не ми е казвал нищо от това, което вие си говорите. Научавам го единствено от теб. Я ми кажи какво ти е продал, че си му толкова ядосан?

– Да ми продаде ли? – изненада се Маджо. – Ние нямаме такива взаимоотношения.

– Не ме разбра добре – погледна го косо Генерала. – Винаги съм му казвал, че трябва да купува, вместо да продава. Много приказки само на пазара...

– Ясно – кимна Маджо.

В хола съвсем се смрачи и двамата мъже останаха повече като силуети, отколкото като живи хора. Всъщност май вече си бяха казали всичко, заради което се срещнаха. На Маджо, разбира се, не му минаваше дори през ума да отпрати Генерала, а Генерала внезапно се приближи до него и надникна в очите му с благ поглед:

– Винаги съм мислел, че имам телепатична връзка с теб. Искаш ли да проверим дали съм прав?

– Да проверим – съгласи се Маджо.

Генерала взе едно листче хартия и написа на него отчетливо с едри букви „Кимбата“. После спокойно го изгори.

Глава XI

Бай Миле се настани в ресторант „Пчела“, откъдето много добре се

виждаше входа на блокчето. Видя как пристига Генерала, заобиколен от охраната на Маджо, как го вкарват във входа и как отново се връщат по местата си. „Тия ще обсъждат моите пари, да го еба!“ – рече си той и положи пистолета си върху масата.

– Какво ще желаете, господин бай Миле? – наобиколиха го тутакси всички сервитьори и започнаха да кръжат около него като панаирджийска въртележка.

– К'во давате? – изтегна се на стола той.

– Предлагаме нещо съвсем ново. Печено месо от кенгуру и щраус.

– К'во беше това кенгуру, бе? Някакъв австралийски заек, май?

– Не е точно заек – огъна се оберкелнерът. – Едно такова дете подскача и носи малкото си в корема като в торба.

– Ще го опитам. Ама първо ракията със салатата.

– Готово, господин бай Миле!

Сервираха му на секундата и докато се огледат, той вече беше изял печеното кенгуру и бутоните от щраус.

– Това няма да ви го плащам – разсърди се бай Миле. – Нищо не струва. Пригответе ми тава с кебапчета и кюфтета и ми донесете още една ракия.

– Готово, господин Миле! – хукна веднага да изпълнява задачата оберкелнерът.

Момчетата от охраната стояха пред ресторанта и оглеждаха внимателно всеки нов посетител. Бай Миле не ги броеше за хора. Плащаше им минимални надници, най-много по шестстотин лева на месец. При това, не повече от два пъти в годината.

– Виждаш ли ги тия моите? – хвалеше се той на съдружниците си. Държа ги гладни по половин година, но никой не смее да ме напусне. Любов, к'во да правиш! Иначе им скъсвам главите като на пилета!

И през ум не му минаваше, че повечето от тях не бяха яли дори по една кифла от сутринта и го гледаха отвън с жадни погледи как се тъпче като прасе. Бай Миле си имаше собствена философия по въпроса. Правеше се на страшен, прибираще колкото може повече от парите за себе си и не се интересуваеше от никого. Той наистина си беше страшен, въпреки комичния си вид.

Преди да начене третата ракия, в заведението влезе Бабаса – сто и седемдесет килограмовия шеф на охраната на Маджо. Пухтеше като локомотив. Тръсна се срещу бай Миле и без да се бави му подаде под масата десетте хиляди долара.

– Да ги броя ли? – попита бай Миле.

- Всичко е преброено – отвърна му уморено Бабаса.
- Ще пиеш ли нещо?
- Не мога. На работа съм.
- Ами сметката кой ще плати?
- Колко ти струва?
- Двеста лева – излъга безочливо бай Миле.
- Ето ти – извади от личните си пари Бабаса и пак така тежко напусна заведението.

Бай Миле го изчака да се върне отново до кооперацията на Милкана и нехайно извика оберкелнера. Сметката му не надвишаваше шейсет лева. Обаче по стар обичай той попита:

- Какво имам да ти давам тарикат?
- Както винаги нищо, господин Миле – разпери ръце онзи.
- Разбрано момче си ти – потупа го по бузата дебелака и се запъти към колата си.

Всъщност бай Миле отдавна имаше план как да отсвири Кимбата. Знаеше, че неговия ред все някога ще дойде. Този път не разчиташе на Данчо от морето и на Любо от Видин, защото искаше да ги подържи по-дълго време гладни. От опит знаеше колко са свирепи изоставените кучета. Напоследък Иван Кубето също му се губеше. Правеше се на бизнесмен с някакви дребни кръчмички, от които губеше повече, отколкото печелеше. Вечерно време обикновено се напиваше с новия кадър Мени от „Дружба“ и оставаше да спи при него. Намери ги в някакво кафене.

– Какви ги дробите бе, тъпанари? – звънна им по мобилния телефон той.

- Черпим се – отвърна му кротко Мени.
 - Чакайте ме там, сега ще дойда да ви взема – нареди дебелакът.
- Той не беше се спрял случайно на тях. Живееха на вход разстояние от Кимбата и го виждаха всеки ден. Нямаха нужда да проучват нито навниците му, нито местата по които минават, още по малко да се крият. Те просто бяха добрите комшии.

Бай Миле ползваше две коли – бронирания мерцедес „Чичоне“ на Маджо и една червена S класа. Возеше се обикновено в S класата, защото хващаше окото, пък и нямаше никакви страхове за себе си. Забра Иво Кубето и Мени от кафенето, след което нареди на шофьорите да карат към Боровец. Там вече го чакаше Туцо Дебелия. Кръщелното му име беше Янко, но никой не го наричаше така отдавна. Всички знаеха, че е личен слуга на бай Миле и управлява неговите чайни. Туцо също обичаше да се хвали с приятелството си.

– Ще извикам бай Миле и тогава ще видите вие какво става! – плашеше той хората около себе си.

Пристигнаха по мръкнало и Туцо веднага ги въведе в най-добрия ресторант. Познаваше отдавна вкусовете на бай Миле. Трапезата ги очакваше с многобройни мезета, всякакъв вид алкохол и всевъзможни лакомства. Ето ти хиляда долара да платиш тока и к'вото има там друго, подаде на управителя си парите бай Миле.

– Няма да стигнат доникъде – плахо ги пое Туцо.

– Стигат, не стигат – толкова. Оправяй се!

Глава XII

Бай Миле предпочиташе ракията пред всякакво друго питие, но когато се налагаше да се прави на важен поръчваше кана с уиски. Вътре изливаше бутилка прясно мляко и така пиеше питието пред смаяните погледи на всички около него. Поглъщаше го като кладенчова вода. Срещу него кротко седяха Мени и Иван Кубето, преглъщаха на сухо пред две чаши ракия и се чудеха как да се измъкнат.

– Я ела тука, бе – изпъна се бай Миле и привика без да се обръща Туцо. – Къде е певицата?

– Отиде си – повдигна рамене онзи. – Нямам пари да ѝ плащам надницата.

– Абе няма, отиде си! Качваш се на колата и заминаваш да я докараш от Самоков! На мен долари ми шават в джоба!

Бай Миле обичаше да се весели с много хора и наистина след като докараха певицата наоколо живна. Заведението се понапълни. Дори двамата тулупи срещу него леко се ококориха.

– Туцо... – вдигна отново ръка дебелакът. Организацията забраняваше да се продава дрога в заведението, но той знаеше съвсем сигурно, че неговият човек пробутва кокаин. – Я, дай от онова бялото, да повдигнем малко настроението.

– Готово, шефе – фръцна се управителят и само след секунда деликатно му пробута в шепата пакетче кокаин.

Бай Миле огледа салона, ухили се глупавато на своите хора и тежко се запъти към тоалетната. Заклучи я отвътре без да му пука. Опъна набързо една линия, после отключи и пак така тържествено се върна на мястото си.

– Я бягайте, момчета, да смръкнете по малко – подаде той

пакетчето на Кубето и на Мени. – И да ми върнете остатъка, ей! Да не го попилеете за няма нищо!

След малко настроението на масата наистина рязко се промени и бай Миле без да чака започна своите лакърдии. Беше усвоил открай време стар номер – каквото и да поръчваше, първо се оплакваше от собствените си проблеми.

– Момчета... – начена той. – Напоследък животът ми се стъжни. Това Франция, това Германия, това Холандия, скъсах се да обикалям като псе. Похарчих сума пари. Трябва да ги възстановим някак.

– Че ние какво общо имаме? – погледна го накриво Иван Кубето, който се имаше по-куражлия от ортака си.

– Как така какво общо? Нали заради вас оглушах?

– Някой да те е карал да седиш на пет метра от взрива.

– Аз съм шефа бе, момче – потупа се юнашки по гърдите бай Миле. – Нали трябва да виждам какво става!

Певицата вече се беше разпяла и целият салон едва побираше мощния ѝ глас. Бай Миле я огледа доволно, зарадван от формите ѝ, поглади шкембе, потри брада, после мощно се провикна:

– Е бре, де бре!

Вторачи се строго в двамата си приятели, придърпа лист и написа на него „Кимбата“.

– Какво Кимбата? – наивно вдигна очи към него Мени.

– Как какво, бе? – подчерта името бай Миле.

– И аз нищо не разбирам – обади се Иван Кубето.

– Бе вие за нищо не ставате, да го еба! – разгърди се бай Миле. – Човек оглушава заради вас, харчи луди пари, жертва се дето се вика, а не може да ви накара да схванете най-обикновено нещо. Туцо, я вдигни малко децибелите!

Певицата и без друго заплашваше да строши прозорците на ресторанта, но този път съвсем се престара. Пееше известната чалгаджийска тъпотия „Тигре, тигре!“, като го заместваше с „Милчо, Милчо“.

Бай Миле се надвеси над двамата и задраска името на Кимбата.

– Това пък що го направи? – зина Иван Кубето.

– Я ставай да танцуваш на масата, бе! – дръпна бай Миле за яката Мени. Наистина го качи до стола, а онзи оттам започна да се кърши като девойка. Никой не им обръщаше особено внимание, защото целият ресторант вече беше попаднал под магията на чалгата.

Почти на всяка маса наличните моми въртяха задници, а певицата се скъсваше да величае: „Милчо, Милчо“. Бай Миле също не остана

равнодушен. Извади две-три банкноти по сто долара и ги залепи върху челото на Мени. Пропусна Иван Кубето за всеки случай. Той беше постегнат човек и такива пинизи трудно му минаваха. Когато в крайна сметка песента отиваше към края си, приближи главите им и тайнствено прошепна:

– Искам да утрепете Кимбата!

– Кимбата! – зяпна като шаран Иван Кубето, а Мени дори не помръдна.

Познаваха този мъж отдавна и го помнеха само с добро. Нямахше човек, на когото да не бе помагал.

– Я ела тук! – зина пред цялто заведение бай Миле към Туцо Дебелия. – Ти мен само с тия кебапчета и кюфтета ли искаш да ме храниш? – побута той преливащото от скара плато.

– Няма клиенти, шефе, не въртим чеверме!

– Ще врътнете едно агне – удари с юмрук по масата Милчо и огледа кръвнишки околните маси. – Нали знаеш, че ще седя най-малко три дена?

За момент в ресторанта се настана мъртва тишина. Дори певицата си забрави текста. Сервитьорите замръзнаха кой където се намираше, клиентите не смееха да си вдигнат вилиците, оберкелнерът остана като закован за бара.

– У бре, де бре! – провикна се отново бай Миле и веселбата тутакси започна там, откъдето беше прекъснала. – Вие сега сурати ли ще ми правите? – прекара погледа си като по пунктирна линия през двамата килъри той.

– Защо точно Кимбата? – запали цигара Иван Кубето. Имаше предвид, че именно Кимбата спаси бащата на Мени от рекетъорите. Той беше известен месар в „Дружба“, а Кимбата не даваше да припари там ни то един от тарикатите на организацията.

– Пари, цигари, семки, шоколадови изделия? Как точно желаете да ви плащам? – придърпа стола си до тях бай Миле и махна с ръка на охраната да се приближи. След което заби мощния си юмрук в лицата първо на Мени, а сетне на Кубето.

Охраната веднага ги подхвана. Пребиха ги до смърт. Изхвърлиха ги някъде навън и едва тогава бай Миле отново се настани на мястото си.

– Никой да не напуска! – провикна се той. – Искам музика и веселба.

Певицата зина на секундата, оберкелнерът дотича с някакво дивечово мезе, докато стане агнето на грил, седящите по съседните маси

страхливо продължиха вечерята си.

– Мама ви ще еба аз на вас! – поклати глава бай Миле и съвсем сериозно се зачуди да продължи ли с уискито или да го обърне пак на ракия.

Глава XIII

Купонът в Боровец продължи наистина три дни. През това време бай Миле изяде едно печено агне, едно печено прасе, безброй кюфтета и кебапчета. Изпи колкото можа ракия, отвреме навреме разредена с по една кана вино и изшмърка кокаин – дози за десет души. На певичката също даваше кокаин, за да му пее без прекъсване, докато накрая момичето припадна. Междувременно на всеки десет часа по график пребиваваха Иван Кубето и Мени от „Дружба“, след което принуждаваха изнемошелия персонал да ги съживява. Туци Дебелия също го отнесе. Цапардоса го без дори да погледне към него и на онзи нос му стана като камба. Охраната му едва седеше на краката си, макар че бе свикнала на подобни изпълнения.

– Дай им по една чорба! – подвикваше бай Миле отвреме-навреме на Туци.

– Тя е от три дена, сигурно се е киснала – отвръщаше плахо управителят.

– Вкиснала, неvkиснала все е храна – махаше с ръка той и посягаше към поредната мръвка. На третия ден обаче не издържа. Рухна изведнъж като сграда след земетресение. Откараха го в Самоковската болница.

Бай Миле си имаше строга философия по въпроса за оцеляването. Не му се случваше за първи път да припада от ядене и пиене и от свръхдоза кокаин.

– Като се получи такава бяла, – съветваше той околните – почваш да обичаш всички. Ето аз например сега обичам Иван Кубето, Мени, Туци Дебелия, доктора с очилцата, дъртата медицинска сестра. Дори мухата на прозореца обичам – допълваше той.

Цялата му любвеобилност свършваше още в първия миг, в който сърцето му отново се връщаше на мястото си и организъмът му започваше да се възстановява. Тогавата отново ставаше зъл. Слагаше пистолета до възглавницата и през пет минути викаше дежурния лекар.

– Докторе, да не вземеш да ме изпуснеш! – предупреждаваше той. – Ще ти кажа едно нещо, пич: легна ли в гроба, ти веднага лягаш до мен.

Когато кризата му съвсем отмина, сериозно се замисли за Кимбата. Без съмнение, по-симпатичен и свестен мъж през живота си не беше срещал. Всички го обичаха. Жените го харесваха заради хубавата му външност – висок, рус, със сини очи и великодушна усмивка. Мъжете търсеха приятелството му, защото знаеха, че той никога няма да ги измами. Кимбата се движеше без охрана, дори без кола. Предпочиташе да се придвижва с велосипед през градинките и се радваше на всеки, който го посещаваше, сякаш му идваше скъп и отдавна чакан гост. Не отказваше никаква услуга.

Бай Миле нееднократно ходеше при него, уж като началник, но всъщност, за да уреди някой друг лев от продажба на автомобил или печелившата сделка. И Кимбата му отстъпваше. При това го правеше без злоба, дори с известна симпатия. Простоватият дебелак му беше донякъде забавен със своя наивитет и с неприкритата си алчност. Развеселяваше го и го размиваше. Бай Миле изобщо не се сърдеше. Не само заради парата, която винаги се въртеше около Кимбата, а и заради светлината и ведрото настроение край него. С една дума, не можеше да намери никакво основание, заради което Кимбата трябваше да умре. Бай Миле много харесваше и Пашата. Колкото и да му се присмиваха, той имаше достатъчно ум в главата си, за да разбере, че двамата с Кимбата са като скачени съдове. Пасиансът не излизаше по никакъв начин.

– Шибана работа, да му еба майката! – изрева той пред смяяната медицинска сестра и грубо ѝ нареди: – Не ма гледай като крава, ма! Доноси ми дрехите, че трябва да тръгвам за София!

Половин час по-късно бай Миле се настани на задната седалка на червения мерцедес, охранителите веднага го заградиха, другите се качиха на сателитната кола и малкият кортеж потегли към София. Времето никак не го биваше. Валеше ситен дъжд, всичко наоколо изглеждаше сиво и посърнало. Настроението на бай Миле също не беше особено приповдигнато. Той не обичаше нито Маргина, нито Димата. Двамата се държаха с него сякаш го бяха намерили на улицата и дори не му позволяваха да сядат.

– Дебелия, ти що не се измиташ? – подканваше го постоянно Маргина. – Нямаш работа в офиса!

Стоил му беше по-симпатичен. Усещаше неговата добронамереност, но пък от друга страна оттам не падеше никаква пара. За Поли не можеше да каже лоша дума. Вярно, че беше странен и му отнемаше част от поръчките, обаче бай Миле не се натискаше много за тях. Мечтаеше си един ден да заживее на твърда заплата от около 20 000 долара, да си

гледа живота и да си хапва на воля. Виж, Пашата направо си беше голям пич според него. Вярното му куче Боко Тиквата разполагаше с огромни мангизи, без да е принуден да чака по нощите някое приятелче, за да го застреля. Маджо естествено се явяваше нещо като Бог. Прощаваше му всичко и го гледаше право в очте. А ако онзи му подхвърлеше да скочи от десетия етаж, щеше да го направи като нищо. Когато оставаха само двамата, често го унижаваше, но пък от друга страна му пробуваше „спешни“ и по всяка вероятност точно той го държеше жив. Гоцев също му харесваше безкрайно, обаче нямаше как да се докопа до него. Колкото и нагло да се държеше, Маджо никога не го допускаше да се срещне лице в лице с него. И накрая идваше Кимбата.

– Мама му да еба и живот! – изпсува бай Миле, без да обяснява на дремещатата му от двете страни охрана за какво точно става дума.

Като Кимбата нямаше друг, но бай Миле имаше и семейство, две деца и един милион дълг. Както и да ги сложиш на кантара, неговите хора тежаха повече. Пък като прибавиш и милиончето, Кимбата направо изпаднаше от паланцата.

– Горкото момче! – измърмори той. – Изгаря за нищо, ама поне ония няма да си искат парите.

След което задряма и се събуди едва когато влизаха в София. Първата му мисъл беше да си прерови джобовете. Десетте хиляди долара бяха там. Макар и в полусъзнание, бай Миле беше прибрал хонорара на певицата, хилядата долара за тока и, разбира се, не беше оставил дори стотинка на управителя и сервитьорите.

Глава XIV

Женята ми се обади рано сутринта. По гласа му разбрах, че не е на кеф.

- Чакам те пред Южния парк – каза ми той.
- И какво ще правим там? – попитах.
- Обикновена масовка.

Масовката беше най-досадното нещо и най-тъпата простотия, до която прибягвахме. Изсипвахме се като природно бедствие върху жертвата и грабехме кой колкото може. После по същия начин изчезвахме. Понякога полицайте арестуваха двама-трима от нас и ни държаха известно време в ареста, колкото да ни скъсат нервите, с което всичко се изчерпваше. Големите босове не плащаха нищо. Принципът към по-

малките се изчерпваше с пиратския призив: „Каквото вземете, си остава за вас!“

Пристигнах пред главния вход на Южния парк някъде към десет часа. Беше почерняло от народ. Всички носеха плетени докерски шапки и се правеха на много важни, единствено Женята се разхождаше между тях гологлав, с червения си анцунг и червения суитчър. Не познавах почти никого. Бригадите на Пашата си личаха по строго поддържаните си катинарчета, с които, мислех че приличат на своя върховен вожд. Повечето от другите се оказаха пълни новобранци, събрани от кол и въже.

– К'во ще правим? – издърпах аз настрани Женята.

– Абе, поредната дивотия – троснато ми отвърна той. – Искат да шавим Киरो Японеца.

Японеца имаше славата на най-известния кардараш – циганин, който печелеше от всичко. Събираше данък от джебчиите между Сточна и Централна гара, шеташе безнаказано из циганските квартали и не се съобразяваше с никого. Жена му работеше като представител на Мобиком и имаше офис в хотел „Шератон“. Щабът му се намираше до складовете в Илиянци, където неговите хора паркираха цяла армада от мерцедеси S и E класа. Обикновено се движеха като стадо, целите окичени в златни ланци, гривни и всякакви подобни дрънкулки. Да се чуди човек, как издържаха с толкова метал цял ден.

– Работата няма да стане лесно с тия перекедета – придърпах аз отново Женята.

– Виждам ги, че са гола вода всичките – съгласи се той. – Мислех да останем по-назад, ама май трябва да сме в първите редици и поне да вземем за нас каквото ни се полага.

– Защо не тръгваме тогава?

– Чакаме някакви вождове на Пашата. Вили Културиста и Жоро Плувката.

– Ние висим вече четири часа...

– Ами к'во да правиш? – повдигна рамене Женята и точно тогава забеляза слизация от колата си Дима.

– Какъв е тоя панаир? – обходи с поглед той приличащата на мравуняк тълпа.

– Каквото сте ни го пратили – озъби му се Женята.

– Хората на Пашата тук ли са?

– Няма ги. Ще остареем докато ги чакаме. Димата извади телефона си и последователно набра три номера. Вдигнаха му едва на четвъртия.

– Румене, ти ли си? – извиси глас той, без да се съобразява с никого. – А-а-а, не си ти значи... Е, кажи му на твоя шеф, че е пълен педераст – довърши разговора Димата и вбесен прибра телефона в джоба си.

Хората на Пашата, наричани още „пашите“ заради рехавите си брадички, се държаха важно и надуто, а другите се бяха разпръснали и подпийваха сутрешната си бира. Не се криехме от никого. Отвреме-навреме минаваше някоя полицейска кола, намаляваше леко и отминаваше по пътя си. Поли пристигна към обяд.

– Пак ли цирк? – изправи се с ръце в джобовете той до нас.

– Цирк я! – отвърна му ядосан Димата. – Бригадирите на Пашата пак се осраха.

– И какво правим сега с тая пасмина?

– Нямам представа.

Все пак трябваше да се вземе някакво решение и тъкмо го умувахме, когато изненадващо се появи нов юнак – дебел, грамаден, с поглед на недозаклано теле.

– Здравсти – представи се той. – Аз ще вода акцията.

– Ти ли? – изгледа го насмешливо Поли.

– Така ми е наредено.

Киро Японеца изобщо не беше дребна риба. Дълги години слугуваше на Карамански, а от известно време работеше за Пашата. Подробност, за която подозираше единствено Димата. Полицаята около Илиянци отдавна бяха купени и то до такава степен, че Киро влизаше в участъка, след като арестуват някого от враговете му и ги гърбеше пред очите на всички. За Поли беше пределно ясна невъзможността дебелият да се справи с акцията.

– Женята ще води! – нареди той. После прибра Димата, двамата се качиха в колата и изчезнаха.

– Няма такива работи! – изрепчи се огромният мъжага. – Вие с Пашата ли сте, или против Пашата?

Това беше стар номер на Румен. По такъв начин той често поставяше в неудобно положение както съдружниците си, така и техните подчинени. Женята обаче не се уплаши.

– Абе, ти не си ли бивш гепач от центъра на София? – изгледа внимателно той дебелия. – Що ми се струва, че навремето съм те ловил там и съм ти плюл в устата?

Тълпата, която беше замряла в очакване на развързката, избухна в смях. Женята явно ги беше спечелил на своя страна. Дори „пашите“ го

гледаха благосклонно.

– Слушайте ме сега, момчета! Всички по колите и гледайте да не се загубите по определените ви маршрути. Взимате каквото ви падне, но ключовете на мерцедесите давате на мен. Докарал съм най-добрите шофьори в София, няма нужда да се хабите!

Докато се придвижим и се дислоцираме на различни места в квартал „Свобода“ и „Надежда“, минаха още два часа. Само глухите и слепите май не разбраха какви намерения имаме. Женята съвсем се взе на сериозно като вожд и съобщи на отговорниците по телефона:

– Чакайте по места, ние отиваме с Жоро да разумаем какво е положението.

– Да ти го начукам в конспирацията – ядосах се аз. – За какво се правихме толкова време на тайнствени, като съобщавах на сто души къде ще бъдем.

– Ти трай сега и не се бъркай в работи, от които не разбираш. Аз съм си направил предварителен план.

– Като си го направил, сваляй ме тука и върви да си го изпълняваш!

– Не се сърди бе, Жоре! – примоли се Женята. – Ще свършим за пет минути.

Минахме покрай кафенето почти пълзешком и забелязахме, че всички коли са там. Женята веднага почна да им изчислява цената.

– Жоре, тоя мерцедес – първия, ще го продадем, S класата става служебен, а ти направо си вземаш роудстара и да знаеш, че много ще ти отива.

– Поли ти каза никога да не изчисляваш предварително плячката, защото всичко може да се случи – окончателно се вбесих аз.

– В ръчичките са ни – потри нос Женята, обърна колата и след като се върнахме на изходния пункт, нареди на всички: – Момчета, има една горичка пред кафенето. Навлизате масово в нея и викате колкото можете, за да ги стреснем. Давайте!

Така и стана. Цялата банда нахлу с мощни викове в кафенето и за нула време го натроши. Само дето вътре нямаше нито един циганин, отвън – нито една кола, а от Киро Японца, когото трябваше да приберем като заложник, за да го продадем срещу откуп, липсваше и най-малка следа.

– Свободни сте! – разпусна бригадите Женята и двамата с него потеглихме към офиса. По пътя той се обади по телефона на Поли.

– Свършихте ли? – попита онзи.

– Всичко е наред – бодро отвърна Женята.

– Карате ли ми Японца?

– Никого не караме. Кафенето беше празно, но го направихме на бербап.

– След пет минути да си тук! – затвори му Поли.

В офиса ни посрещнаха толкова студено, сякаш влязохме в хладилник. На Поли направо не му се говореше.

– Сядай и пиши изложение до мен, с копие до Маджо – нареди грубо той на Женята. – Искам всичко по случая и най-подробно описание на твоето поведение.

– К'во ще пише бе? – рипна Димата. – Той не знае цялата азбука. – После се обърна към мен, разтри слепоочията си и вече по-кратко попита: – Кажй как стана, Жоре?

Разказах му нещата от игла до конец. Нямаше нужда да крия нищо, защото Димата така или иначе щеше да научи подробностите.

Той мълча известно време, след което отново избухна:

– Ще те катерим към Витоша, Женя, да знаеш! – закани се Димата. След това се вторачи в Поли и отчетливо добави: – Това е оня педераст прокажен Пашата, няма кой друг да е! Целият е пунт и пластика, да му еба майката! Той ни е издал. Пак е използвал пинизите на баба Илийца.

Глава XV

Вечерта Женята ми се обади по телефона. Той не знаеше къде живее, както и никой друг от организацията. Срецахме се в едно кафене, недалеч от офиса.

– Голяма мъка, братче – оплака ми се Женята. – Поли ме кара пет пъти да преписвам това изложение, а пък аз не съм силен с думите. Голям зор видях.

– Знаеш ли поне къде се слага запетайката? – попитах го насмешливо.

– Ами! Блъскам отвреме-навреме по една главна буква и някое тире, колкото да изглеждам интелигентен. Добре, че не ме прати на Витоша, щото лошо ми се пише. Ти щеше ли да ме гърбиш?

– Няма как. Ако те бяха вдигнали на баира, щях да те гърбя до посиняване. Работа, братко!

Това си беше самата истина. В организацията приятелството свършваше до първия гаф. Пък и напоследък Поли наистина го бе обзела изненадваща полицейщина и изискваше писмени обяснения от всеки

провинил се.

– Знаеш ли как отървах кожата? – погледна ме хитровато Женята.

– Как?

– Казах му, че двамата с теб сме изловили някакъв непознат, който краде колите на СИК.

Направо замръзнах. Застрахованите от СИК автомобили крадахме именно двамата със Женята и от тях си изкарвахме хляба. Нямахме никакъв непознат.

– Той върза ли се? – попитах.

– Знаеш го, че не е никак лесен. Даде ми една малка камерка, с която да запишем самопризнанията му и подробности около кражбата. И ми го рече директно: „Ако спипате някой от улицата и му теглите един бой, той ще си признае всичко каквото пожелаете. На мен ми трябва истинския крадец!“

– И к'во прайм сега?

– Издаваме го, к'во прайм?

– Пара ще падне ли?

– Трябва да падне.

На другата сутрин около единайсет часа се срещнахме отново с Женята и тръгнахме към сборния пункт на бригадите. Напоследък там се събираха изключително нови хора. Наричахме ги „пълнеж“. Обличаха се с дънки, широки ризи и маркови маратонки. Подстригваха се високо, носеха тъмни очила и се държаха крайно арогантно. Подвикваха подир всяко хубаво момиче. Поли ги беше събрал от „Пиротска“ и от дворовете на централните софийски квартали. Той не търпеше селяни около себе си. Плащаше им по двеста долара на месец, за да бъдат винаги на линия. И те толкова се забравиха, че вземаха такси дори и за разстояние по-малко и от километър. По цял ден пиеха кафе и си говореха глупости. Не познавахме нито един от тях.

Малко преди да пресечем булеварда към кафенето, забелязахме Бори. Беше около дваисетгодишен, силно плешив, поради което носеше главата си бръсната, и прашеше от анаболи. Преди време го запомнихме именно заради името му – Бори поразително приличаше на Поли. Момчето си беше якичко и доста агресивно. Някакво такси му подсвирна, след което той без да се замисли започна да го рита и да го блъска, дока-то таксиметраджията успя да се измъкне най-сетне невредим.

– Само така – потупа го по гърба Женята. – Винаги помни, че си борче и никой не може да те унижава!

– Ако го бях хванал, щях да му счупя главата – кимна Бори и

веднага омекна. Все пак за него ние бяхме шефове.

– Ей този ще ни свърши работа! – обърна се към мен Женята.

Бори използваше за свой морален кодекс не Библията, а някаква измислена книга „Наръчник на мъжа“. Там пишеше, че трябва да говори бавно и тържествено и той точно така се изразяваше. Единствения път, когато мадама го бе поканила да танцува в някакъв бар, Бори съвсем сериозно я отблъсна с думите:

– Мъжкарите не танцуват.

Освен това избягваше всякакъв вид алкохол, вдигаше тежести до припадък и ядеше единствено висококалорични храни.

– Имаш ли си гадже? – попита го невинно Женята.

– Не, и няма да имам – отговори тържествено Бори. След което разказа невероятно сърцераздирателна история.

Брат му бил студент, но не му се ходело на някаква бригада през лятото и той отишъл вместо него. Там се залюбил с хубава женица, около петнайсетина години по-голяма от него и при това женена. Като се върнали в София я завел направо вкъщи. За радост на родителите си. Още на първият месец те я обвинили, че е крадла и тя обидена го напуснала. На всичко отгоре, установила с точност колко беден е нейният млад любовник. След като започнал да работи за нас, Бори придобил самочувствие и отново я потърсил. Хвърлил всичките двеста долара за подаръци. Мадамата отстъпила и той я чукал редовно, когато мъжът ѝ бил на работа. Първият път се разочаровал по следния повод: тъкмо ѝ подарил гривна за глезена, бяхтал се упорито над нея и изведнъж забелязал, че тя си лакира ноктите на ръцете. Вторият път я хванал да люпи семки. Третият път съвсем се вбесил. Бори тъкмо изпраждал бойлера, когато телефонът звъннал. Разговорът се чувал съвсем ясно.

– Как си, скъпа!

– Тъкмо довършвам една книга, миличък! Сред това смятам да изляза и да ти купя нещо за вечеря.

От този момент нататък Бори намразил жените завинаги. И решил да прекара живота си в абсолютна самота.

– Тоя е напълно луд! – подметнах аз на Женята.

– Луд е за двама – потвърди той, – обаче ще ни свърши работа. Смятай го нает!

Театралните форми семеняха с всяка минута. Тръгнахме от драма, минахме през оперета и стигнахме до водевил. Или Женята не знаеше какво точно прави, или аз не го разбирах.

– Извикал си ме да ти помагам – избухнах. – Казваш ми всичко! В

противен случай или се оправяш сам, или отиваш отново да пишеш обяснения на Поли.

– Спокойно бе, Жорка! – положи ръка на рамото ми той. – Ще наемем не само този идиот, ами още един.

В „пълнежа“ се мотаеше наистина някаква странна птица – епиллирано отгоре до долу около трийсет и пет годишно жиголо, цялото накичено със злато. Беше хлъзгав като плужек и основното му занимание се състоеше да чука бабички за пари. Казваше се Иван. Ползвахме го като отцепка, когато набелязвахме обекти за рекетиране. Въпреки външността му, кой знае защо хората му вярваха. Женята си поговори насаме с него пет минути и тутакси го домъкна. Така двамата с Бори станаха екип.

– Слушай сега какво съм намислил – заведе ме вечерта Женята в едно от заведенията, които само той си знаеше. – Нали ги черпя из квартала, та познавам едно перспективно крадче. Дадох му да опъне малка линийка и той ми снесе информация, колкото можеш да измъкнеш от бригада пребити до смърт крадци.

– Каква? – попитах аз.

– Ами как гепи колите, къде ги кара, кой е каналджията.

– И кой е каналджията?

– Един преподавател по информатика в университета – потри брада Женята.

Бях свикнал вече да не се учудвам на нищо, но когато на другия ден заложихме капана направо се шашнах. Каналджията задължително си правеше срещите в центъра на София. Никой не го знаеше къде живее. Заложихме камерката в шапката на невинно изглеждащия Иван, а Бори застана на около двайсет-трийсет метра от него да го пази. Ние наблюдавахме сценката отдалече.

Известно време не се появяваше никой и тъкмо когато си мислехме, че вечерта ще мине напразно, пристигна странен тип. Висок на ръст, с къдрава и разпиляна във всички посоки коса, мръсен шлифер и под него някакво мазно сако. Панталоните му не бяха гладени след излизането си от магазина. По грубите му обувки имаше парчета кал. Това представляваше преподавателят по информатика. Казваше се Чавдар.

– Какво има, момче? – обърна се той към нашия Иван.

– Имам една кола за издаване, бате!

– Каква марка?

– Ауди А6.

– Е-е-е, много е скъпа. Не ми се захваща, да ти го кажа направо –

чупи се в неизвестна посока преподавателят.

На другия ден обаче, ние отново заложихме капан.

– Айде бе, бате! – примоли се Иван. – Дай да издадем тази кола, да не ми седи в гаража.

– Застрахована ли е? – заинтересува се преподавателят.

– Има стикер на СИК.

– Ти си ненормален – избухна онзи. – Знаеш ли кой стои зад този стикер? Чувал ли си нещо за Поли? Неговите мутри направо ще ни направят на пестил. Не искам да имам работа с теб.

Този запис вече ни вършеше работа донякъде и още същата вечер ние го показахме на Поли. Той го изгледа два пъти, без да каже нито дума. Накрая ни огледа и мрачно се ухили:

– Както виждате, никой не смее да пипне от мен.

– Ще пипне той, ще пипне! – поклати глава Женята. – Щом един път го е направил, ще го повтори.

Глава XVI

Марката СИК явно плашеше много преподавателя и той още няколко пъти отказа да вземе колата от Иван.

– Ти знаеш ли колко струва това ауди, момък? – повтаряше неспирно той. – Най-малко петдесет хиляди марки. За толкова пари мутрите ще ни разчекнат и ще ни заровят три пъти в земята. Особено Поли.

– Кой е този Поли? – пулеше се невинно Иван, макар че работеше именно за него.

В крайна сметка разбрахме, че трябва да търсим някакъв друг подход. Даскалът не можеше да е толкова праволинеен. Женята се сети да прескочи до крадчето, което му беше подало каналджията и се върна ухилен до уши.

– Нашият човек има проблем с жените. Не му се връзват изобщо.

Иван си беше сводник и жиголо по природа, така че задачата не му се видя трудна. Напротив, изпълни я с най-голямо удоволствие.

– Разбери бе, мой човек – захапа за пореден път преподавателя той. – Дай да го махнем това ауди, аз ще изтрия всички стикери и ще пренабия номерата. Пък и много време мина, вече са забравили.

– Те никога не забравят!

– Глупости! Дай да свършим работата и после ще те заведа малко на пички.

– Сериозно ли говориш? – ококори се Чавдар.

– Напълно сериозно.

– Ама искам тънка, стройна и висока.

– Ще ти доставя каквато кажеш – успокои го Иван. – Но да знаеш, че нямам кола.

– Аз ще дойда с моята. Тя е лада седмичка и ако ми беше предложил такава, отдавна да съм я пробутал – издаде се най-сетне Чавдар. – Сам си ги пренабивам, карам ги известно време и после не е никакъв проблем да ги издам.

Най-сетне бяхме стигнали до нещо съществено и се подговихме за акцията както подобава. Облякохме се в черни кожени якета, за да приличаме на оперативни полицаи. Димата ни отстъпи един син форд, каквито караха само в столично градско и една синя лампа, взета кой знае откъде. Преподавателят по информатика се появи на срещата точно в уречения час. Изглеждаше изкъпан, носеше златна гривна и златен пръстен, шлиферът му седеше почти като изгладен. Иван го поведе към един затънтен квартал, както се бяхме разбрали. Настигнахме ги веднага след като уличното осветление рязко намаля и пуснахме сирената. Спяхме ги по всички правила.

– Излизай! – развика се като бесен Женята, но първо измъкна нашия Иван.

– Ама аз не го познавам изобщо този... – започна да се оправдава преподавателят. – Преди малко се срещнахме и ми обеща да ме запознае с някакви момичета.

– Излизай! – закопчах му ръцете с белезници аз и го облегнах на колата. Женята на секундата му нахлупи черна качулка върху главата.

Някаква бабичка от съседния блок изведе кученцето си на разходка и вцепенена замръзна на входа.

– Прибирайте се, госпожо – вживя се съвсем в ролята си Бори и набързо показа първия документ, който му попадна в ръката. Може и да е било карта за трамвай. – Полицейска акция, районът е отцепен.

После върнахме Иван в ладичката, вкарахме преподавателя в синия форд, седнахме от двете му страни и потеглихме. През цялото време имитирахме разговор с въображаемото управление на столичната полиция.

– Обектът е заловен – дереше се Женята. Беше нагласил радиото така, че да пращи точно като полицейска станция. – Пристигаме!

Десетина минути по-късно спяхме пред офиса на Кирчо Малкия и изтикахме нещастния преподавател в мазето. В действителност то беше

бивш хладилник, но в момента не работеше нито една от инсталациите му. Въпреки това спокойно можеше да мине както за затворническа килия, така и за една от прословутите стаи за разпит на столично градско управление. Даскалът буквално се насра от страх.

– Разказвай подробно за цялата схема! – реши да продължи играта на полицаи Женята. Имаше известни основания. Онзи вече беше заявил, че го е страх от мутрите и естествено се надявахме, ако ни повярва, да издрънка някоя глупост пред властта. Макар измислена.

– Защо съм тук? – опъна се каналджията. – Не съм държавен престъпник и бих искал да се свържа с адвоката си.

– Като не си престъпник защо ти е адвокат? – ядоса се Женята. – Прибрали сме те без свидетели, колата ти е на топло, така че никой не знае за теб. Най-много да те обявят за безследно изчезнал. Преподавателят по информатика обаче съвсем не се оказа толкова загубен и тъп, колкото го смятахме. Може би заподозря нещо нездраво и неистинско, а може би вървеше просто подир логиката.

– Убийте ме, но не вярвам да имате сърце за това. Всички ченгета са страхливи.

– Майната ти! – хлопна вратата на мазето Женята и ни избута напред, нагоре по стълбищата. Остави даскала сам в мазето. Очевидно се чудеше вече какво да го прави.

Седнахме в кухнята, изпихме по една минерална вода и започнахме да обсъждаме въпроса делово. Явно този ден не ни вървеше.

– Виж какво, Женя – предложих аз. – Той няма да се върже на полицейските номера, ами дай да го почнем както си знаем.

Женята ме изгледа отдолу нагоре сякаш бях споменал най-скверното нещо на света. Той също бе странна фигура. Поръчваше убийства без да му мигне окото, прашаше бригади да правят погроми, но не понасяше лично физическото насилие. За последен път беше използвал юмруците си преди много години.

– Да опитаме ли още веднъж? – почеса се по носа Женята.

– Няма какво да опитваме повече – отвърнах. – Време е да действаме!

За разлика от него, аз изобщо не се притеснявах да напердаша когото и да е било. Пък и на всичко отгоре този преподавател силно ме дразнеше с неговото нахалство и пренебрежение. С най-голямо удоволствие щях да го смажа. Единственото ми съображение да не го почна веднага беше свързано със собствените ми ръце. От известно време бяха в синини.

– Я иди намери нещо, за да не се хабим! – кимнах аз към Бори.

Той веднага се сети за какво става дума, завъртя се из къщата и след минути се върна с две железни удължения за прахосмукачка. Вършеха ни прекрасна работа.

Слязохме в мазето и се изправихме от двете страни на леглото, за което бе окован даскалът. Той имаше качулка на главата и не ни виждаше, но и ние едва го различавахме в мижавата светлина.

– Да те почваме ли? – попитах го аз без никаква милост. След което стоварих железото върху гърдите му с такава сила, че онзи загуби ума и дума.

Точно тогава влезе Женята. Фенерчето му беше по-силно от нашите и осветяваше почти цялото мазе. Приблужи се до окования на леглото преподавател по информатика и спокойно опипа вратната му вена, за да се убеди, че е жив. Сетне кротко го погали по качулката.

– Познаваме се отдавна с теб, Чавдаре – заговори изненадващо Женята със собствения си глас. – Помниш ли Магурата?

– Значи вие не сте ченгета, а мутри? – усети се най-сетне даскалът.

– Не сме никакви мутри, а твои приятели, които познават приятелската ти.

– Оставете момичето на мира. Тя няма нищо общо с моите истории.

– Този път не позна. След малко ще пратя четирима да ѝ се изредят.

– Прати петима, за да ѝ стигнат – изненадващо подрипна както бе окован даскалът. – Хич не ми пука за нея, нали за това съм хукнал по пички!

Женята видимо се обърка от тази реакция на каналджията, прехапа устни, издърпа железната тръба от ръцете на Бори и очерта една линия около коляното му. После тихо му прошепна:

– Точно тук ще ти счупя крака.

– Чупи го! – изрепчи се за пореден път даскалът. – Ти явно не знаеш нищо друго, освен да заплашваш.

Женята върна тръбата на Бори и тихомълком се изниза. Остави всичко на нас. Започнахме да млатим Чавдар само по меките части от тялото. Налагахме го жестоко и безмилостно, но внимавахме да не строшим някоя кост. Побоят си има своя вътрешна логика и психология, като всяко друго човешко действие. Етапите се подреждат горе-долу така:

Първо битият изпитва жестока болка и крещи като луд. След това омеква, организъмът му се предава и е готов да обещава всичко. Накрая не чувства нищо. Консумира ударите като нещо съвсем нормално и ако е съумял да запази капчица съзнание, просто се чуди дали ще умре сега

или по-късно. Бори не познаваше тази логика и затова се наложи да го спра насила. Пък и моята желязна тръба се изкриви.

– Стига дотук, засега! – тръгнах към изхода аз.

– Що бе, този е готов да си каже всичко – подвикна след мен Бори.

Изобщо не си направих труда да му отговарям. Пребитият преподавател по информатика трябваше да поизстине малко, да усети болката от нанесените удари и да се ужаси от перспективата за следващ побой. По този начин се правеха тия работи. След това щеше да признае каквото поискаш от него. Слава богу, че с годините си бях изградил някаква лична защита. В мазето наистина се държах като звяр, но още щом излязох на светло, тутакси забравих за случая. В общи линии така оцелявах. На практика живеех в два паралелни свята.

Глава XVII

Качихме се уморени при Женята и Иван. Заварихме ги един срещу друг, притиснали ушите си с длани.

– Какво правите, бе? – попитах ги аз.

– Отдолу се чува всичко – проплака Иван. – Направо ужас!

– Работа, братовчед, работа... – потупах го по гърба аз и си отворих нова бутилка минерална вода.

Бори отиде до тоалетната, Иван съвсем се смали от страх, а Женята изпадна в някакво летаргично настроение. Гледаше през прозореца без да продума. Отвреме-навреме нервно се чешеше зад врата и отново се вторачваше в нищото.

– Дай да го пуснем тоя – предложи по едно време той. – Няма да ни каже нищо.

– Точно сега е готов – възпротивих се. – Само ми дай минутка, за да взема глътка въздух.

Боят наистина беше тежък физически труд. Пребиваш човек, който не иска да умре и с когото реално нямаш разговор. По-лесно е да го застреляш примерно, отколкото да го пречукаш. Изобщо – цяло изкуство.

– Добре – въздъхна Женята, – но този път искам да свършите бързо.

– Нямаш проблем – отвърнах. – Даскалът е готов. Слязохме отново в мазето и докато свикнахме в тъмнината се случи нещо, което никой от нас не очакваше. Преподавателят по информатика успя да се изправи с цялото легло и налетя върху нас.

– Аз съм непобедим! – крещеше той в някакъв странен делириум,

докато Бори го налагаше с тръбата по главата. – Ще ви смачкам, мръсни копелета!

– Пусни го Бори – наредих. – Махни му и прангите!

– Сериозно ли говориш?

– Напълно сериозно!

По това време вече мразех организацията до смърт. Особено масовите издевателства, когато сто души пребиваха един. У мен се обаждаше бившият спортист. Исках да се изправа очи в очи с противника, който и да е той, и тогава да видим как ще свършат нещата.

Бори страхливо издърпа леглото и отключи белезниците на ръцете и на краката. Даскалът се нахвърли върху мен като слон. Без съмнение беше доста як мъж, но аз го придърпах с една от обичайните си хватки (сваляне с придърпване) и му направих оглавник. Усещах го как се задушаваше под мишницата ми. Бори също не си губеше времето, налагаше го по бърбреците и го риташе в слабините, докато оня си глътна езика.

– Стига! – показва се на стълбите Женята и се включи в операцията по спасяването. Не беше никак лесно, защото явно даскалът имаше някакво хронично заболяване, за което ние нищо не сме подозирали. В крайна сметка успяхме да му измъкнем езика и след десетина минути той дойде на себе си.

– Какво искате? – промълви омаломощен.

– Долари, марки и злато – наведе се над него Женята.

– Имам една златна гривна и един пръстен, вземете ги! Имам и триста марки, които мислех да пръскам по пички... Долари нямам!

Бори това и чакаше. Веднага измъкна от джоба му тристата марки и ги напъха в горното джобче на ризата си. Женята взе златната гривна и пръстена. Поли обаче ни беше внушил едно поверие, че златни бижута се подаряват само от сърце, иначе носят нещастие.

– Това злато от сърце ми го даваш, нали? – попита го той.

– Абе, давам ти го! Вие ме пребихте от бой, к'во ме питаш дали е от сърце. Смя ли да ти откажа?

Бори дори не дочака да си довърши изречението и отново го удари с тръбата по главата.

– Кажете, че е от сърце.

– Добре де, от сърце е – съгласи се най-сетне мъжът. След това, малко поуспокоени, се качихме отново горе, за да обмислим как да продължим.

– Да му теглим още един бой?

– Няма да издържи – опъна се Женята. – На всичко отгоре преди

малко се разходих по улицата и гледам някакви прозорци почнаха да светват. Много врещи тоя, изглежда мазето не е добре изолирано.

Пратих Бори отново долу и реших сам да проверя как стои въпросът с изолацията. Наистина се чуваше. После слязох и аз в мазето. Ударих един лакет в гърба на Чавдар и той отново си глътна езика. Направо ни скъса нервите с тоя език. Изглежда му имаше нещо. Извадихме му го криво-ляво и за последен път му поставих директно въпроса:

– Ще признаеш ли, че си крал коли от ВИС, СИК и „Аполо“?

– Никога не съм пипал застраховани от вас коли – отвърна за пореден път преподавателят. Не можеше да му се отрече, че носеше корава душа. – Вие ме пребихте вече, нищо не остана от мен. Няма какво да признавам!

Качихме се горе и легнахме да спим. Разположихме се върху столовете, по масите, кой където намери. Сутринта се събудихме в ужасно настроение. Бяхме изчерпали кажи речи целия арсенал от средства и срещу тях имахме единствено някакви кирливи триста марки и една златна гривна.

– Да се обадим на Поли.

– Ти ли ще му звъниш – изгледа ме продължително Женята.

Той не умееше да говори конспиративно и хем му се искаше аз да поема отговорността, хем не искаше да отстъпва позициите си пред боса. В крайна сметка се съгласи.

– Здравсти, Поли – вдигнах телефона аз. – Имаме проблем.

– Не съм в София – отвърна ми той.

Това доста ни изненада. Даскалът явно нямаше да ни свърши работата, но пък от друга страна не смеехме да го пуснем без разрешение. Трябваше бързо да измисля нещо.

– Тука имаме едно кученце. Оказа се много непослушно. Постоянно си зашипва езика и вряка като настъпано. Чува се из целия квартал.

– Разбрах те – прекъсна ме Поли. – Непослушните кучета се извърлят на улицата. Само кажи на онзи до теб да не ми се обажда, аз сам ще разбера откъде сте го взели този помияр като се върна.

Поли без съмнение ми предаде в същия конспиративен стил да го предпазя от Женята. Той също прекрасно го познаваше и се боеше да не изгърси нещо директно по телефона.

– Махай го тоя пендел, че ми дойде до гуша! – изтегна се уморен на фотьойла Женята.

– Ще слезна да го питам още един път – оставих го да дреме аз и за пореден път слязох в мазето.

Даскалът изглеждаше съвсем изстинал. Беше посинял от студ. Болеше го всяко кътче от тялото му и още като го попитах готов ли е да почваме отново, с треперещ глас вдигна ръка:

– Стига толкова, момчета! Ще говоря каквото искате, не мога да издържа повече бой.

– Искаме да признаеш, че си крал коли на ВИС, СИК и „Аполо“ – повторих за кой ли път аз. Това беше хрумване на Поли, за да не може балъка да се усети от коя точно организация сме.

– Добре де, как да призная като се занимавам само с ладички и си ги пренабивам сам. Не ми е минавало и през ум да навлизам във ваша територия.

Вдигнах тръбата на Бори, тъй като моята вече не ставаше за нищо и леко го плеснах през бъбреците. Целият се сви отново. За съжаление, стана ми пределно ясно, че този преподавател е грешен избор, обаче от друга страна можехме да вземем по някой лев.

– Ти едва ли работиш сам... – побутнах го аз.

– Естествено. Учителят по математика ми помага. Прави ми отцепление когато крада ладичките и е по-добър специалист от мен в пренабиването на номерата.

– А откъде намери канал?

– С това се занимава даскала по литература. Той има връзки в Молдова, Украйна и нагоре.

– Чудна мафийка сте! – не можах да съдържа смеха си. – Интересно на какво учите децата?

– Лично аз съм преподавател по информатика – послушно отвърна онзи под качулката.

– Браво на теб. Ще те пусна, но искам двеста хиляди марки от спестяванията ти!

– Не съм и сънувал толкова пари – подскочи даскалът, обаче на мен такива не ми минаваха. Той беше в занаята доста години и лесно можех да направя сметка колко е заровил в някои лозе. – Най-много мога да ти дам двайсет хиляди.

– Май ще се наложи отново да развъртя сопата – предупредих го аз.

– Добре де, да ги направим трийсет...

– Казах ти сумата мой човек.

– Съгласен съм, давам ти сто хиляди – клекна накрая даскалът и в общи линии уцели сумата, която и без това си бях набелязал. – Само, че ми донеси чаша вода, защото вече два дни ме държите жаден.

– Ей сега – качих се бързо по стълбите към кухнята. Женята доста

се изненада, когато набързо му разказах какво точно е станало. Обиколи нервно два-три пъти масата, пресмята нещо и по едно време се изправи срещу мен, сякаш ме виждаше за първи път.

– Сто са малко. Ще му искаш двеста.

– Абе ти допреди малко ни натискаше да го пуснем без нито една стотинка, сега ми поставяш невъзможни условия – ядосах се аз.

– Нали е жаден?

– Жаден е.

– Пусни му едно диазепамче вътре и ще се разпее като славейче.

Преподавателят по информатика наистина имаше нещо под шапка-та си. Веднага усети странния вкус на водата. Изхвърли я и вече на ръба на нервите си се разкрещя:

– Всичко стана заради онова малко лайно, дето ме поведе по пички! – Имаше предвид Иван, без да подозира, че той седи горе и се чуди как да избяга от тази инквизиция. – Той вече сигурно е мъртъв, нали? А сега искате да отровите и мен!

– Има нещо такова – отвърнах неопределено аз. Донесох нова чаша вода, която даскалът категорично отказа. Беше се поукротил малко.

– Ама много професионално ме отмъкнахте – съвсем сериозно извърна главата си под качулката той в тази посока, където предполагаше, че седя аз. – Личи си, че сте професионалисти. Трябва да сте от „Аполо“.

– Греша ли – подхвърлих му несигурно. Направих го съвсем съзнателно и това окончателно го убеди, че сме от „Аполо“. – Хайде да те водим там, където си заровил паричките и да приключваме! Много се забавихме.

– Да не съм луд? Да ви заведа и да ми вземете всичко! На мен ще ми се наложи да се лекувам най-малко една година след този кютек. Пък и имам майка за гледане. Имам си и приятелка.

– Приятелка ли? Нали се съгласи да я чукат наред само да си спасиш мангизите.

– Ами, чукайте я! От нея няма какво да научите – замълча за известно време даскалът и накрая с доста укрепнал глас предложи: – Ще ви покажа къде живея, къде работя и къде ходя. Винаги може да ме намерите. След това ще ме оставите на мира, докато ви донеса стоте хиляди марки. Ако не сте съгласни, доубийте ме, че да свършваме!

Глава XVIII

На другата сутрин с Женята се облякохме като баровци и отидохме в офиса. Маджо беше издал категорична забрана бригадири да се явяват там, но в случая ние се правехме на клиенти. Пък и намерихме единствено Поли и Димата.

– Разказвай! – обърнаха се двамата към мен. Предадох им в общи линии докъде сме го докарали и накрая им споменах, че оня катил все още стои в мазето, за да не се разколебае.

– Стига му толкова – реши въпроса за свободата му Поли. После се обърна към Женята: – Ти откога познаваш този Чавдар?

– Аз ли? – ококори се Женята. – Имаме едно момченце в махалата, той ми го пробута. Човекът ще ни снесе сто хиляди.

– За стоте хиляди... няма лошо, ама за първи път чувам, че си имаш твои момченца. Доколкото познавам правилника, такива екстри не ти се полагат.

– Абе, то е дребно крадче. Комшийче някакво.

– Не ми бягай по допирателната, Женя, а ми кажи откога познаваш даскала? Аз тези лади нарочно не ги застраховам, защото лесно се крадат и още по-лесно се издават. Направо истински бум. Сигурен ли си, че ти не стоиш зад него?

– Ама, моля ти се, как може да помислиш подобно нещо? – разпери ръце Женята.

– Ще те пратя на екскурзия, момче! Около Киро Японца ти се размина, ама сега няма какво да се занимавам с теб – ядоса се Поли. – Я се качвай на колата и се катери сам до Витоша, ти знаеш процедурата най-добре! Аз ще ти пратя хора да те пообработят.

На Женята кръвта му се смъкна до петите. Най-малко очакваше подобно посрещане. На всичко отгоре познаваше Поли добре и нищо не му даваше основание да смята, че той се майтапи.

– Остави го – обади се Димата. – Та откога, казваш, че се познавате с този Чавдар?

– От петнайсет-двайсет години – призна си най-сетне Женята. – Покрадвахме с него туй-онуй, но не бяхме се виждали оттогава.

– Искам да го запишете на диктофон и да направи пълни самопризнания. Къде, кога, как, с кого краде ладички и по какъв начин ги пласира. Все едно, че кандидатства за работа – тропна по масата Поли. – Нещо да не ви е ясно?

– Всичко е ясно – кимна Женята и двамата с него се запътихме обратно към мазето на Киро Малкия.

Всъщност Женята остана горе и долу слязох само аз.

– Как си мой човек? – потупах по гърба даскала и го настаних да седне по-удобно до една малка масичка.

– Зле съм – призна си откровено той.

– Сега ти слагам тука едно диктофонче и искам още един път цялата истина отначало докрай. После ще ти махна качулката, докато напишеш всичко на ръка. Разбира се, с гръб към мен.

Признанията му по нищо не се различаваха от тези, които вече бяхме получили. Отново се появиха учителят по математика, учителят по литература и т.н. Единствената разлика бе, че спомена имена, от които са крали колите и причините да ги подберат.

– Това, което ми се случва не ми е за първи път – изненадващо сподели той. – Много са ме били.

– Казвай! – подканих го аз.

– Преди десетина години работех с един крадец от Гео Милев – започна да нарежда даскалът и аз веднага се сетих, че става дума за Женята. – Бяхме гепили поредната лада. Разглюбяхме я за части на едно наше място, когато изненадващо се изтъри Карамански и един звяр Цецо. Този до мен избяга като ракета. Никога не съм виждал човек да тича така бързо.

– После?

– После Карамански взе чука от ръцете ми и счупи гръдната ми кост. Повдигни пуловера и ще се убедиш, че съм прав.

Вече нямах доверие на никого и наистина го направих. Дрехите му смърдяха на кръв. Пуловерът му бе подгизнал. Запретнах го леко и въпреки мижавата светлина съвсем ясно видях очертанията на счупеното върху гръдната кост.

– Само с това ли се отгърва?

– Амии... – едва чуто промълви даскалът. – Карамански и оня звяр ми поискаха двайсет хиляди марки глоба и си ги платих съвсем сам. Онова копеле така и не се появи повече.

– Добре – свалих качулката аз и застанах зад гърба му, така че да не може по никакъв начин да ми види лицето. – Сега опиши всичко подробно, но без да споменаваш за случая с Карамански.

Изчаках го да приключи, сложих отново качулката и го поведох нагоре по стълбите. Колата вече чакаше. Качихме го на задната седалка и започнахме безкрайна обиколка по улиците на София, за да загуби

представа къде точно е бил. Междувременно Иван се обади, за да потвърди истинското място на жилището му, на местоработата му и на квартирата на приятелката му. Даскалът не беше излъгал.

– Сега ще те хвърля в едно дере – подшушнах аз и заредих пистолета зад гърба му. – Тичаш направо и се хвърляш по очи. Погледнеш ли към нас, застрелян си!

Женята спря някъде по околоръстния път, изхвърли даскала като парцал и той побягна през глава. Не посмя дори да помисли за някакво проследяване. Как се е прибрал вкъщи няхаме никаква представа, но на другия ден го намерихме точно според уговорката.

– Вземаш стоте хиляди марки, сядаш до телефона и чакаш да ти се обадим! – бях му наредил аз.

Глава XIX

На другия ден по обяд се обадих на даскала:

– Готов ли си? – попитах.

– Готов съм – отвърна мигновено той. – Чакам. Затворих му веднага и го оставих да виси пред телефона. Звъннах едва на следващия ден и то по същото време:

– Как си тарикат?

– Готов съм.

– Bravo на теб – затворих телефона и отново се обадих на третия ден.

Всъщност първо звъннах и изчаках да вдигне, след което веднага хлопнах слушалката. Повторих няколко пъти, докато оня се изнерви до крайност. И когато сметнах вече, че е напълно омаломощен, най-сетне се представих:

– Обажда се един твой приятел.

– Готов съм – щеше да ми спуска тъпанчето даскалът. На четвъртия ден му се обадих около два часа следобед. Настъпих го още с вдигането на слушалката:

– Готов ли си?

– Нали ти казах! Чакам ви.

За пореден път хлопнах телефона, обаче се обадих след някакви си пет минути и очевидно го намерих напълно объркан:

– Излизаш от вкъщи с парите, тичаш по бордюра към локалното платно на булеварда и не се оглеждаш. Ние ще те наблюдаваме през

цялото време.

– Тръгвам – съгласи се преподавателят по информатика.

До едно време мислехме, че планът върви така, както го бяхме замислили. Даскалът наистина се появи с чанта, в която трябваше да са парите, изкачи запъхтян малката височина и хукна по бордюра покрай локалното платно. Наблюдавахме го внимателно от нашата кола. Шофираше Иван, до него седеше Бори, а аз се бях настанил отзад. Женята чакаше върху кросов мотоциклет под моста на детелината. Той бе отличен шофьор и още по-добър мотоциклетист. За него не преставляваше никакъв проблем да гепи чантата в движение. Видяхме го как излезе от завоя и точно тогава забелязахме една магистрална полицейска кола от най-бързите – алфа-ромео. Явно, тъпото преподавателче все пак ни беше издало и сега полицаите ни дебнеха на гюме, за да ни хванат.

– Този път му ебах майката на тоя тъпанар! – заканих се аз.

Нямаше как да спрем Женята. Мина с огромна скорост покрай даскала, дръпна чантата и в същият момент алфа-ромео започна да го преследва. Хората наоколо си изкараха акъла. В първия момент дори ние се същисахме донякъде, но сетне подвикнах на Иван:

– Карай, да го приберем тоя идиот! Настигнахме даскала на стотина метра преди отбивката към булеварда, набутахме го докато се усети на задната седалка и аз му нахлупих една от нашите качулки, за да не ни вижда. Няхахме друг полезен ход. Ако ченгетата хванеха Женята, щяхме да накараме този педераст да отрича до последно каквато и да било агресия върху него.

– Какво правите бе, пичове? – опита да се прави на изненадан той.

– Чак сега ще ти разкажа аз къде расте лимонтозуто – цапардосах го жестоко по главата. И дружески го посъветвах: – Моли се всичко да мине добре, защото иначе ще забравиш цялата си наука само за един час!

След това го закарахме до най-близкото езеро. Вързахме ръцете и краката му на „люлка“ и го оставихме да гледа тъпо напред без да ни вижда. През цялото време се опитвах да се свържа със Женята, но в крайна сметка той се свърза с мен. Явно говореше от някакво шумно място, защото едва го чувах.

– Всичко е наред. Успях да им избягам.

– Никога не съм се съмнявал. Държа тук онзи капут и се чудя какво да правя с него.

– Ще ти се обадя след малко – затвори ми той. Даскалът ме беше побесил. Извадих пълнителя на пистолета си и го опрях в главата му.

– Ей сега ще те гръмна.

– Свършени сте момчета. Ченгетата знаят всичко за вас.

– Така ли? – дръпнах предпазителя аз и натиснах спусъка. Празният пистолет изщрака на милиметри от ухото му.

Човекът буквално откачи от страх. Бог го знае какво си е мислил до този момент, обаче сега наистина разбра, че нещата отиват към лошо.

– Ти ме би най-много – проплака той. – Пуснете ме да си ида или ме застреляйте. Не мога да издържам повече.

– Готово! – съгласих се аз. Взех пистолета на Бори, който беше с пълнител и демонстративно му го показах. След това се присегнах за моя и му го наврях в устата. Даскалът изпадна в ужасна криза. Квичеше като недозаклано прасе. Не му се разбираше нищо, макар че очите му всъщност издаваха всичко. Едва не изхвъркнаха от орбитите си. Натиснах спусъка, пистолетът изщрака и този път нервите не му не издържаха. За момент си помислих, че е изгубил съзнание.

– Всичко ще ви кажа, всичко ще ви кажа, всичко ще ви кажа... – повтаряше като побъркан той.

– Няма нужда – потупах го по темето. – Ние вече знаем.

Захладняваше все повече, но не смеехме да мръднем от езерото без разрешение. На четвъртия час Женята най-сетне отново звънна.

– Оставете го вързан и до десетина минути да ви няма – изрече се той.

– Я не ми се прави на началник! – срязах го аз.

– Поли, братче – смекчи гласа си Женята и веднага ми стана ясно кой е дал разрешение даскала да бъде екзекутиран.

Оставихме го вързан, качихме се на колата и излязохме на алеята. След стотина метра накарах Иван да спре. Изтичах обратно в тъмното и се скрих в сянката на едно дърво. Не чаках дълго. Първо пристигнаха Данкина и Ганеца, а след тях и Бесника. Натовариха даскала като чувал в колата и отпрашиха нанякъде. По това време аз следях организацията, защото исках да знам всичко, каквото става в нея. Нямах никакво намерение да ме ползват като дребна пионка.

Късно вечерта все пак стигнахме до Поли. В апартамента му влязох само аз, а Женята вече беше вътре. Стоте хиляди марки лежаха разпиляни по масата. Правилата бяха такива – един лев да вземеш, трябваше да го дадеш на някой от главните акционери, а те решаваха как да го разпределят. Ако някой от бригадирите си позволише да ги разпредели сам, наказанието беше начупване, а можеше да стигне и до смърт.

– Добра работа свършихте, момчета! – изгледа ни отдолу нагоре

Поли. Не изглеждаше особено весел, нито пък доволен. Явно полицейската намеса бе смутила и него.

– Къде отмъкнахте даскала? – попитах аз.

– Никой не може да си позволява да застава срещу организацията! Най-малко да търси помощта на полицията.

– Това какво означава?

– Това означава следното – не ми обърна внимание Поли. – Организацията взема обичайните трийсет хиляди марки, аз също смятам да си оставя трийсет хиляди марки, а останалите четиридесет си ги делете със Женята както искате! – Поли побутна парите към нас.

– Ами другите двама?

– За тях вие решавате:

Мобилният телефон на Женята имаше особен и изключително дразнещ звук. Винаги съм го ненавиждал. Разкудкудяка се с нарастваща сила, Женята го вдигна без да каже дума, изслуша какво му говорят отсреща и кимна на Поли.

– Даскалът ли? – попитах аз.

– Не мисли за него. Той е вече в един по-добър свят – отрязва ме Поли.

Отношенията ми с него винаги са били доста особени. Поли не си позволяваше да се държи с мен както с останалите бригадири, защото интуицията му подсказваше колко ще сбърка, ако се опита да ме наругае пред всички. Бях готов да му посегна за всяка обида и той го съзнаваше прекрасно. Затова сдържа нервите си, когато вбесен докрай се обадих.

– За втори път ни преобаваш, Поли! Нищо не взехме от парите на Амигоса, а пък сега и от тези.

– При Амигоса бяха деветдесет хиляди, нали така? – просъска той.

– Толкова.

– Ти беше наел Никеца без да ме питаш, а пък Венци сам напусна?

– Е, и?

– Значи те няма какви пари да търсят от мен. А за теб остават трийсет хиляди, нали?

– Така е.

– Така е, но сега ти налагам глоба двайсет хиляди за дето си вкарал Никеца в играта без мое знание. Затова вземи десет хиляди – отброи от купчината Поли и ми ги подаде.

– Дай да тръгваме – дръпнах Женята с раздражение и след малко бяхме на чист въздух.

Чувствахме се безкрайно уморени и изтощени. Изминалият ден не беше от най-хубавите в живота. На всичко отгоре, трябваше да дадем по някоя марка и на нашите помощници.

– Хиляда марки им стигат – заяви безцеремонно Женята.

– За двамата? – учудих се аз.

– Не бе, по хиляда на всеки. И без друго Иван нищо не е свършил.

– Как не е свършил? Той ни домъкна даскала.

– Хиляда на Иван и две хиляди на Бори – отсече Женята. – Нито искам да се карам с тебе, нито да се пазаря.

– ОК – съгласих се аз.

Беше ми криво и единственото ми желание се въртеше около леглото вкъщи. Едва ли щях да заспя без диазепам. Надежда, както винаги, щеше да дойде със следващия ден и със слънцето. Бедата беше, че все още не знаех надежда за какво.

Глава XX

Имаше разбира се и хубави дни. Точно в един такъв спрях аудито си кабрио пред басейна „Спартак“, целият окичен в златни ланци и златен кръст на гърдите. Тези атрибути изглеждаха смешни и ненужни, обаче посветените знаеха много добре какво означават. Всъщност, правото да ги носиш определяше точното ти място в йерархията. Изкачих се бавно по стълбите и забелязах група стилно облечени момчета, които пиеха различни безалкохолни питиета, разположени около две пластмасови маси.

– Кой от вас е Златко? – попитах небрежно, гледайки една педя над тях. Това си ми беше стар навик. Никога не се интересувах от събеседниците си.

– Аз съм Златко – изправи се един здрав мъжага, приблизително една глава по-нисък от мен, но видимо много як. Носеше дънково, изрязано около раменете яке, дънков панталон и маркови маратонки. Веднага го познах. Бяхме приблизително на еднакви години и доста често се засичахме във фитнес-залите. Нямах представа за кого работи, а както се оказва по-късно, той пък съвсем не знаеше аз къде съм.

– И ти ли си в тая работа? – засмя се Златко. Прегърна ме съвсем приятелски и ме потупа по рамото.

– Бе, май и двамата сме в купа – засмях се аз.

Златко безспорно ми стана симпатичен. Причината да се появя на

басейна беше съвсем елементарна. Комшиите обикновено ме отбягваха, но когато ножът опреше до кокала, винаги търсеха моята помощ. До нас живееше една художничка. Приложничка някаква, разработила дизайна на един от многобройните араби, които по това време нахлуваха в България. Когато свършила работа, онзи отказал да ѝ плати. И тя веднага изтича при мен. След месец се оказа, че зад него стои Златко.

– Дай да оправим тая далавера – предложих му аз. – Женицата си изкарва хляба с бачкане.

– Ами да я оправим! – кимна Златко. – Само че къде да го търся този циганин?

– Нали си му застъпник? Ти гарантираш парите, ти плащаш и после си ги търсиш от него.

– Колко съм му застъпник аз си знам! Укроти се малко да помисля – отдели ме той от масата и тихо допълни: – Имам си шеф, брат. Не мога да взема никакво решение без него.

– Аз знам, че имаш шеф. Молбата ми е да приключим по-бързо.

Златко извади мобилни си телефон, загърби ме и набра някакъв номер.

– Пламене, можеш ли да прескочиш за миг? – попита той. След това отново ме върна на масата и ми поръча кока кола.

Нямах представа нито кой е Пламен, а още по-малко каква им е организацията. Смятах ги за поредните самодейци, които се правеха на ВИС и СИК. Едва сега забелязах, че Златко имаше по себе си злато. Две тежки обици на лявото ухо и масивна гривна на китката. Другите изглеждаха съвсем нормално. Нямахше нито един с бръсната глава, а дрехите им не се различаваха по нищо от тези на всеки нормален гражданин.

– Ето го Пламен, идва – вдигна се по едно време Златко. Аз също станах след него.

По стълбите се изкачваше симпатичен рус мъж, също облечен съвсем семпло – риза и дънки. Имаше здраво телосложение, ведре усмивка и бистро сини очи. Вдъхваше симпатия отдалеч. „Поредният измислен бригадир“ – повислих си. И бях опроверган.

– Много хубав кръст имаш! – спря пред мен Пламен и ми подаде ръка. Усетих насмешката, обаче не ми мина и през ум да се обидя. – Здрасти, аз съм Кимбата.

В първият момент не можах да повярвам. Името на Кимбата отдавна се налагаше като легенда на улицата и в подземния свят, но никога не бях си го представял такъв. В него имаше всичко, което може да си пожелае един истински мъж, но и много от онази чистота и почтеност,

която носим от детството си.

– Защо не доведе човека в офиса? – обърна се той към Златко.

– Не мога да го направя на своя глава – оправда се она.

– Добре де, хайде да слезем долу.

Офисът се намираше на отсрещната страна на улицата и това беше причината Пламен да се появи толкова бързо. Отпред се навъртах не по-малко от четиридесет бръснати глави, което веднага ме накара да променя мнението си за мощта на непознатата ми организация. Кимбата обаче продължи да се държи съвсем приятелски. Отвори ми нова кока кола и ме покани да седна срещу него.

– Кажй сега, с какво можем да помогнем! – усмихна се благо той. – Ти си наше момче, веднага го усетих.

– Ами аз вече в общи линии изложих случая. Не мисля, че един тъп арабин може да тероризира наше момиче и да и отказва да плати за свършена работа.

– Правилно – погледна Кимбата към Златко. – Тоя тъпан ние ли го защитаваме?

– Ние – наведе глава Златко и още тогава усетих, че донякъде ме намрази. Не му беше приятно да се чувства виновен пред чужд човек.

– Е, все ще се справим някак си – продължи все така кротко Кимбата. Изобщо не се скара на Златко. Обърна се към мен и добави: – Предай на девойката, че ще си получи парите. По-важно е да има мир и сговор. – После потри чело и тихо помоли съдружника си: – Би ли отишъл да видиш какво имаме в касата?

Този път Златко съвсем побесня. Изхвъркна от стаята, затръшва вратата и се върна почти веднага.

– Имаме – сопна се той.

– Ами донеси пет хиляди марки, ако обичаш – погледна го благосклонно Кимбата. – Четири хиляди си е изкарало момичето и хиляда да приеме извинението ни.

В стаята внезапно настъпи гробно мълчание. Златко не помръдваше от мястото си. Аз отпих глътка кола без да поглеждам към нито един от двамата. На кръстовището стана дребна катастрофа, но нито един от нас не ѝ обърна внимание.

– Откъде знаеш, че този няма да вземе парите и да не даде нищо на девойката – изправи се почервенял като рак Златко.

Ние не само бяхме на едни години, но и мислехме приблизително еднакво. На мен също ми се въртеше подобна мисъл в главата. Кимбата обаче запази приятелския тон и разтегли мека усмивка:

– Недейте така, момчета! Това, което прави Жоро е много хубаво. Хората и без това ни мразят, не е лошо да им помагаме понякога. Така ще живеем по-дълго.

– Ако аз се опъна, този няма да получи парите – заяде се Златко.

– Сигурно – отвърнах му аз. – Само че ще започна да мачкам твоя арабин, пък ти ела го спасявай!

– Мир, момчета, мир! – изправи се между нас Кимбата. – Златко е прав, че не се консултирах с него като мой съдружник дали да дам парите и ако не се съгласи, аз просто ще ида до банката и ще изтегля от моите.

– Давай! – излезе Златко и пресече улицата към басейна „Спартак“ без да се оглежда. Толкова беше ядосан.

Прибрах се някъде късно вечерта. Въпреки това комшийката ме чакаше. Разбира се, че не и дадох всичките пари. Дори постъпих щедро. Заделих ѝ половината, а другите запазих за себе си. Не ѝ бях длъжен за нищо. Без мен тя щеше да си остане с една чаша студена вода, а сега получаваше солидна сума и продължаваше да ме мрази. Със сигурност и следващия път щеше да говори с мен, ако отново я ограбят.

Глава XXI

Генерала разпечата пура „Кохиба“, отрязва единия край с гилотината и си поръча коняк „Курвоазие“. Рехавата му косичка създаваше впечатление на подредена косъм по косъм. Беше както винаги гладко избръснат и с великолепен костюм. Суперскъпите бифокални очила му стояха така, сякаш беше роден с тях. Срещу него седеше Маджо. Той също не изглеждаше по-зле. Избръснатата му до синьо гъста брада му придаваше особен чар. Късо подстриганата черна коса със едва загатнат път отсрани стоеше като на менекен. Беше облечен с елегантно сиво сако, под което се подаваше матово бяла риза. Единствено панталоните изглеждаха като крадени, но той открай време не можеше да намери точно своята мярка. Белите му обувки също леко смущаваха, обаче всичко това се компенсираше с баровската поза, характерна за него. Както обикновено седеше леко изпънат назад и гледаше небрежно към тавана. По едно време вдигна дясната си ръка без да продума. Личният му телохранител Бабаса веднага изтича със шише уиски Royal Salute и с кутия цигари бял Davidoff. Маджо дори не се обърна да го погледне. Изтегли бавно една цигара и бавно си я напъха в цигарето. Слугата услужливо

му подаде огънче. Маджо дръпна блажено и издуха дима в посоката, в която гледаше.

Намираха се в ресторанта на Интерпред. Генерала издърпа една салфетка, написа на нея „Кимбата“ и разтвори ръце. Жестът му означаваше най-просто казано: „Докога ще чакам?“ Маджо още един път изтегли дима от цигарата, наведе се леко и съвсем тихо отвърна:

– Знаеш ли какво, приятелю, смятам да отменя тази поръчка. – След което отново се дръпна назад. – Да пиша ли и аз? – едва чуто промълви той.

Генерала се повъртя на стола видимо смутен, огледа пурата и направи нещо необичайно за него. За втори път отпи от коняка в разстояние на една минута.

– Няма смисъл! – каза той.

– И още нещо, приятелю – наведе се отново към него Маджо. – Мисля да ударя направо Пашата.

Този път Гоцев видимо загуби самообладание. Изчака Маджо да се облегне отново на стола, хвърли поглед за всеки случай на съседните маси и положи длан върху ръката му:

– Румен е виновен за всичко, приятелю, знам го прекрасно. Не съм сантиментален човек, но докато съм жив аз, ще бъде жив и той.

– Нали говорим за бизнес?

– Досега сгрешихме с много от нашите хора – отдръпна се Генерала. – Те трябваше да са живи. Давам си сметка, че Румен в случая не ни предложи никакъв друг изход, обаче присъдата му остава – жив!

Маджо загаси остатъка от цигарата си, отново вдигна ръка и Бабаса веднага притича с кутията бял Davidoff. Ритуалът се повтори едно към едно.

– Как така сме сгрешили, приятелю? – изобщо не си направи труда този път да запази каквато и да конспирация Маджо. – Нали през цялото време изпълнявах каквото ти искаше?

– Добре, де. Нека аз да съм виновният – съгласи се Генерала. Избърса си по навик очилата и продължи: – Исках да въведа американския модел.

– Аз от американски модели не разбирам.

– Добрия, лошия и злия.

– Добрия беше Васко, нали? – провлечено измънка Маджо.

– Точно – кимна Генерала.

– Аз съм лошия?

– Точно.

– А кой е злия?

– Още не сме го измислили.

Двамата за пореден път замлъкнаха, без да се гледат и отстрани изглеждаха просто като приятели, опитващи се да убият скучния следобед на чашка. А всъщност всеки от тях калкулираше трескаво възможните и невъзможни промени в един непознат за обикновените хора свят.

– Какво общо има с това Кимбата? – обади се по едно време Маджо.

– Ще ти обясня, но първо искам да знаеш от мен нещо друго – погледна го този път право в очите Генерала. – Ние с теб проявихме не гордост, в което по принцип няма нищо лошо, а горделивост. Оттам дойдоха всички беди. Никой не обича да бъде унижаван.

– Така да е.

– И то си е така. Но нашата грешка извади на видно поле един нов и то много по-обичан „добър“ – Кимбата. И той без да иска развали схемата. Вече сме минали по този път, приятелю.

– Ясно – доля чашата с уиски Маджо. – Само не можах да разбера кой ще бъде злият.

– Маргина, естествено.

Ресторантът не беше от най-добрите. Предпочитаха го, защото бе удобен на Генерала и лесен за охраняване. Климатичите му отдавна трябваше да бъдат сменени, сградата отвън изглеждаше доста модерна, но отвътре беше напълно амортизирана. Кухнята беше чак на другия край на салона, въпреки това оттам се чуваха пискливите гласове на готвачките и дрънченето на тенджерите от алпака.

– И все пак мисля, че Кимбата няма да ни пречи с нищо – изправи се най-сетне на стола Маджо. – Пък и американската ти схема съвсем не се е изчерпала. Винаги ще имаме нужда от „добър“.

– Тази роля ще я дадем на Пашата – приключи най-сетне с пурата си Генерала.

– Не го виждам никак си. Струва ми се доста бездарен, за да я изпълни както трябва.

– Виж какво, Младене! – затисна отново ръката му с длан Генерала – Румен е селяк, каквито сме и аз, и ти. А селякът знае две и двеста. Ще играе точно по сценария, повярвай ми! Няма да сбърка нито една реплика. – След това внезапно се изправи, притисна ръката на Маджо в дланите си като в сандвич и преди да си тръгне, бодро му каза: – Няма да ти губя повече от времето, приятелю! Пожелавам ти безсмъртие!

Измъкна се с бърза крачка от ресторанта, обаче Маджо му знаеше

номерата и веднага дръпна пердетата към улицата. Долу Генерала отръска сакото си и съвсем спокойно тръгна по тротоара, а оттам през градинката към своето жилище. Очевидно не бързаше за никъде. Просто беше свършил своята работата за този ден и при това според него отлично.

Глава XXII

Мени и Иван Кубето привечер пиеха бира с пържена цаца в едно дървено капанче сред копторите на квартал „Дружба“. Не си говореха нищо. Двамата общо знаеха не повече от петдесетина думи и ги употребяваха само при крайна необходимост. Иван Кубето както винаги седеше вторачен в яките си, космати ръце. Той мразеше целия свят. Ненавиждаше преуспелите, защото имат пари. Не можеше да понася смеха на младите и свежите им лица, всяка красива жена го изваждаше от равновесие.

Мени беше малко по-друг сорт. Висок и торбест като кенгуру, той нямаше никакво отношение към хората. От познатите си в квартала се отнасяше с особено уважение единствено към Кимбата, защото докато беше в затвора именно той спаси бизнеса на баща му. Просто тръгнал да пазарува и заварил някакви мутри да отмъкват цялата кайма от магазина.

– Оставете всичко на мястото му! – ударил с юмрук по тезгяха Кимбата. После наритал юнаците и ги изхвърлил завинаги от „Дружба“.

Запазеният бизнес помогна на Мени да разполага все пак със собствен апартамент след излизането си от панделата и дори вече замисляше как да го продаде и изпие. Хич не му пукаше, как го е осигурил баща му. Всъщност Мени изобщо не беше наясно защо точно се е родил, къде живее и какво става около него. Харесваше Кимбата поради два неоспорими факта. Той го черпеше задължително една бира, когато тръгваше на пазар и още една, когато се връщаше. Дори понякога се сещаше да замени втората със сто грама гроздова ракия. Бай Миле обаче за него си оставаше Бог. На неговата трапеза се ядяха кебапчета и кюфтета на корем, пиеше се без мярка, а отвреме-навреме дори оркестърът в заведението поздравяваше сътрапезниците с любимите им песни. Пък и бай Миле му осигуряваше работа понякога. Чат-пат го побийваше, но това не беше болка за умирање. Осъществяваше на практика мечтата му да бъде в кириза, каквото и да значеше това.

Кимбата обитаваше със семейството си осемдесет и шест квадрата апартамент в съседния вход и едва ли можеше да се намери човек в квартала, на когото не бе помогнал по някакъв повод. Жена му изглеждаше изключително красива дори за бивша стюардеса и настояща инструкторка по аеробика, а двете му момченца приличаха на ангелчета. Никой не беше ги виждал нито да се карат, нито да ходят някъде поотделно. Около тях витаеше атмосфера на безметежно щастие, което не предизвикваше никаква злоба у другите. Радваха им се от сърце. С изключение разбира се, на Иван Кубето. Той не познаваше това чувство.

Денят угасна като свещ, но навън остана топло и на никого не му се прибираще въщи. Заведението се препълни до краен предел. Жената на Кимбата мина с двете момченца и усмихната поздрави:

– Здравсти, Мени! Как си?

– Екстра, да ти кажа – потупа тумбака си той. – Когато съм най-зле, все така да съм.

Петнайсетина минути по-късно се появи и Кимбата. Той обичаше да пазарува и пак се беше натоварил с две торби най-различни продукти.

Кимбата обожаваше семейството си. Гордееше се с красивата си и умна жена, а децата боготвореше.

– К'во правите, момчета! – поздрави весело той двамата пияндури. – Да ви черпя ли нещо?

– Ами ако ти се откъсне от сърцето... – ухили се като рѝпа Мени.

– Имам причина.

– Айде, бе... Я кажи да чуем?

– Ще се местя оттук. Купих два апартамента в квартал Витоша.

– Ами тогава по две ракии на човек – разпери рѝце Мени. – Да го отпразнуваме както си му е редѝт.

Двамата с Иван Кубето запалиха цигари в шепите си по стар затворнически навик и веднага заградиха с другата рѝка чашите с ракия, които келнерѝт донесе. Кимбата мина покрай бара колкото да плати порѝчката и спокойно се прибра въщи. Пѝтъом размени по няколко реплики със стоящите по пейките бабички. Заговори се с домоуправителя във връзка с някакѝв предстоящ ремонт. Той не отказваше на никого нищо. Жена му понякога се караше заради безкрайната му доброта и склонност да обрѝща внимание на всякакви отрепки.

– Нашият човек, а? – вдигна най-сетне плешивата си кратуна Иван Кубето.

– Порѝчка, братко! – яростно се зачеса по врата Мени. – Свястно

момче, ама какво да правиш... Не е като Васил, който мразеше дъртите тарикати като нас и само се чудеше как да ги изчисти от пазара.

– Васил си получи заслуженото – ухили се нагло Кубето.

– Нали това ти казвам, а това момче си е свястно.

– Какво му е свястното? Сега ще иде да гушне красивата си кукличка и двете морски свинчета, а ние с теб висим като парцали.

– Човекът почерпи по две ракии.

– Черпил той... Мангизите му течат от крачолите.

– Добре, де – приключи разговора помирително Мени. – Дай да я свършваме тази работа, че да вземем някой лев.

* * *

Кимбата имаше слабост към нетрадиционните автомобили. Напоследък караше един червен пикап с луксозно купе. Оставяше го след работа в собствения си паркинг под моста на булевард Цариградско шосе, здрависваше се приятелски с пазачите и се прибираше вкъщи с обичайната си ведрa походка. Понякога пазаруваше от съседните магазини. Тази вечер обаче жена му не беше поръчала нищо. Мина покрай Мени без да го забележи. Нито пък чу, когато онзи вдигна мобилния си телефон и каза само една дума:

– Сега.

Иван Кубето чакаше малко по-надолу със зареден пистолет.

* * *

Пашата научи за убийството на Кимбата половин час по-късно. Изтича разтреперан до колата и стигна до „Дружба“ за някакви минути. Някой вече беше прибрал момчетата, но жената на Кимбата все още стоеше изпаднала в шок, заобиколена от млади и напълно безразлични полицайчета.

– Как си, мила? – прегърна я Пашата.

– Никак – отвърна му тя.

– Нали разбираш, че не мога да остана дълго тук! Копоите във всички случаи ще заподозрат нещо, а след малко ще дойдат и журналистите.

– Разбирам – кимна тя.

Епилог

Няколко месеца по-късно Пашата караше по стръмния път към родното си село, където беше построил малък храм в памет на Кимбата. Всъщност, по стар навик не се мина докрай. Даде част от парите, а майка му събра останалите от дарения. Ходеше там обикновено нощем, палеше свещ и молеше Господ за милост. Все някой трябваше да опрости греховете му.

Пашата беше умен мъж, но му предстояха още доста дни, за да разбере, че няма значение каква карта си изтеглил от колодата. На тръглестия Мени се беше паднала седмица спатия. С нея той не можеше да участва в никаква игра. Румен и Маджо държаха в ръцете си по два попа, но никой от двамата нямаше намерение да отстъпи на единия, за да направи другия тройка. Генерала по правило притежаваше каре Аса.

И въпреки това те всички бяха обречени.

КРАЙ

© 2007 Георги Стоев

Сканиране, разпознаване и редакция: Magna Aura, 2008 (първа и втора книга)

Публикация:

Георги Стоев. СИК (в три части)

Поредица: Свидетели на времето

Под редакцията на: Владо Даверов

Издаелство: Световит, 2007

Част I: Страници: 128. Корица: Мека. ISBN: 9549761223

Част II: Страници: 136. Корица: Мека. ISBN: 9549761290

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5496>]